J.D.

SECRETUL SPÂNZURĂTOAREI

COLECȚIA CIRCUL TECU

ROMANELE POLITISTE

J. D. CARR

SECRETUL SPÂNZURĂTORII

VERSIUNE ROMÂNEASCĂ
DE
MIRCEA V[illegible]

2794

EDITURA EXPRESS

EDITURA „EXPRESS"
BUCUREŞTI, I
STR. BREZOIANU No. 8, TEL. 4.29.91

ȘI DVS. TREBUE SA CITIȚI

ultimele romane din colecția

MASCA ROȘIE

ALLEN UPWARD

CLUBUL MASCAȚILOR

și

VAN DYL

B. I. CARSON CONTRA GANGSTERILOR

Două romane extraordinare, datorite celor mai buni scriitori englezi de romane detective

Două cărți cari poartă marca de garanție

EDITURA „EXPRESS"

SECRETUL SPÂNZURĂTORII

de J. D. CARR

CAP. I

UMBRA LAŢULUI...

In faţa noastră, printre ceştile de ceaiu, se ridica, chiar în mijlocul mesei, miniatura perfectă a unei spânzurători. Nu era mai înaltă de câteva schioape, şi fusese fasonată dintr'un lemn vopsit în negru. Avea 13 scări minuscule care duceau la platforma pe care se găsea un chepeng prins în câteva mici balamale, printre care era trecut un fir, iar de sus, atârna o sfoară terminată printr'un laţ...

Il am şi acuma în faţa ochilor proiectat pe faţa de masă albă, în mijlocul ceştilor şi a farfuriilor pline de sandvic'uri, în lumina galbenă a unei înserări. Prin fereastra în faţa căreia eram aşezaţi, vedeam luminile depe Pall-Mall, luptându se să străpungă opacitatea ceţei. Sgomotul străzii intra pe fereastră în valuri. In oglinda de pe peretele vecin se reflectau feţele lui Bencolin şi a lui sir John Landervorne, în timp ce examinau sinistra jucărie ;

erau doi vânători de oameni care prezentau un contrast perfect.

Faţa lui sir John era palidă şi austeră, cu o frunte înaltă, încoronată de un păr argintiu, subţire. Sprincenele-i negre şi mici subliniau cu o privire întunecată, ascunsă de o pereche de ochelari cu rama de aur. In timp ce contempla spânzurătoarea în miniatură, pleoapele i se sbăteau neliniştite, iar el îşi mângâia cu o mişcare inconştientă, mustaţa şi scurta lui barbă cenuşie. Aşezat în faţa lui, Bencolin îl studia prin fumul ţigării. Sir John Landervorne fusese pe vremuri comisar-adjunct al poliţiei metropolitane.

Francezul din faţa lui avea înfăţişarea unui demon; sprincenele arcuite în sus, părul negru, abundent, căzând pe tâmple. Câteva mici riduri porneau dela rădăcina nărilor, traversau mustăţile şi gura care ascundea mereu o intenţie de surâs şi se termina în ţăcălia-i ca smoala. Avea pomeţi proeminenţi şi privirea de nepătruns. Figura lui era, în acelaş timp, radioasă, morăcănoasă, capricioasă şi crudă ; câteva inele de preţ îi împodobeau mâinile-i subţiri şi nervoase.

Aşa arăta Henri Bencolin, şeful poliţiei pariziene, omul cel mai temut din Europa.

Scena aceasta se petrecea în salonul Clubului Brimstone din Londra, în ziua de şase Noembrie, ora 5 şi jumătate după masă. Cu descoperirea miniaturei intrăm direct în celebra afacere criminală a „Spânzurătorii pierdute" din „Strada pierdută", şi iată şi circumstanţele în care s'a petrecut celebra afacere :

Bencolin şi cu mine veneam dela Paris pentru a asista la premiera „Măştii de argint" dela teatrul Haymarket. Sper că cititorii îşi vor aminti de piesa aceasta, scrisă de Edouard Vautrelle, care contribuise la limpezirea afacerii Saligny, în Aprilie trecut. Reţinusem camerele la Brimstone Club unde locuia Sir John, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Bencolin. Geniul său organizator făcuse minuni la Scotland Yard, pe timpul în care fusese adjunctul comisarului de poliţie Ronald Devisham, înainte de războiu. Il cunoscusem dela Paris, căci îl vizita deseori pe Bencolin. Părea mereu preocupat de câte-o problemă complicată. Bencolin pretindea că nu se consolase încă de moartea băiatului lui, survenită în timpul războiului. Se retrăsese din poliţie prin 1919 şi de atuncea trăise foarte retras în Hamshire până acum un an, când se instalase din nou la Londra

In dimineaţa asta venise să ne primească în gara Victoria ; fusese primul om pe care-l zărisem în gara învăluită în ceaţă. Ne primi cu o bucurie sgomotoasă, dar nici unul dintre noi nu se simţia bine. Ne resimţeam încă de furtuna pe care o întâmpinasem pe mare şi de frigul neobişnuit depe vapor. Imediat ce furăm instalaţi la Brimstone, începurăm să vorbim şi, natural, conversaţia alunecă spre probleme de criminalistică.

Ceaiul fusese servit într'un salon sobru şi mobilat cu mult gust. Sir John Landervorne, aşezat în faţa lui Bencolin, vorbea cu un ton şovăelnic.

— Ştii ce m'a surprins întotdeauna, Bencolin ?

Pitorescul crimelor comise pe Continent. Am studiat arhivele voastre... unele dintre ele sunt de adreptul uluitoare. Şi ce imaginaţie diabolică !

Îşi potrivi ochelarii şi se uită fix în fundul ceştii.

— ...Asta se datoreşte fără îndoială spiritului latin. Oamenii uc şi cu ajutorul scorpionilor, cu laţuri împletite din păr de femeie, paluri ţintuite...

Bencolin părăsi fereastra, de unde admirase până atunci ceaţa mereu ma. deasă şi mai pătrunzătoare.

— Ce înţelegi d-ta pr n spiritul latin ? — întrebă.

— Un fel de... impresionabilitate... Poporul francez, de exemplu e foarte uşuratic, în general.

Bencolin se uită la foc şi surâse enigmatic.

— Impresionabilitate, — repetă el. — Când spui asta te gândeşti probabil la un francez desperat care, într'un moment de nebunie, pune mâna pe-un pumnal şi-şi loveşte amanta... Asta, sir John e sentimentalism care se întâlneşte şi la Anglo-saxonii visători ; şi ei sunt în stare să-şi ucidă amanta şi-apoi să suspine pentru o floare veştedă pe care ea a uitat-o într'o carte. Anglo-Saxonul dumitale e simplu şi iubeşte mai mult melodia directă. O pasiune oarbă, dorinţa de-a ucide ; omoară fără prea multe fasoane. Procedeul ăsta revoltă sufletul unui latin.

Sir John se mulţumi să răspundă printr'un simplu „hm" cam îndoelnic.

— Un latin, — continuă Bencolin, — iubeşte drumurile întortocheate. N'ar intra niciodată în casa dumitale pe uşa d'n faţă, dacă ar şti că există şi-o intrare secretă. Latinul e rece, dur şi şiret.

Dacă ucide, ucide logic și cu mare grijă. Sângele lui rece se relevă în punerea în scenă a crimei. Emoția adevărată și spontană rămâne întotdeauna incoherentă. Un om cu adevărat îndrăgostit, nu poate spune iubitei decât lucruri fără sens ; numai impasibilul vostru Don-Juan scrie iubitei lucruri frumoase și poetice.

Se întrerupse.

— Natural că nu încerc să fac o distincție arbitrară și simplistă între un englez și un francez. Vreau să-ți descriu numai două categorii deosebite de oameni, indiferent de naționalitatea lor. Iți mărturisesc însă că ultima categorie mă interesează mai mult...

— Am observat mai de mult tendința asta la d-ta! — răspunse sec sir John.

— ...căci ea produce supra-criminalul.

Bencolin își închise ochii pe jumătate.

— Una dintre crimele cele mai stranii pe care le-am cunoscut...

Urmă după un lung răstimp de tăcere ;

— Acum câțiva ani, poliția din Paris a găsit în Bois, în zori, corpul unui om îmbrăcat în hainele de aur și sandalele unui nobil egiptean de acuma patru mii de ani. Fusese ucis cu un glonte tras în cap. Da, era un caz ciudat... Consecința imediată a acestui fapt fu, că un englez se spânzură imediat, în celula lui din închisoarea Santé ; își confecționase un lat din fâșii rupte din cearceafurile sale.

Obrajii palizi ai lui sir John se colorară imediat.

— Ai putea să-mi spui ce te-a făcut să te gândeşti tocmai la crima asta ?

— Te-a impresionat ? Cunoşti poate amănuntele procesului ?

— Mă gândeam la ceva asemănător. O afacere cu totul deosebită, dar unde şi acolo e vorba de-o spânzurătoare.

Incepu să lovească nervos braţele fotoliului, iar ochii îi deveniră de-odată neliniştiţi.

— Anume la ce ?

— O poveste care nu prea promite dela început — replică sir John. Am impresia că Dallings a cam băut seara asta... E unul din prietenii mei mai tineri. A fost amestecat într'o aventură, în timpul căreia s'a rătăcit prin ceaţă şi se jură că a văzut, lângă o casă, umbra unei spânzurători de care atârna un laţ. Declară că spectrul lui Jack Ketch, ştii cred, celebrul călău, urca scările pentru a potrivi laţul. E vorba de-o poveste cu stafii... Dumnezeule ! Dar ce-i ?

Bencolin, care se uita la uşă se întoarse brusc.

— Iartă-mă prietene — spuse el, — dar acuma o clipă mi s'a părut şi mie că zăresc o stafie în cadrul uşii...

Sir John se uită şi el la fereastră.

— Incorigibil poet ! Dar ce-ai vrut să spui cu asta ?

— Că am văzut umbra unui om ieşind pe uşă, în hall.

Şi cu capul, arătă camera întunecoasă în fundul căreia era uşa care ducea în hallul plin de lumină. Dar nu se vedea absolut nimeni. In liniştea ce urmă puturăm auzi lemnele din cămin troznind. Bencolin se ridicase şi asculta cu atenţie.

— Am avut la început impresia că vrea să intre aici, dar văzându-ne, s'a răzgândit Era un om pe care l-am cunoscut mai de mult; un egiptean pe care-l chema Nezam El Moulk. Il cunoşti poate şi d-ta ?

— Nu, cred că nu Dar stai un pic... Da, da, mi se pare că am auzit vorbindu-se de el, are un apartament tot în clubul acesta, cred. Dar dece mă întrebi dacă-l cunosc ?

Bencolin se aşează din nou, dând din umeri.

— Din simplă curiozitate ! — răspunse.

Se uită apoi la foc. Sir John îl privi plin de curiozitate, dar nu spuse nimic. Mă întrebă pe mine nu ştiu ce lucru fără importanţă când Bencolin reluă :

— Ştii prietene, că povestea asta cu statuile mă interesează foarte mult ? Umbra unei spânzurători ! Cine a văzut asta ?

— Dallings, un băiat care s'a împrietenit cu fiul meu în timpul războiului. Cred că ne vom întâlni cu el la teatru chiar în seara asta.

— Povesteşte-mi aventura lui.

Deşi mai mult fără voie, sir John spuse :

— E vorba de-o femeie misterioară care l-a luat la ea. Dar n'am dat prea mare atenţie acestor lu-

cruri; cred că băuse cam mult eri seară. Rezultatul a fost că s'a trezit fără maşină.

— Unde ?

— Iată întrebarea ! Nu ştie. Femeia a dat adresa pe şoptite, aşa că el n'a auzit nimic. Probabil că tot ea a plătit şofeurul, căruia i-a poruncit să plece imediat. Dallings îi ajută să coboare, îi spuse bună-seara, şi, de-odată, nu mai văzu nici taxi, nici femeie. Ceaţa era extrem de deasă, aşa că nu putea vedea nici la doi paşi. Dallings pretinde c'a mers câtva timp pe bâjbâite, ţinându-se de ziduri, fără să ştie unde. Era trecut de unu noaptea. Nu s'a întâlnit cu nimeni, n'a văzut nici-un felinar măcar. La un moment dat se lovi de un zid de cărămizi. Apoi îşi pierdu complect raţiunea. In timp ce stătea sprijinit de zidul de cărămizi, zări în faţa lui un imens spaţiu luminat, în mijlocul căruia se ridica o spânzurătoare enormă de care atârna un laţ. Asta e versiunea lui Dallings, nu uita te rog. Apoi pretinde c'a văzut pe cineva urcând scările şi că silueta aceea agita braţele în aer...

Povestitorul se opri cu surâsul pe buze.

— Şi pe urmă ? — întrebă Bencolin.

— Nimic. Dispăru totul. Dallings gândi că totul fusese doar efectul unui joc de lumină, aşa că nu încercă să deslege misterul. Porni din nou la drum, până ce întâlni un felinar. Găsi şi un taxi. In momentul acela era în Ryder Street, foarte aproape de Piccadilly. Dumnezeu ştie unde fusese însă.

Sir John îşi turnă ceaiu din nou şi adăogă :

— Dacă te interesează aşa de mult povestea,

întreabă-l direct pe Dall'ngs.. Ţi-o va povesti cu mare lux de amănunte. Ţin să-ţi atrag atenţia c'a fost foarte impresionat de femeia aceea, care era franţuzoaică.

Bencolin care tocmai voia să-şi aprindă o ţigară, se opri şi se uită fix la sir John.

— Franţuzoaică ! Am impresia că ceaţa asta mă va înebuni ! Să vorbim acuma de altceva. De ceaţă de exemplu...

Se întoarse din nou spre fereastră.

— Nu ţi se pare fascinant ?

— Nu, — răspunse sir John.

— Prietene, — spuse Bencol'n, — eşti un adevărat tonic, un duş. Si-mi faci bine... Există totuşi un fel de fascinaţie a ceţei, după cum există o fascinaţie a grotelor, a oraşelor de sub apă... Ch'ar şi lucrurile cele mai comune devin mai atrăgătoare imediat ce sunt învăluite de ceva.. Tocmai asta l-a înspăimântat pe prietenul dumitale Dallings în noaptea aceea. Să vezi o spânzurătoare lângă o închisoare, e cel mai banal lucru din lume, Dar s'o vezi chiar sub fereastra ta, în toiul nopţii...

Sir John îl întrerupse ;

— Eu văd una chiar în salonul acesta.

Tăcerea căzu grea. Ochii lui sir John erau fixaţi pe un scaun nu departe de masa noastră. Se ridică încet şi se duse în direcţia aceea. In felul acesta fu descoperită spânzurătoarea în miniatură. Sir John o puse pe masă, printre ceştile de ceaiu ; tăcerea nu fu întreruptă. Jucăria era de un rea-

lism înspăimântător; mai trebuia doar o păpuşă care să urce scările.

Bencolin examină obiectul cu o curiozitate crescândă, gândindu-se cum de nu aflase până atunci că Englejii aveau acest bizar obiceiu de a pune în saloanele cluburilor lor acest fel de podoabe...

Sir John exclamă :

— Ce glumă stupidă !

Şi se uită la Bencolin. Poliţistul continua să examineze miniatura. Atinse un mic fir de fier care era în legătură cu trapa şi aceasta căzu.

Sir John sună pe majordom.

— Pearson, — spuse — n'ai putea să-mi spui cine e autorul acestei glume ?

— V'a supărat ceva, sir ?

— Cine a pus obiectul acesta odios pe scaunul din salon ?

Pearson îşi luă un aer lamentabil.

— Sunt dezolat, d-le.

— Ia-l de aici ..

— Un moment — spuse Bencolin, cu fruntea plină de creţuri. Voiu lua eu obiectul acesta, Pearson, dacă-mi va permite sir John, bineînţeles.

Şi privi din nou spânzurătoarea cu atenţie. Pearson făcu câţiva paşi spre uşă apoi se opri.

— Oh ! — spuse — mi se pare că ştiu cui îi aparţine acest obiect. Da, sir. Cred că e al egipteanului acela, d-l El Moulk.

— A, e a d-lui El Moulk, — repetă gândifor Bencolin. Colecţionează obiecte de felul acesta sau le confecţionează chiar el ?

— N'aşi putea preciza d-le. Imi amintesc numai că d-l El Moulk a primit în dimineaţa asta o cutie prin poştă... Eram chiar în camera asta, luam cenuşa din sobă, şi l-am văzut deschizând cutia. Era tocmai de mărimea obiectului acestuia. Avea un aer foarte speriat când desfăcea pachetul. Apoi a rămas câtva timp încremenit... Apoi, mi-a spus : „Pearson, ia obiectul acesta şi-l pune pe foc". Era aşa de tulburat, încât m'am temut să nu fie cumva suferind. Dar îşi reveni repede, luă spânzurătoarea şi o puse pe scaunul acesta. Aruncă hârtia şi cutia în foc şi ieşi repede. Asta e tot ce ştiu, d-le.

— Şi dece n'ai ars obiectul ?

— Voiam să-l ard, dar eram preocupat cu scoaterea cenuşii, aşa că l-am pus pentru moment...

— Ah, da. Nu ştii, însă, dacă egipteanul a mai venit în salon ?

— Sunt aproape sigur că nu, d-le. L-am văzut plecând imediat şi nu a revenit decât acum câteva secunde. Puteţi întreba şi pe portar...

— Bine, Pearson, mulţumesc.

După ce acesta ieşi, sir John întrebă :

— Care e scopul întrebărilor acestora ? Fiindcă la urma urmei asta nu te interesează câtuşi de puţin.

Bencolin nu răspunse. Rămase nemişcat, cu capul în mâini, uitându-se fix la jucăria aceea înfiorătoare. Ceasul dela Westminster bătea chiar în momentul acela ora şase.

CAP. II

COANA DUPA CADAVRU

Brimstone Club e una dintre cele mai curioase instituţii de felul acesta din Londra; şi în acelaş timp una dintre cele mai rău famate. E situat între Pall Mall şi St. James Street. E un imobil format din patru etaje, clădit din granit de culoare închisă; a fost fondat în 1798 de către sir George Falconer, şi e unul dintre cele mai vechi cluburi. In timpul Regenţei devenise un adevărat tripou, unde aveau loc cele mai neauzite orgii. Slarea aceasta de lucruri atinse punctul culminant către 1880, când Kitty Darkins se aruncă pe o fereastră dela etajul al doilea şi lordul Rayle îşi sbură creerii în aceeaşi cameră, fără nici un motiv aparent. Lumea luă aceasta drept exces de romantism. Dar nici unul dintre prietenii lui Rayle nu-l imitară. Sinuciderea Kittyei fu considerată însă ca o profanare a localului. Şi de atunci Brimstone nu mai trece drept un local al oamenilor care ţin la onoarea lor. Cele mai ciudate svonuri circulă despre această casă. S'a vorbit până şi de existenţa unui apartament secret, în care-şi ascundea Rayle aventurile, apartament al cărui secret a murit odată cu el. Toate svonurile acestea erau foarte atrăgătoare, dar complect false.

Şi deşi clubul şi-a recâştigat în cele din urmă pacea, nu e decât o pace dubioasă. Oamenii cei mai bizari din lume sunt admişi în clubul acesta. Nu importă pe nimeni nici naţionalitatea lor, nici

categoria socială din care fac parte. Nu trebuese aleşi prin votul nimănui. Se cere doar plătirea unei anumite cotizaţii lunare, extrem de ridicată, şi asta ţine loc de orice formalitate. E un fel de club al vagabonzilor bogaţi.

E administrat ca un hotel şi e aproape gol. Trec pe aci tot felul de oameni ; în general dezaxaţi, expatriaţi şi oameni care nu mai au prea mult de aşteptat dela viaţă. Şi de cele mai multe ori nu mai revin nici odată; rare ori stau mai mult de trei-patru zile.

Asta explică probabil atmosfera de melancolie care domneşte veşnic la clubul Brimstone. Tristeţea masivă a luxului, covoarele groase, luminile scăzute ferestrele mereu acoperite de catifeaua întunecată a pardelelor, formează o ciudată ambianţă care te îndeamnă parcă la nebunie sau sinucidere. Dacă spânzurătoarea în miniatură trebuia să se găsească într'un club din Londra, apoi clubul acela nu putea fi decât Brimstone.

Asta fu primul gând care-mi veni în minte după ce ne săturasem de contemplat sinistra jucărie. Bencolin, foarte prost dispus, se plimba prin salon. Furăm de-adreptul uşuraţi când sir John ne sugeră ideea să ne urcăm şi să ne îmbrăcăm pentru seară. Bencolin puse spânzurătoarea într'un fel de scrin de lângă cămin.

Părăsirăm salonul puţin după ora şase. Apartamentul lui sir John era la parter, în spatele clădirii; Bencolin stătea la etajul al doilea, iar eu la al pa[illegible]

Il lăsai pe Bencolin la al doilea şi-mi continuai drumul singur. Eram într'o foarte curioasă stare de spirit, încât numai sgomotul ascensorului care cobora mă făcu să percep din nou realitatea. La etajul al patrulea nu fusese instalată încă lumina electrică. Coridarul era larg, luminat la distanţe destul de mari de becuri cu gaz. Domnea o linişte perfectă ; era frig, încât îmi puteam vedea răsuflarea. Ocupam apartamentul 21, care comunica cu singurul grup de camere al etajului, cu excepţia unui uriaş apartament din fundul coridorului. Remarcasem doar trecerea boltită care ducea la acest apartament. Eram aşa de absorbit de afacerea asta lugubră, încât trecui fără să-mi dau seama de uşa apartamentului meu, continuându-mi drumul către coridorul boltit.

La un moment dat mă lovii de cineva. Auzii o exclamaţie speriată :

— Cine e acolo ?

In întuneric, şi eu şi cel de care mă lovisem încercam să ne vedem. Individul mă dădu la o parte şi ajunseserăm amândoi în partea luminată a coridorului.

Era un om mic şi subţire, îmbrăcat într'un halat de mătase. Avea un ten închis, nasul puţin coroiat şi un păr întunecat, care-i cădea dezordonat pe frunte. Mă lovi mai cu seamă strania expresie a ochilor lui ; erau de-o fixitate nemaiîntâlnită, de un galben înspăimântător, ca ochii unei păpuşi de ceară. Ochii unui om intoxicat.

Când începu să vorbească tresării ; nu-mi închipuiam că buzele acelea se pot mişca.

— D-ta ai pus obiectul acesta detestabil pe biroul meu ? întrebă.

Şi-şi desfăcu brusc pumnul, care ţinea o minusculă păpuşă de lemn. Avea pe cap un fel de bonetă, iar gâtul îi era sucit.

Privii păpuşa câtva timp ; iar omul din faţa mea, Nezam El Moulk, căci el era, răsufla neliniştit. In căuşul palmei lui negricioase, obiectul acela de lemn avea o semnificaţie monstruoasă. Murmurai nu ştiu ce :

— Nu, sunt dezolat... Camera mea e la etajul acesta. Am venit până aici din greşeală...

Căuşul palmei brune se închise.

— A intrat cineva străin în camera mea, spuse.

Se întrerupse brusc, puse păpuşa în buzunar, se întoarse şi dispăru sub bolta întunecată.

Intrai imediat la mine ; în sobă ardea un foc vesel şi Thomas, prototipul valeţilor de cameră, îmi prepara tocmai smokingul. In faţa acestor confortabile realităţi, îmi venea să cred că povestea cu egipteanul şi cu spânzurătoarea erau simplă imaginaţie. Şi totuşi...

Coborîi la ora şapte şi eram gata să mă izbesc pe sală de Nezam El Moulk în persoană, care trecea chiar în momentul acela prin faţa camerii mele. Observai numai decât că suferise o adevărată metamorfoză. Işi reluase masca lui de nepăsătoare veselie şi, îmbrăcat într'un elegant palton, cu o pălărie înaltă pe cap, avea aerul că desfide universul întreg.

Apăsă cu capătul bastonului butonul ascensorului,

Observai atunci că purta niște mănuși de-o albeață imaculată. Surâse și începu să fredoneze un șlagăr la modă.

Se întoarse deodată spre mine și spuse:

— Spune-mi... sper că-mi vei ierta ieșirea de adineaori, nu? A fost o glumă, ai înțeles cred...

— Bine înțeles. A fost de altfel greșeala mea.

— Hm, nu, — protestă el ridicând mâna — nu trebue să spui asta. Și sper că n'ai povestit nimănui, nu?

In ochii lui se mai aprinse pentru o clipă teama pe care i-o citisem cu puțin mai înainte. In timpul coborîrii se examină cu mulțumire în oglinda ascensorului, își îndreptă nodul cravatei sale albe, apoi începu din nou să fredoneze. Jos, se opri să își aprindă o țigară, în timp ce eu intram în salon, unde, negăsind nici pe Bencolin nici pe sir John, mă așezai lângă fereastră.

Ceața se mai împrăștiase, așa că putui observa o limuzină Minerva, de culoare verde, care stopă în fața peronului. Il văzui pe El Moulk coborând scările și un gigantic șofeur negru îi deschise portiera. Apoi, o clipă mai târziu, becul roșu dela spatele mașinii se pierdu în ceață.

Așteptai mai bine de o jumătate de oră până la venirea lui Bencolin și a lui sir John. Nu mai vorbirăm despre evenimentele din cursul după amiezii, așa că nu avuî timp să povestesc aventura mea cu El Moulk. După ce luarăm un cocktail la bar, sir John, care avea oroare de mulțime, ne propuse să luăm masa la club; eu sugerai un restaurant depe Pall

Mall, de lângă teatrul Haymarket. Bencolin însă propuse un restaurant depe Oxford Street, Frascati, care gemea de lume pestriță și veselă. Dopurile de șampanie săreau la intervale foarte scurte, iar orchestra răspândea valuri de armonie. Sir John clipea des, ca un om neobișnuit cu astfel de locuri. Vinul îi împurpurase obrajii lui palizi și privirea i se aprinsese. La cafea începu să ne povestească o serie de istorioare care părea că-l amuză peste măsură, dar pe care nici unul din noi nu le gustă...

Când ne urcarăm în taxi pentru a merge la teatru, uitasem aproape cu desăvârșire de groaznica și miniaturala spânzurătoare. Numai când cortina se ridică peste teribila piesă a lui Vautrelle, îmi reveni în minte și jucăria aceia monstruoasă.

Ieșii după primul act cu un fel de ușurare și aprinsei în grabă o țigară. Nu aveam locurile apropiate, căci sala era arhiplină. In foyer îl întâlnii pe sir John care prezenta lui Bencolin pe cineva. Și văzându-mă, adăogă :

— Ah, iată și pe d-l Marle. D-l Dallings, d-l Marle.

Un bărbat înalt și molatec îmi strânse mâna timid. Ochii lui fixau un punct foarte îndepărtat. Mormăi o formulă de politețe, surâse impersonal și începu să-și privească cu mare atenție un-

Atmosfera nu era prea cord[illegible] La un mo-

cin[illegible]ruse;

[illegible]ți place [illegible]a, d-le Dallings ?

— Oh, — ieși acesta din reverie — nu știu

încă, abea am venit,am cam întârziat... d-tale îţi place ?

Urmă un nou răstimp de tăcere ; cineva propuse să bem ceva. Incetul cu încetul ghiaţa se rupse şi la sfârşitul actului al doilea devenisem buni prieteni.

Apoi sir John îl întrebă :

— Oh ? à propos, George, îţi mai aminteşti de povestea aceea inexistentă pe care mi-ai povestit-o ? Pretinzi c'ai văzut umbra unei spânzurători sau aşa ceva, nu ?

— Era chiar o spânzurătoare — răspunse Dallings încruntându-se.

Bencolin îl dăscălise pobabil cum se cuvine pe sir John, care punea întrebările fără să dea prea mare importanţă subiectului. Făcu aşa fel încât tânărul promise că ne va povesti şi nouă ciudata aventură.

— D-le Dallings, nu cunoşti cumva un om pe care-l cheamă El Moulk ? — întrebă cu neglijenţă Bencolin.

Dallings se alarmă imediat. Trecându-şi mâna prin părul lui negru şi des, exclamă :

— Dece ? Am auzit vorbindurse de el.

Incepu să se uite cu îndoială la Bencolin. In momentul acesta se dădu semnalul pentru actul al doilea. Eram foarte intrigat; Bencolin surâdea.

La ieşire, publicul, foarte impresionat, vorbea cu animaţie ; Dallings ne ajunse din urmă şi ieşirăm împreună; ne fu imposibil să găsim un taxi

liber. Porniram spre Piccadilly Circus, dar fără succes.

— Să mergem pe jos — propuse sir John Ceaţa nu-i chiar aşa de deasă, încât vom nimeri.

In momentul acela eram la colţul străzii Jermyn. Erau foarte puţini trecători, ceeace fu o binefacere pentru mine care mergeam cu gândurile în altă parte. Agentul de circulaţie făcu semnul de oprire pentru vehicole şi prietenii mei începură să traverseze. Mă pregăteam să-i urmez când auzii vag pe sir John strigând din ceaţă :

— Atenţie !

Nu avui decât timpul să fac un pas înapoi când, deşi circulaţia era oprită, o maşină, fără să ţină seamă de şuerul agentului, trecu ca un meteor prin faţa mea. Auzii pe agentul care striga şi maşina limuzină verde dispăru.

Rămăsei încremenit de spaimă. Căci, deşi maşina trecuse cu o viteză fantastică, avusesem timpul destul să zăresc faţa şoferului.

Conducătorul acestei maşini era mort !

Viziunea asta îmi rămase înfiptă pe retină. Era un negru voinic, în livrea, cu figura cenuşie, cu capul plecat spre dreapta, cu ochii mari deschişi, cu buzele spânzurate: Gâtul îi era spintecat dela o ureche la alta !... Şi totuşi maşina continua să meargă. Era automobilul lui El Moulk. Imi dădui seama că pălăria mi-o luase vântul şi că eu eram în mijlocul străzii, înjurând ca un birjar...

Bencolin venise lângă mine şi văzuse totul. Opri repede un taxi în care ne împinse pe toţi.

— Sus, — urlă el Trebuie să ne dai ajutor, sir John.... Suntem dela Scotland Yard, — urlă apoi şofeurului. Urmăreşte limuzina verde din faţa noastră.

Căzusem peste sir John Dallings rămăsese mut. Şi goana începu.

— Nu pot merge mai repede — strigă şoferul lui Bencolin.

Lovirăm în trecere un automobil sport şi-i spărserăm câteva geamuri... dar nu pierdeam din ochi limuzina verde. Abea în momentul acela îmi dădui seama de tot irajionalul situaţ ei. Goneam după un cadavru prin plină Londră... Alergam după un om mort. Dallings şi sir John începură să vorbească, dar Bencolin le impuse tăcere cu un gest violent.

— Nu mai văd nimic ! — strigă cu disperare şoferul. Dar iată că înloarce pe Pall Mall...

Ne învălui un val de ceaţă. Maşina coti spre dreapla şi intrarăm pe Pall Mall. Strada era aproape pe pustie, aşa că puturăm urmări în voie limuzina verde. Traversarăm Piaţa Waterloo într'o viteză nebună. Cadavrul conducea fără să ţină seama de viteză ; gonea la maximum Ceasul dela Westminster bătu miezul nopţii şi sunetul lui acoperi la un moment dat întreaga agitaţie a Londrei. In dreptul Clubului Carlton maşina verde îşi mări viteza! Apoi o micşoră. Bencolin îşi frângea mâinile. Brusc, maşina condusă de cadavru viră la dreapta. Sir John spuse atunci cu un glas straniu;

— Se opreşte la Brimstone !

Minerva stopă încetişor în faţa peronului. Mortul

revenise la locul de unde plecase. Zării maşina foarte bine, sub lumina becului puternic din faţa Clubului. Sărirăm imediat jos. Cu un pas majestuos portarul hotelului coborî scările peronului...

Deschise portiera limuzinii şi aşteptă. Dar nu coborâ nimeni.

Urmă un teribil minut de tăcere. Portarul se uită în maşină, surprins, apoi începu să spuie nu ştiu ce şofeurului, când Bencolin îl luă înainte...

...Portarul scoase un strigăt de groază şi sări ca ars înapoi. La lumina farurilor zării profilul ascuţit al lui Bencolin aplecat peste scaunul şofeurului; deschise portiera... o massă enormă căzu pe trotuar cu un sgomot surd. Mă uitam mereu la Bencolin; rămăsese imobil, cu ochii fixaţi la massa aceea neînsufleţită; apoi figura lui luă o mască diabolică.

CAP. III

RUINATION STREET

Mă uitai la tovarăşii mei. Sir John, mut de mirare, întindea cu un gest ţeapăn un bilet de bancă şofeurului, care, încremenit şi el de neaşteptatul spectacol, nu-i da nici-o atenţie.

Dallings, foarte palid, se uita în jur, speriat. Apoi alergarăm cu toţii lângă cadavru.

Negrul cel voinic căzuse cu faţa în jos. Locul din faţa volanului era plin de sânge; o şuviţă sub-

fire se mai scurgea încă pe jos. Dallings, care pusese din nebăgare de seamă mâna pe portieră, se dădu repede înapoi și începu să-și frece mâinile ca și cum ar fi vrut să scape de ceva lipicios...

Auzirăm glasul dur al lui Bencolin :

— Unde e biroul de poliție cel mai apropiat, sir John ?

— In Vine Street.

— Bine. Portar, du-te repede și telefonează. Incearcă să vorbești direct cu inspectorul de circumscripție. Să trimită imediat pe cineva.

— E mort, nu ? — întrebă liniștit sir John.

— Da, și cam de mult — spuse Bencolin atingând cadavrul cu capătul bastonului său. Apoi îngenunchie lângă cadavru.

Dallings strigă deodată :

— Și totuși omul acesta conducea !

Bencolin se ridică, Se uită în interiorul mașinii, apoi dădu din cap.

— Da, așa s'ar crede. Totul e în ordine; dar nu vreau să mă ating încă de nimic. In mașină nu mai e nimeni.

— Așteaptă — spuse sir John portarului. Vreau să mă duc să vorbesc chiar eu la poliție.

Apoi îi explică lui Bencolin ;

— Inspectorul principal e Talbot, pe care-l cunosc foarte bine, căci a fost sub ordinele mele. Va veni imediat. A cui e mașina asta ?

— A lui Nezam El Moulk. Ajutați-mă să-l duc înăuntru pe nenorocitul acesta; altfel se strânge prea multă lume. D-ta portar, ia-l de umeri, iar,

— Ia — spuse făcând semn omului dela taxi — i-ai de picioare. Nu vă fie teamă.., şi fiţi cu băgare de seamă. E greu.

Sinistra procesiune sui scările peronului şi dispăru în hall. Intră şi Dallings; nu mai rămăsese decât Bencolin şi cu mine. Câtva timp tăcurăm.

— Bencolin — întrebai eu la un moment dat, — unde-i El Moulk ?

— In maşină în nici-un caz. Dar dece mă întrebi ?

I-i povestii atunci ambele mele întâlniri cu egipteanul; ca şi plecarea lui cu maşina aceasta la ora şapte. El mă ascultă fără să spună nimic. Işi vârî din nou capul în maşină, găsi butonul electric şi aprinse lumina. Văzurăm imediat pe scaunul din fund un baston de abanos şi o pereche de mănuşi albe; lângă ele o cutie cu următorul en-tête; Wills, Florar, 8, Cakspur Street, London, W. I. Altceva nimic.

— Uită-te la portiere — îmi spuse Bencolin.

— Geamurile sunt deosebit de groase...

— Contra gloanţelor — spuse el. Judecând după grosimea bastonului, am impresia că e un baston-sabie. Omul ăsta luase toate precauţiile pentru a nu fi atacat.

Stinse lumina, apoi spuse pe şoptite :

— Dar i-au făcut-o, Jeff. L-au prins.

— Cine ?

Examină din nou scaunul din faţă.

— Ce spatiu mic ! Nenorocitul ăsta de şofeur trebuie să fi suferit de dureri de stomac; cu picioarele

lui așa de lungă! Infine, poliția trebuie să facă primul examen. Să intrăm!

— Bencolin — spusei — când mașina asta a trecut prin fața mea, am observat foarte bine ce era înăuntru. Și te pot asigura că nu era absolut nimeni lângă șofeur. Crezi că un mort...

— Prostii, Jeff! Bineînțeles că era cineva alături care conducea. S'a dat jos imediat ce a oprit și s'a putut furișa neobservat din cauza ceței.

— Da, dar ți-am spus doar..

— Bine, fie cum vrei. Dar acuma să intrăm.

Inspăimântat, șofeurul taxiului coboră scările peronului, înjurând printre dinți. Bencolin îi dădu o piesă și-l rugă să păzească limuzina. Il lăsarăm fixând mașina verde, ca și cum s'ar fi temut să nu înceapă din nou să meargă fără conducător.

Portarul ne întâmpină în hall, ștergându și fruntea cu o batistă și ne conduse către o încăpere din spatele ascensorului.

— L-am pus în vechea sală de biliard, — explică. Nu mai servește de mult la nimic.

Ne introduse într'o uriașă cameră înghețată, care mirosea a praf. Masa de biliard din mijloc era luminată de două becuri puternice. Cadavrul era așezat în mijlocul mesei; îl învelise cu o husă, de sub care ieșeau picioarele enorme ale negrului. Dallings stătea lângă masă, cu pălăria pe ceafă și se uita ca hipnotizat la cadavru. Tresări când auzi deschizându-se ușa și spuse imediat, arătând spre cadavru:

— Are gâtul tăiat! Uitați-vă. Are gâtul tăiat!

Pearson ştergea picăturile de sânge care căzuseră pe marmoră. Mă înfiorai din nou când Dallings îmi arătă pata roşie depe masa verde, care se mărea mereu...

Sir John veni la el, cu un aer nedumerit.

— Ai vorbit cu Vine Street? — întrebă Bencolin.

— Da, şi chiar cu Talbot. Dar, e ceva foarte ciudat...

— Ce vrei să spui?

Sir John îşi muşca buzele.

— Ceva... în legătură cu Talbot... nu l-am văzut niciodată aşa de tulburat. A spus că vine numaì decât, apoi mi-a pus câteva întrebări extrem de ciudate. M'a întrebat dacă nu ştiu unde vine strada Ruination?

Bencolin se întoarse repede.

— Ei bine, unde e strada asta?

— Asta mă întreb şi eu, unde-i? Unde-i Ruination Street? pentruce să.mă întrebe asta tocmai pe mine? Sper... că n'a înebunit... Când eram în activitate credeam că cunosc toate străzile din Londra, dar n'am auzit niciodată vorbindu-se de strada asta....

Începu să se uite fix la Bencolin. Poliţistul murmură:

— Absurd!

Apoi se întoarse către cadavru.

Când ridică husa Dallings se dădu repede la o parte; încercă să-şi aprindă o ţigară, dar cutia îi scăpă din mână şi conţinutul ei se răspândi pe jos.

Ochii bietului negru, ca două bule albe, privegau într'o parte şi străluceau în mod ciudat sub lumina puternică a becurilor. Tăetura dela gât nu mai sângera. Fusese ucis c'o lamă foarte ascuţită, ca un briciu, ca şi cum cineva ar fi încercat să-i scoată inelul din deget. Livreaua verde era pătată de sânge şi chiar în dreptul inimii era o gaură, făcută de-un obiect care-i fusese înfipt în piept. Dând husa cu totul la o parte, Bencolin scosese o exclamaţie :

— Ce e ? — întrebă sir John.

— I-au fost smulşi toţi butonii dela tunică şi, priveşte !

Şi arătă tresa depe umărul negrului, care atârna desprinsă dela locul ei.

— Ce gust pentru un asasin ! Probabil că tresa asta avea câteva galoane aurite, càre-au fost tăiate !

Apoi examină şi restul :

— Mor de nerăbdare să văd ce are în buzunar, dar trebue să aşteptăm poliţia.

Când Pearson anunţă pe inspectorul Talbot, Bencolin se strecură în umbră. Nu-i vedeam decât siluета subţire şi capătul de foc al ţigării.

Inspectorul Talbot nu era prea impresionant; mic, cu o faţă pătrată, nasul turtit şi cu obiceiul displăcut de-a scrâşni mereu din dinţi. Dar ochii lui păreau că au facultatea de-a absorbi într'o clipă tot ce vedeau.

Când îşi scoase fulgarinul, observai că era îmbrăcat cu multă îngrijire. Nu păru surprins deloc, salută pe sir John, aruncă un ochi distrat grupului

nostru, apoi își scoase carnetul. Când sir John termină de povestit totul, el se mulțumi să dea din cap în semn de aprobare.

— Perfect, sir John.

Se gândi, scrâșni din dinți, apoi spuse :

— Toată afacereea asta e într'adevăr foarte bizară.

Tăcu un moment, apoi reluă :

— Da, foarte bizară. Să vedem acuma ce are asupra lui.

— Așteaptă un moment, Talbot, — spuse sir John. Ce voiai să spui cu Ruination Street ?

— Ah, — murmură Talbot. Asta e partea cea mai ciudată a afacerii acesteia, sir John. Dacă am înțeles bine, mașina asta aparține unui egiptean, un oarecare El Moulk. Și se pare că El Moulk a fost în mașină asta. Am examinat-o și am văzut bastonul și mănușile puse pe scaunul din spate.

— L am văzut chiar eu părăsind clubul în mașina asta, spusei.

Talbot notă iarăși în carnetul lui, apoi se întoarse spre mine :

— La ce oră ?

— Pe la șapte și cinci.

— Bine, acuma...

— Ei bine ? — îl întrerupse sir John, curios.

— Am primit la Vine Street un telefon în seara asta. Era un tip care ținea să-mi vorbească personal. N'am auzit decât atâta : „Nezam El Moulk a fost spânzurat la spânzurătoarea din Ruination Street".

Urmă câteva clipe de tăcere. In locul unde stătea Bencolin, văzui capătul ţigării lui făcând un salt în aer, apoi rămase nemişcată.

— Legătura a fost întreruptă imediat, urmă Talbot. N'am putut descoperi de unde fusesem chemat. Am crezut mai întâi că o vorba de o glumă, dar mi-am amintit numele străzii şi mă întreb şi acum unde e. Nimeni din post nu cunoştea strada asta. In momentul acela ai telefonat d-ta ca să-mi spui că maşina lui El Moulk mergea în goană nebună cu şofeurul mort ; şi asta m'a intrigat la culme.

Suspină, scrâşni din nou, apoi spuse :

— Cred că niciunul dintre d-tră, d-lor, nu ştie unde se căseşte Ruination Street ?

Ochii lui opaci, fixaţi asupra mea mă zăpăciră. Dădui din cap în semn de negaţie. Alţii făcură la fel.

— Hm ! — spuse Talbot. — Eram sigur.

Şi fără să mai spun nimic, se plecă peste cadavru. Scrise de nou în carnet.

— Câţiva silingi, numai.

— Un furt ? — întrebă sir John.

— Nu cred.. portofoliul e gol. N'ci-o hârtie. Un port-ţigaret..

— Dumnezeule ! — exclamă sir John luând obiectul în mână. — Port-ţigaretul acesta e de platină. Ce lux pentru un şofeur?

Ţigara lui Bencolin începu să se agite din nou. Dar poliţistul rămase mai departe în umbră. Cu aerul cel mai natural din lume, Talbot nota:

— De platină, ai dreptate. Mulţumesc, sir John.

Şi e plin de ţigări. O trusă de chei. Cotorul unui bilet de cinema, un plan al Londrei. Un pachet cu bomboane de mentă. Asta-i tot.

Talbot închise carnetul.

— D-lor, — continuă inspectorul. — Trebuie să vă spun..că nu trebuia să vă atingeţi de cadavru. Trebuia lăsat la volan. Acuma mi-e imposibil să iau informaţii din moment.., ce...,

Sir John îl întrerupse sec:

— Ştiam şi noi ce aveam de făcut, Talbot. Îl cunoşti din întâmplare pe domnul?

Bencolin ieşea tocmai din umbră.

Talbot scrâşni iarăşi. Se arătă peste măsură de surprins. Schiţă un surâs şi întinse mâna lui Bencolin.

— Scuzaţi-mă d-le, sunt sigur că nu vă mai amintiţi de mine, dar mie mi-e imposibl să vă uit. Eram sergent la postul din Vine Street când ne-aţi ajutat pentru afacerea din Grovane... Dar asta nu înseamnă că trebuia să luaţi cadavrul din maşină.

— Sunt într'adevăr vinovat, d-le inspector, — mărturisi Bencolin. — Dar cred că asta n'are mare importantă. Specialiştii pentru amprentele dig'tale sunt aic?

— Da. De-acuma pot pleca, căci intră în scenă medicul. Voiu interoga servitorii în timp ce medicul îşi va face examenul şi v'aşi ruga să mă aşteptaţi în salon... Ce glumă sinistră ar fi dacă l-am vedea pe d. El Moulk intrând pe uşa asta teafăr! Pe curând d-lor!

Bencolin îl urmări cu privirea; avea în ochi o expresie bizară.

— Inspectorul crede în existența străzii Ruination. In după amiaza asta, sir John, m'a întrerupt tocmai pe când vorbeam despre posibilitățile ceței. Talbot știe, sau or cum, presupune că...

Sir John care-și pilea unghiile ridică brusc capul — ...a dispărut o stradă din Londra.

— Ce dracu tot spui acolo?

— Ei bine! Unde e Ruination Street? Lucrul mă intrigă. Nu e poate nimic extraordinar când dispare un individ. S'ar putea chiar ca un nebun să telefoneze că omul acesta a fost spânzurat... Dar să presupui că a dispărut o stradă întreagă, o stradă din Londra... Ai auzit de ceva mai de necrezut? Dragă prietene, viziunea acestui El Moulk înghițit de o stradă pierdută e cea mai extraordinară fantezie care se poate închipui. Un criminal nu poate dispune mai bine de victima sa decât spânzurând-o în fața cerului, într'o stradă de negăsit!

Sir John făcu un gest de nerăbdare.

— Ascultă Bencolin, fii serios și pune frâu imaginației dumitale. Știi așa de bine să încurci lucrurile! Talbot nu-ți va mărturisi niciodată, dar eu știu că te considera ca un fel de zeu, îl cunosc doar, și dacă te-ar auzi vorbind în felul ăsta îți va adopta imediat ideile. Și atunci...

Fără să știe, atinsese unul din punctele sensibile ale lui Bencolin.

Acesta începu să râdă cu poftă; râsul îi deveni rece și eu îmi dădui seama că e mânios.

— Atunci, dragă prietene, crezi că metoda mea de lucru nu poate decât să încurce lucrurile?

— Dacă numești asta metodă de lucru, cu siguranță.

— Ah, da! — spuse Bencolin din ce în ce mai glacial.

Vocea începuse să-i tremure.

— Am mai discutat problema asta de mai multe ori... Nu cunosc toate amănuntele întâmplării acesteia, dar pun rămășag pe un dineu pentru noi trei că voiu putea spune numele asasinului de acum în 48 de ore.

Vocea i se sparse și lovi cu pumnul în masa de biliard.

—Ah, metodele voastre care nu duc la nimica! Mie nu-mi plac oamenii care scot totul numai prin muncă! Accept rămășagul!

Sir John rămăsese nemișcat.

— Fii serios, Bencolin!

— N'am fost niciodată mai serios ca acuma.

— Îți pot aminti că legile noastre cer și probe? Noi, nu admitem metodele dumitale. Știu că vouă vă place inducția. Voi porniți dela o seamă de presupuneri pe care le luați ca exacte și apoi vă siliți să aduceți probe pentru a le întări. Lucrul acesta e plin de spirit și convine de minune legilor voastre, dar metoda asta nu poate aduce decât necazuri în plus unui detectiv englez. In țara noastră se cere unui detectiv alte calități; studiu, răbdare și perseverență...

Bencolin îi indică boxa portarului cu capul. Omul răspunse în fugă:

— Vrei să spui, calităţile care se cer în general dresorilor de purici, — făcu Bencolin.

Sir John răspunse cu răceală:

— Dece să ne certăm? Accept rămăşagul... Dacă te legi să-mi dai şi probe, bine înţeles.

— Da, — primi Bencolin.

Faţa îi devenise urâtă şi obosită.

— Bine, — spuse sir John, — suntem atunci înţeleşi. Ne cunoaştem de prea mult timp pentru a ne certa pentru atâta lucru. Să mergem în salon, cred că un pahar de whisky...

— O idee minunată, — spuse o voce din umbră.

Era Dallings de care uitasem cu desăvârşire. Stătuse lângă fereastră; dar când auzi propunerea lui sir John se sculă imediat.

Bencolin deschise uşa. Aruncă o ultimă privire în urmă. Ochii albi ai bietului negru păreau că-mi spun noapte bună.

Trecând pe lângă boxa portarului, îl auzirăm pe Talbot care interoga personalul de serviciu. Hallul avea un aspect lugubru, cu uşile lui deschise. dând în camera goală. Când ajunserăm lângă salon, auzirăm sgomotul ascensorului. Uşa se deschise şi din ascensor ieşi o lungă siluetă subţire.

Era un om extrem de slab, cu umerii curbaţi, într'un halat de casă. Avea mersul lung, era chel, iar ochii de un albastru deschis erau înconjuraţi de cearcăne mari. Ne privi câtva timp, tulburat, apoi întrebă:

— Nu-mi puteți spune unde e detectivul?

Bencolin îi indică boxa portarului cu capul. Omul răspunse în fugă:

— Mulțumesc !

Bencolin păru foarte surprins de apariția aceasta. Inspectă cu o privire circulară hallul, dar nu-l zări decât pe Pearson și pe gardianul care păzea ușa.

— Ciudat ! — murmură el. — Cine e tipul?

Sir John dădu din cap.

— Nu știu. Dar sunt sigur că l-am mai văzut. Să-l întreb pe...

Dar cuvintele i se opriră în gât. Ajunsesem în ușa salonului și rămaserăm încremeniți. Sir John se întoarse spre noi cu un glas plângăreț:

— Ascultă, Bencolin, trebuie să înceteze astal

Salonul nu era luminat decât de flăcările focului, care proiectau un reflex mișcător pe ziduri și pe sculpturile în lemn ale tavanului. Pe peretele din față tremura o umbră gigantică: profilul unei spânzurători!

De scândura traversală atârna silueta unui om care se balansa de capătul unei sfori, cu gâtul sucit.

CAP IV.

FEMEIA DELA „ALADDIN

— Nu te alarma — spuse Bencolin, — e spânzurătoarea în miniatură.

Și arătă o masă din centrul camerii.

— Vedeţi? Cineva a scos spânzurătoarea din scrin şi a pus-o pe masă. Lumina focului...

Şir John întoarse butonul electric şi o lumină binefăcătoare inundă salonul.

— E agăţată o păpuşă, priviţi, — spuse el, — un om de lemn.

Aveam din nou în faţa noastră jucăria oribilă pe care o contemplasem în după amiaza aceea; dar avea în plus şi un omuleţ de lemn, prins în laţ; semăna foarte bine cu păpuşa pe care o văzusem în mâinile lui El Moulk. Îi repetai povestea şi lui sir John.

— Probabil că e un nebun în casa asta, — fu de părere.

— Ai dreptate asupra ambelor afirmaţii. E într'adevăr un nebun, dacă nu cumva mă înşeală înduc̦iile mele pe care le fac. Şi nebunul acesta locueşte chiar în clubul acesta; nu e nici o îndoială în privinţa asta.

— Ai născocit vre-o teorie?

— Da, dar nu sunt încă sigur. Acest El Moulk e urmărit de cineva care-l torturează cu o subtilitate diabolică. Probabil mă.. dar puţin importă. Să-l chemăm mai bine pe Pearson.

Dar acesta nu ne putu fi de nici un folos. Ne spuse că nu intrase în salon dela ora şapte şi jumătate, că fusese toată seara în loja portarului dar că supraveghease de acolo uşa salonului, aşa că ne putea asigura că nu intrase nimeni; cel puţin între orele şapte şi jumătate şi miezul nopţii. Nu-şi părăsise postul de observaţie decât în momentul în

care fu adus cadavrul şofeurului negru, aşa că nu putea răspunde de ce se petrecuse după aceea.

— A fost multă lume la club în seara asta? — întrebă Bencolin.

— Nu, d-le. Numai colonelul Mardale. A intrat în bar, apoi în salon şi a ieşit aproape imediat.

— Cine e colonelul acesta?

— Un om foarte bine, — căută să ne convingă sir John, — Şaptezeci de ani, surd ca o oală şi gutos în ultimul grad. Il cunosc bine. Să nu mai vorbim de el.

— Asta înseamnă că păpuşa a fost pusă aici după miezul nopţii, în timpul zăpăcelii aceleia... Ascultă Pearson, cine locueşte în club în momentul acesta afară de personalul de serviciu, bine înţeles?

— D-stră trei, d. El Moulk, valetul său, un francez numit Joyet şi secretarul său, d. Graffin. Apoi d-rul Pilgrim, ceeace fac în total şapte persoane d-le.

Bencolin se aşează în fotoliu şi începu să-şi mângâie părul.

— Cine era d. acela înalt care s'a coborît din ascensor exact în momentul în care treceam şi noi prin hall ?

— D. Graffin, secretarul d-lui El Moulk, d-le !

— A ieşit în seara asta?

— Dacă a ieşit din club? Nu, d-le. N'a ieşit de loc astăzi. I-am trimis mâncarea în apartament.

— Valetul e aici?

— Nu, d-le. Mi se pare că a căpătat concediu şi a plecat în Franţa.

— Dar d-rul?

— D-rul Pilgrim? E un domn foarte liniştit, d-le. A ieşit pela ora nouă. Nu l-am văzut revenind.

— Foarte bine. Mulţumesc, Pearson.

Bencolin rămase nemişcat în fotoliul său de piele.

— Cunoşti pe vre-unul dintre aceştia? — întrebă el într'un târziu.

Sir John, care contempla încă spânzurătoarea, se întoarse.

— Pe cine? pe cei din club? Îl cunosc puţin pe Pilgrim!

— Doctorul?

— Da, cred că e medic, dar nu profesează. E un mare amator de antichităţi. A scris o serie de lucruri foarte interesante asupra Londrei de demult... Un băiat interesant.

— Situaţia e deci următoarea: am o teorie poate că e cea justă, dar nu sunt încă sigur. Şi sunt convins că aventura în care a fost angrenat d. Dallings seara trecută, e în legătură cu afacerea asta...

Dallings care stătea pe un scaun în faţa lui Bencolin, deschise ochii mari.

— ...şi i-aşi fi foarte recunoscător dacă ne-ar povesti tot ce i s'a întâmplat.

— Dar ceeace am povestit e totul...

— Da, da, înţeleg foarte bine. Dar, spune-mi. Mi s'a povestit că ai întâlnit o femeie misterioasă, o franţuzoaică... Nu era cumva o femeie înaltă, cu părul roşu închis? Cu ochi cafenii, foarte depărtaţi unul de altul?

Dallings tresări:

— De unde știi?

— O cunosc de foarte mult timp. Și sunt sigur că a refuzat să-și spună numele, nu? Eram sigur! O cheamă Colette Laverne.

— O cunoști pe femeia aceasta? — strigă sir John.

— Puțin. Celebra, seducătoarea, rafinata Colette! Eram sigur că o voiu mai întâlni...

— Celebră? — făcu Dallings.

Părea foarte jenat.

— Și aventura dumitale?

Dallings ezită.

— Crezi că e necesar să vorbesc?

— Poliției, nu, bineînțeles; și nici nouă, dacă delicatețea dumitale de om de lume te împiedecă să dai amănunte asupra... cuceririi dumitale.

— Cucerire? — repetă tulburat Dallings. — Oh... și păru și mai jenat.

— Povestește totul, nu-ți fie frică, — îl îmbărbătă Bencolin.

— Am jucat un rol complet idiot, — gemu tânărul. — Și nu văd încă ce drept ai d-ta...

Își frase cu desperare nodul dela cravată.

— Foarte bine! Vă voiu povesti atunci totul. A trecut de atunci aproape o săptămână. Mă pregăteam să mă duc la teatru cu o prietenă, dar ea n'a mai putut veni, așa că m'am dus singur. Mâncasem bine și băusem puțin cam mult, așa că eram foarte bine dispus. Era o piesă polițistă... de altfel excelentă. Stăteam în fotoliul meu, în grădină și voiam tocmai să-mi aprind o țigară...

Se uită la Bencolin care-l încurajă cu privirea.

— Se stinseseră tocmai luminile. Cineva aprinse chiar sub nasul meu o brichetă... pentru ţigara mea, înţelegeţi. Şi asta îmi făcu o frică imensă. La lumina brichetei văzui şi faţa celui care-mi da să aprind; până atunci nu observasem că mai era cineva cu mine în lojă. Cred că era chiar egipteanul acesta, El Moulk. Îl cunoscusem mi se pare la lady Ponsonby... L-am auzit apoi vorbind rău despre cluburile de noapte. Şi îmi recomandă unul, care, mă asigură el, era numai pentru cunoscători, şi-mi dădu şi o carte de vizită, spunându-mi că mă puteam duce eu în locul lui. In seara aceea, căci el era foarte ocupat... O întâlnire destul de banală, după cum vedeţi. La clubul acela o întâlnii pe femeia cu părul roşu. Un club foarte bizar de altfel, cu grădini artificiale, orchestre ascunse... Se cheamă „La Aladdin"... şi ea stătea la o masă retrasă, singură, cu un voal strălucitor pe umeri, Nu-mi amintesc nici cum ne-am cunoscut măcar. Cred că ea mi-a vorbit mai întâi.

Probabil că povestirea aceasta păru lui Bencolin de-o naivitate excesivă, căci ascultă vizibil amuzat. Dailings ne privi cu un aer rugător, apoi continuă:

— Da, ea mi-a vorbit mai întâi. Apoi m'am trezit aşezat în faţa ei, cu o sticlă de şampanie în faţă. Refuză să-mi spună cum o cheamă. Am întrebat mai târziu un chelner, dar nici el nu ştia mai mult ca mine; am aflat însă că era cunoscută sub numele de „femeia cu brăţări"; avea într'adevăr o

sumedenie de brățări împodobite cu pietre albastre. Una dintre ele : se deschisese chiar; am prevenit-o, dar ea a început să râdă. Râdea foarte mult. Era așa de veselă! Cred că i se auzea râsul în toată sala. Și ce păr avea! Era încântătoare. Nici nu-mi mai aduc aminte ce i-am spus. Știți... voiam să joc un rol mare... Înțelegeți ce vreau să spun. Când se sting luminile în cluburile acestea de noapte, pe fotoliile lor largi și moi...

Gesticula mereu.

— Luasem obiceiul să ne întâlnim acolo în toate serile. Într'o seară... trebuie să mărturisesc că eram cam ametit, băusem cam mult... eram îndrăgostit ca un nebun. Am vrut s'o conduc acasă la ea. Am chemat un taxi. Ea dădu șofeurului adresa, dar vorbi așa de încet, încât nu auzi nimic. Când am coborît, era o ceață deasă, așa că nu mi-am dat seama unde sunt; atunci ea a dispărut, fără să-mi lase măcar un cuvânt. Și eu am rătăcit prin ceață, până am văzut umbra aceea de spânzurătoare...

Dallings se ridică. Era foarte animat.

In mașină îmi spusese la un moment dat : „Te voiu întâlni din nou joi seara, tot la clubul acesta".

Joi e chiar astăzi. De asta am întârziat la teatru. Dar ea n'a venit.

Se apropie de fereastră, cu mâinile în buzunare; începu să admire ceața. Apoi adăugă, cu amărăciune :

— Asta-i tot. Dacă vă poate fi de folos...

— Mulțumesc d-le Dallings. Și acuma, dacă nu te supără, aș vrea să-ți mai pun câteva întrebări...

— Da, dar cu condiția să-mi explici toată povestea asta; care-i adevărul; vreau să știu care-i adevărul... Cine e femeia asta și ce vrea..

— Îți pot răspunde cu multă ușurință la prima întrebare... Femeia asta e prietena intimă a lui Nezam El Moulk, sau, în orice caz, a fost. Înțelegi?

— Chiar foarte bine.

— Cât despre cealaltă întrebare... E mult mai dificilă. Ai spus mi se pare că n'a vrut să-și spună numele?

— Exact.

— Am presupus... că e căsătorită — mormăi nemulțumit Daillings.

— Și n'a explicat și dece refuză?

— Nu te-a întrebat nimic?

— Nu... nu înțeleg ce vrei să spui cu asta.

— N'a vrut să afle amănunte asupra trecutului dumitale?

— Da, sigur că da; m'a întrebat cu insistență chiar, dacă am făcut războiul. I-am răspuns că da. Atunci a vrut să știe dacă n'am cunoscut un băiat.... nici nu mai știu cum îl chema. Oricum însă, eu nu auzisem n'ci-odată vorbindu-se de el. Ea a pretins că tânărul acela i-a vorbit de mine

Scopul acestui interogatoriu îmi scăpa cu totul, dar Bencolin părea foarte satisfăcut.

— O ultimă întrebare, d-le Daillings; cât timp crezi c'a trecut în noaptea aceea faimoasă în care te-ai rătăcit în ceață, din momentul în care te-a părăsit, în acela în care te-ai pomenit în Ryder Street?

— Ei bine ! N'am rătăcit prea mult. Nu mai mult de zece minute, în orice caz, deşi mie mi s'au părut ore întregi.

— Atunci.... — începu Bencolin, dar se opri pentru a se uita la omul care tocmai intra în salon.

Era acelaş individ deşirat şi chel, pe care-l văzusem coborându-se din ascensor. Ochii lui orbi de bufniţă clipoceau des.

— Scuzaţi, — spuse el cu glas plin de demnitate. — Mi se pare că d-stră l-aţi descoperit — şi cu arătătorul indică direcţia sălii de biliard, — nu-i aşa ?

La semnul afirmativ al lui Bencolin, păru foarte satisfăcut. Inaintă cu un pas majestos, dar cam nesigur.

— Mă numesc Graffin, — spuse el. — Locotenentul Graffin. E de altfel un titlu de curtoasie care mi se mai dă încă, căci am părăsit de mult cadrele armatei, — explică el vag. — Sunt actualmente secretarul d-lui El Moulk.

Se lăsă să cadă într'un fotoliu şi continuă :

— Ce nesiguranţă! sper însă că nu i s'a întâmplat nimic rău lui El Moulk... Aşi da nu ştiu cât să ştiu că totul n'a fost decât o glumă. Ha—ha ! ha—ha—ha ! Eu eram singurul lui prieten, înţelegeţi atunci!

Ne privi cu un aer desperat, gata să izbucnească în plâns. Din el se răspândea o vagă aromă: era aproape beat.

— Ah, — spuse Bencolin, — sunt încântat că te cunosc, d-le locotenent.

— Mulțumesc, — strigă Graffin. — Da, locotenent din corpul de aviație al Majestății Sale.

— Da? — făcu surprins Dallings. — Și eu fac parte din corpul acesta, dar din ce...

— Oh, eu am fost însă mult mai înaintea d-tale, tinere, — îl întrerupse Graffin. — Cu mult înaintea dumitale. Să fiu spânzurat dacă mint...

— Cuvântul acesta „Spânzurat", ne aduce tocmai la subiectul nostru. — spuse Bencolin. — Sir John Landervorne, e un vechiu polițist. Și facem un fel de anchetă oficioasă asupra morții șoferului și cred că, dacă ați voi, ne-ați putea ajuta foarte mult.

Graffin se înclină adânc.

— Aș fi foarte fericit, d-le. Inspectorul din hall interoghează în momentul acesta personalul de serviciu. Și n'am nici un chef să fiu și eu pus cot la cot cu ei. Aș încerca... Da, în privința asta suntem complect de acord.

După o pauză adăugă:

— ...corpul de aviație al Majestății Sale!

— De cât timp ești în serviciul lui El Moulk?

Graffin șovăi. Pe figura lui trecu o umbră de șiretenie.

— De aproape șase ani. L-am întâlnit la Cairo. Călătorea foarte mult. Am stat apoi câtva timp în America.

— De când locuiți la Londra?

— De nouă luni; am venit aici prin Martie.

— Ești secretarul lui particular?

— Da.

— Atunci eşti la curent cu afacerile d-lui El Moulk, nu?

Graffin începu să râdă, ca şi cum s'ar fi gândit să joace cuiva o farsă.

— Atunci, — urmă poliţistul, — nu ştii dacă avea duşmani?

— Duşmani! Oh, domnul meu, duşmani există numai în literatură! Nimeni n'are duşmani!

Bencolin se plecă peste el şi-i spuse brusc:

— Atunci negi că d. El Moulk e de câtva timp victima unei persecuţii sistematice din partea unui individ care e hotărît să-l ucidă?

— Ce absurditate!

Graffin se uita cu ochi mari la poliţist.

— Foarte bine! Atunci te pot întreba unde ai petrecut ziua, d-le Graffin?

— In apartamentul nostru, de sus. Sunt suferind... — Puse o mână la stomac şi făcu o strâmbătură.

— N'ai ieşit deloc?

— Deloc.

— Unde erai în după amiaza asta pe la ora şase?

— In camera cea mare şi cântam. Am instalat un fel de birou în camera asta.

Bencolin se ridică. Se apropie de masa din mijloc, desfăcu păpuşa din laţul spânzurătorii şi-i i-o prezentă lui Graffin.

— Erai atunci acolo când a fost pusă păpuşa asta pe biroul lui El Moulk?

Graffin sughiță și se uită la păpușă. Apoi dădu la o parte mâna lui Bencolin, mânios:

— Ia asta din fața mea. Ia-o... Înțelegel

Se sbătea în fotoliul lui larg ca un pește aruncat la mal și strigă:

— Mi-ai spus doar că erai acolo?

— Da, — răspunse calm Graffin. — In fața lui Dumnezeu care vede toate, mărturisesc că eram acolo. Stăteam cu spatele spre birou, ușile erau închise toate și n'a intrat absolut nimeni în cameră. Când Nezam a intrat în cameră, mi-a arătat imediat biroul .M'am întors. Cinci minute mai înainte nu era nimic pe birou. Dar când m'am întors, am văzut obiectul acesta...

Graffin își frământa mâinile cu violență.

— Și n'a intrat în cameră, nimeni, pot să jur. Nimeni, absolut nimeni !

CAP. V.

D-L JACK KETCH.

Graffin se uită la noi, ca și cum ar fi vrut să ne citească în suflet. Văzând că nu spune nimeni nimic, vorbi :

— Puteți să mă credeți sau nu, dar ăsta e adevărul.

Omul acesta mințea oare? Fantastica lui poveștire putea fi adevărată, dar atitudnea lui demonstra o șiretenie voită. Indignarea lui fusese așa de nea-

şteptată, aşa de teatrală, încât începurăm să ne îndoim cu toţii de buna lui credinţă.

Aruncai o privire circulară. Sir John îşi mângâia barba. Dallings se uita cu atenţie la Graffin, cu ţigara uitată între degete. Numai Bencolin nu părea tulburat deloc.

— Şi... nu se mai găsea nimeni în cameră? — întrebă el.

— Nimeni. Dacă ar fi intrat cineva, aşi fi observat imediat.

— Bine, bine. Pentru moment n'avem nevoie să aprofundăm chestiunea aceasta. Oricum ar fi fost adusă, păpuşa a fost găsită pe birou. Spune-mi anume, domnule locotenent, d. El Moulk avea obiceiul să se ducă dese ori în localurile de noapte?

Probabil că întrebarea asta fusese cu totul neaşteptată, încât Graffin rămase la început mut de uimire.

— Ce idee, scumpe domn! — murmură el. — Sunteţi complect eronat. Am intrat o singură dată împreună într'un local de acesta, unde se cânta tocmai un şlagăr la modă şi Nezam a ieşit imediat, furios: „Nu mai pun niciodată piciorul într'un local de noapte. Cum pot asculta oamenii inepţiile acestea?"

— Bine! — conveni Bencolin. — Dar ieşea des?

— Nu, ci foarte rar. Era ocupat cu studiile sale.

— Ce fel de studii?

Graffin începu să se scarpine în cap, murmură câteva fraze de neînţeles, apoi spuse tare, cu un aer aproape înfricoşat:

— Vrăjitorii... Așa cum vă spun. Iată ce studia! Veți vedea când veți vizita apartamentul lui. Un fel de cult al diavolului, și crede...

— In seara asta unde se ducea? — îl întrerupse Bencolin...

— Asta nu pot să știu, d-le. Mi se pare că se dusese să ia masa cu o femeie.

— Da? cu d-ra Laverne?

— O cunoașteți? Da, cu ea...

— Ne-ați spus un lucru foarte interesant, d-le locotenent; spunea că ești singurul lui prieten. Ce înțelegi prin asta?

Graffin, care studia cu mult interes desenul covorului, păru că se trezește din somn:

— Am spus eu asta? N'am avut totuși intenția...

— Atunci?

— Atunci, cu atât mai rău! Căci e adevărat!

Pe figura lui se lăsă un val de amărăciune.

— ...Singurul lui prieten! Ce caraghios! Dar m'am săturat de întrebările dumitale. Și dacă vrei să știi mai multe, atunci află că El Moulk era o epavă ca și mine, o biată epavă...

Strănută și arătă cu degetul în direcția lui Bencolin.

— ...Eh.., vă părăsesc. Nu mă puteți împiedica nici chiar d-ta!

Se ridică, nesigur, și începu să meargă șovăind. Când văzu că nimeni dintre noi n'avea intenția să-l urmeze, începu să alerge.

— Ce crezi de asta? — întrebă Bencolin.

— Omul acesta trebuie supravegheat, — răs-

punse sir John. — După părerea mea, nu trebuie să avem prea multă încredere în el. E un om foarte josnic.. Ei bine, Palbot?

Inspectorul intră chiar în momentul acela, înfurecat, cu creionul după ureche.

— N'am aflat mare lucru, — mărturisi el. — Doctorul crede că e mort de aproape patru ore, sau chiar de mai mult timp. Am adunat câteva informații...

Și ne citi o parte din informațiile culese. După cum știam și noi, aflarăm că El Moulk venise în Martie trecut și închiriase apartamentul de sus; plătea foarte bine, așa că-și putea permite orice capriciu. In afară de Graffin, mai avea în serviciul lui un valet francez, pe Joyet și un șofeur american, pe negrul Richard Smail. Graffin și cu Joyet se culcau în apartament, despre negru nu știa nimeni nimic. Automobilul era garat aproape de club. El Moulk aranjase în așa fel, încât nici-unul dintre oamenii de serviciu ai clubului nu intrau în apartamentul lui. Lua masa câte odată în oraș, câte odată în restaurantul clubului, dar de obiceiu i se trimitea masa sus, sub supravegherea lui Joyet. Portarul spuse că d. El Moulk era un om foarte liniștit. Dacă primea scrisori? Nici-o scrisoare, câteva invitații, dar foarte multe pachete, de același format, învelite în hârtie de culoare închisă, lipită cu ceară albastră; portarul observase că în ceară era gravată întotdeauna inițiala K; erau trimise din Londra și purtau ștampila aceluiaș oficiu poștal. Nu-l vizitase absolut nimeni.

Talbot închise carnetul.

— Am telefonat la garaj, — adăugă, — şi mi s'a răspuns că şofeurul a plecat de acolo pe la ora şapte fără un sfert. Iar florăria dela care a cumpărat El Moulk orchideele e închisă, aşa că n'am putut afla nimic. Mâine dimineaţă...

In momentul acesta Pearson intră în salon şi spuse:

— D. Marle e chemat la telefon.

Telefonul ! Mă uitai repede la ceas; era ora unu şi jumătate ! Dar după evenimentele din cursul zilei nu mi se păru deloc curios că sunt chemat la telefon la o oră atât de nepotrivită. Mă grăbii spre cabină şi ridicai receptorul :

— Jeff, — spuse cineva şi tresării, căci vocea aceea învie tot trecutul meu.

— Sharon !

Sharon Grey ! Era chiar ea. I-am recunoscut imediat timbrul. Mă gândisem dealtfel la ea toată ziua... Incă un fenomen de telepatie ! N'o mai revăzusem pe Sharon din acel mo[illegible] Norilie, când a fost făcută ancheta asupra mor[illegible] Saligny...

— Eşti tu ? — întrebă ea nesigură.

—Da, da... Ce mai faci ! — spusei eu, încercând să-mi pun oaredare ordine în idei.

— Foarte bine...

Am aflat apoi că tatăl său plecase în unul din lungile lui călătorii şi că ea prefera să părăsească domeniul lor din province ; era prin Londra.

doar în trecere, căci avea de gând să se ducă pe Coasta de Azur.

Casa lor din Londra, pe care o întrebuinţau de altfel destul de rar, fuseesee închisă tot anul, aşa că Sharon se văzuse obligată să închirieze un apartament mobilat.

Şi ascultând-o, îi revăzui ochii ei de chihlimbar, strălucirea de aur a părului. Dulcea şi calina Sharon care ştia de altfel să bea şi să injure ca un marinar... aşa de tandră şi aşa de violentă. Mi-am amintit de serile acelea dela Paris...

— Ascultă Jeff, poţi veni imediat la mine? Mi se întâmplă o serie întreagă de lucruri foarte curioase.

...După terminarea procesului Saligny, am petrecut o săptămână de neuitat într'o mică vilă depe malul Senei, până când ne-a descoperit tatăl ei şi atunci um fost obligaţi să ne despărţim; omul acesta aspru a luat-o apoi cu el, ţinând-o câtva timp sechestrată, aşa cum mi-a dat să înţeleg mai târziu, prin scrisori.

— Mi-e foarte frică. Se pare că şi prietenul tău Bencolin e la Londra şi-i spuneam tocmai Colettei... în fine poţi veni?

— Sigur. Imi iau pălăria şi vin. Dar ce s'a întâmplat?

— Nu-ţi pot spune la telefon. Iată adresa mea...

Şi-mi spuse un număr depe Mount Streef.

Abea după ce pusei receptorul la loc îmi dădui seama că Sharon pronunţase numele Colettei. Era chiar numele pe care-l dăduse Bencolin femeii cu

care se întâlnise Dallings, amanta lui El Moulk. Strania coincidență, deși... Dar nu, era de necrezut ca prietena mea Sharon să fie amestecată într'o asemenea facere.

Incercai să alung gândurile acestea negre, dar fu în zadar. Când îl zării pe Bencolin ieșind din salon, îi povestii totul.

— Ți-am mai spus doar, o cheamă Colette Laverne, — îmi repetă el. Dar poate că și-a schimbat între timp numele.

— Unde locuiește ?

— Așteaptă, — și luă cartea de telefon. El Moulk a fost întotdeauna darnic cu amantele sale..,

Intorcea paginile nervos.

— Ce-ți spuneam ? Iată : 122, Mount Street, Mayfair 1776 !

— Sharon, — remarcai eu, — locuiește la un număr alăturat.

— Atunci fugi. Și ascultă... Asta poate să nu aibă nici-o importanță, după cum poate avea o foarte mare importanță. El Moulk a plecat la ea în seara asta, în faimoasa limuzină verde. Dar a ajuns acolo oare ? Trebuie să descoperim numaidecât misterul acesta. Dar păstrează asta pentru tine. Talbot nu trebuie să știe... încă.

— Văd că-ți păstrezi cu mare grijă micile informații.

— Am făcut un rămășag și am intenția să-l câștig. Acuma fugi. Nu vorbi decât în caz extrem. Contez pe tine...

El Moulk, Dallings, femeia dela clubul de noapte,

Sharon, eram amestecați cu toții în această stranie afacere...

Intrai în salon să-mi iau pălăria și haina. Talbot părea foarte tulburat.

— Ce ai Talbot ? — întrebă sir John.

Ochii inspectorului se întoarseră către el.

— Am spus mai adineaori că El Moulk nu primea vizite niciodată.

— Exact.

— Dar e primit totuși una în după amiaza asta. A venit cineva să-l caute. Nu știu ce să mai cred... Pe la ora două s'a prezentat cineva în cabina telefonistului; dar, cum nu era lumină în hall, acesta n'a putut vedea fața vizitatorului, căci era în dosul tablolului telefonic. I-a văzut însă mâinile; niște mâini lungi și albe. „D-l El Moulk e acasă ?" a întrebat necunoscutul. Telefonistul i-a răspuns că d-l El Moulk ieșise. Celălalt ezită un moment apoi spuse: „Atunci, iată cartea mea de vizită. Și spuneți-i vă rog că voiu veni în curând să-l caut din nou".

Talbot făcu o pauză.

— Și-i dădu cartea de vizită Telefonistul, care era pentru moment ocupat, nu s'a uitat la ea; a pus-o de-oparte pentru a fi dată lui El Moulk, Apoi și-a părăsit postul puțin după aceea, și a uitat-o complect. Iat-o...

Inspectorul scoase din buzunarul vestei un mic carton dreptunghiular, îl puse pe masă și se uită cu atenție la noi.

Sir John se întoarse repede, cu un aer înspăimântat, nenatural însă. Auzii pe Bencolin spunând ceva.

Dar inima mea se strânse, căci îmi reveni în minte cuvintele necunoscutului; Ş: spuneţi-i vă rog că voiu veni în curând să-l caut din nou",

Pe cartea de vizită era gravat numele acesta: Jack Ketch.

CAP. VI

SERBAREA EGIPTEANULUI

Ceaţa se mai rărise. Bătea un vânt rece ca ghiaţa. Sării într'un taxi şi mă instalai confortabil într'un colţ...

Jack Ketch, călăul, îşi lăsase cartea de vizită. Nebunia continua ! Apoi gândurile mele se îndreptară cu toatele spre Sharon, spre trecut, spre părul ei, spre braţele ei, şi o amărăciune nedefinită puse stăpânire pe mine. Observai, nu fără surpriză, că-mi devenise necesară. Taxiul traversa Berkeley Square...

După ce tatonai câtva timp în întuneric, găsii uşa dela intrare; veni să-mi deschidă chiar prietena mea şi mi se păru şi mai mică ca altădată. Lumina din hall cădea direct pe umerii ei goi, pe părul ei de aur. Surâdea stins şi ochii ei mă învăluiră ca nişte ape; trecutul tot era acum în faţa mea...

Dar bucuria mea se prefăcu în mânie când observai în umbră silueta unui bărbat. Un rival, desigur ! Iată cum trebuia să aibă loc prima noastră întâlnire ! Ea îmi întinse mâna. I-o luai şi mă simţii mai insenin.

— Jeff, — spuse. — Iată pe d-rul Pilgrim. D-rul Pilgrim, d-l Marle.

Răsuflai uşurat. Era un om înalt, puţin adus din spate, masiv. Imi plăcu imediat; se desprindea din întreaga lui persoană un aer de franchefe care mă învioră. Avea vre-o 50 de ani, dar nici un singur păr alb nu-i albea încă tâmplele ; iar surâsul îl întinerea cu încă 20 de ani.

— Bună ziua, d-le doctor. Nu cumva sunteţi doctorul Pilgrim care locuieşte la Brimstone club ?

Mă privi mirat.

— Da, d-le Marle, chiar el în persoană. E drept că am citit nu ştiu când că detectivii sunt în stare să facă deducţii înspăimântătoare, dar nu credeam nimic.

Surâse şi Sharon, din spatele lui, îmi făcea semne disperate. Sharon avea curiosul obiceiu să-mi atribuie aptitudini pe care nu mi le-ar fi bănuit nici prietenii mei cei mai intimi. De data asta povestea desigur doctorului că sunt unul dintre cei mai mari experţi de criminalogie din Europa.

— Oh ! — protestai eu jenat.

— Cum de m'aţi recunoscut ; din cauza picăturii de noroiu de pe manşeta pantalonului, sau după nasturele care-mi lipseşte ?

— Oh, e mult mai simplu, d-le; locuiesc şi eu la Brimstone Club şi am auzit vorbindu-se de d-tră.

Pe faţă îi apăru o expresie ironică.

— Oh ! Sunt mult mai liniştit aşa. E o senzaţie foarte neplăcută să te ştii spionat...

Se întoarse către Sharon şi-şi ridică pălăria.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, miss Grey ; prietena d-tră e încă înfricoșată, dar un pahar bun de cognac și-și revine. Pentru orice eventualitate, voiu mai trece mâne dimineață. Se poate duce acasă în seara asta, bine înțeles... Și acuma, permiteți-mi să mă retrag.

— Iți sunt recunoscătoare, doctore — spuse Sharon — și nici nu știu ce m'aș f. făcut fără d-ta.

Imi luai un aer teribil de detectiv.

— Aș putea ști și eu ce s'a întâmplat ?

Pilgrim deveni grav.

— E vorba despre o anumită miss Laverne, care locuiește alături. Tot ce știu e că mergeam tocmai pe Mount Street, acuma vre-o jumătate de oră; veneam dela un bridge care se prelungise. Cum treceam prin fața casei de alături, văzui ușa deschizându-se și o femeie strigând. Apoi femeia căzu jos. Mi s'a părut la început că e foarte rău; m'am apropiat, dar era numai leșinată. Miss Grey își petrecuse seara cu ea așa că va putea să vă dea informații mult mai ample. Am transportat-o apoi aici și și-a revenit imediat. Asta-i tot.

Își puse pălăria. In colțul gurii îi apăruse un surâs subțire.

— Bună seara miss Grey, bună seara d-le Marlo. Sper că mă veți pune la curent dacă aflați ceva... Locuiesc la Brimstone, cum știți...

Ușa se închise.

Mă uitai la Sharon.

— Să mergem s'o vedem.

— Bine, vino cu mine...

Când ajunserăm sus, Sharon se opri şi mă privi cu aerul unui copil speriat.

— Aşi vrea să-ţi povestesc cum s'a întâmplat...

— Dar cum de-o cunoşti pe femeia asta ?

— Oh ! Am întâlnit-o la nişte prieteni. Ţi-am telefonat şi în seara asta la Club şi mi s'a răspuns că eşti la teatru. Colette a zărit lumină la mine şi m'a rugat să mă duc să stau la ea câtva timp, căci se simte cam neliniştită. Vezi dar... şi apoi, oh ! Dumnezeule ! Nu ştiu cum s'a întâmplat, dar sunt mereu amestecată în afaceri de astea dubioase !

— Nu locuieşti singură aici ?

— Ce întrebare ! Cu cine ai vrea să locuiesc ?

Sharon, revenindu-şi complect, deschise uşa dormitorului.

— Ce mult ai lipsit ! — o întâmpină o voce leneşă.

Colette stătea într'un fotoliu enorm, în faţa focului care lumina întreaga încăpere. Avea un glas neplăcut, cu un puternic accent francez.

Era îmbrăcată într'o rochie de casă albastră, pe care o împrumutase fără îndoială dela Sharon, căci îi era foarte mică.

Avea o figură rece, fără nici un defect; o carnaţie albă şi uniformă, în care roşul buzelor sângera ca o rană proaspătă.

Ochii cafenii, cu smalţul foarte strălucitor, o privire dură, de sub nişte sprâncene drepte. Părul îl purta legat într'un savant nod, pe ceafă. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut în viaţa mea ; dar foarte puţin atrăgătoare. Era

înaltă și trupul ei părea foarte bine format; era voluptos, dar de-o voluptate dură, metalică aproape.

— D-ta eşti deci detectivul — şopti ea. Dumnezeule! dar cât eşti de tânăr.

Şi începu să râdă.

— ...Stai lângă mine şi să vorbim.

Colette Laverne îmi indică o sofa. Părea veselă, dar ochii ei erau neliniştiţi.

Îşi întinse braţul perfect modelat; numeroasele ei brăţări cu pietre albastre începură să sune; cunoşteam genul.

Se întâlnesc sute d'intr'asemenea femei pe Riviera. Femeile acestea iubesc jocul la nebunie şi sunt capabile să stea ceasuri întregi în faţa mesei verzi; sunt jucătoare cu rutină, pierd în general puţin şi au pe genuchi un pechinez. Se îmbracă excentric, poartă perle dubioase, sunt strălucitoare, ignorante, inteligente, superstiţioase şi reci ca şerpii.

Colette se adresă d'stant lui Sahron;

— Du-te drăguţă şi-mi adă un pahar de cognac şi câteva ţigări Abdulah. Intre timp voiu sta de vorbă cu tânărul acesta încântător. Fii aşa de drăguţă...

Sharon deveni ţeapănă şi expresia ei deveni întrebătoare. Dar Colette păru c'a uitat-o complect. Antipatia mea pentru femeia asta crescu şi luai hotărîrea s'o demasc. Mă credea detectiv deci: voiu fi atunci un detectiv şi încă unul dintre cei mai periculoşi.

Femeii acesteia îi era frică. Râdea, dar tremura toată. Cu ochii urmărind jocul flăcărilor, întrebă:

— Nu aparţii atunci poliţiei ?

— Nu.

— Atunci mă pot spoved. Am unele neplăceri, unele neplăceri foarte mari chiar. Dar dacă eşti dela poliţie nu-ţi spun nimic. Sharon m'a asigurat că pot avea încredere în d-ta...

Mă priv., Incepu să-l blesteme pe El Moulk.

— Dar sunt sigură că nu înţelegi nimic... trebuie să-ţi povestesc mai întâi... Locuiesc în casa de alături. Omul care mă întreţine e un foarte bogat eg p- lean.

„Originea acestei poveşti trebuie căutată în trecut. Sunt mai mult de zece ani de atunci. Până acuma n'am spus nimănui, dar... Nezam, îl cheamă Nezam, locuia pe atunci la Paris. Era prin Noemvrie 19... imediat după armistiţiu; făceam parte dintr'o bandă foarte veselă. Nu trăiam încă cu el, dar cheltuia foarte mult cu mine. Dar în afară de Nezam, mă mai iubeau încă doi bărbaţi, înţelegi ? Unul era francez, Jean de Lavateur, cam sărac, dar foarte bine crescut; fusese rănit în războiu. Celălalt, un englez, era un băiat vesel, care căzuse cu avionul la nemţi ; îl credeau cu toţi mort; în realitate fusese îngrijit într'un spital din Franţa. Il cunoşteam sub numele de „Keane"; nu era numele lui adevărat, ci pseudonimul sub care scrise mai de mult o carte. Ne spunea că din moment ce familia îl crede mort, e mai bine să nu-şi dea pe faţă numele; căci atunci ar fi obligat să se întoarcă imediat în ţară şi el n'avea chef să se întoarcă chiar atunci în Anglia... din cauza mea, înţelegi...

Dădu furioasă din umeri :

— Nezam s'a purtat atunci ca un idiot. Avea impresia căci preferam pe băieții aceia. Îți închipui cred că nu eram chiar așa de inconștientă să-i arăt lucrul acesta. Dar Nezam era convins de asta. Cumpărase o vilă frumoasă în aproape de Bois...

Colette deveni gânditoare:

— O vilă cu 65 de camere. în vila aceasta dădea serbări nemaipomenite ! Ce serbări ! Trebuie să-l fi costat o avere fiecare ! O sută de mii de franci numai pentru orchestră, și asta numai la o singură serbare ! Angaja câte-un corp întreg de balet. Oh, se petrecea foarte bine în vila lui !

„Intr'o seară, era 17 Noembrie, chiar mâine e aniversarea, Nezam dădu un bal egiptean. Era costumată toată lumea Nezam avea costumul cel mai bizar. Avea un aer sălbatec și avea pe frunte un soiu de șarpe.

Colette se opri. Intra chiar în momentul acela Sharon, cu cognacul și cu o cutie de țigări, pe care le puse pe o mesuță de lângă Colette; apoi veni să se așeze pe sofa, lângă mine.

Gândurile mă tulburau... „Un fel de șarpe". Emblemă regală, emblema faraonilor ! Trebuia să fi venit foarte bine pe fruntea lui Nezam El Moulk.

Imi reveniră imediat în minte cuvintele pronunțate în după amiaza aceia de Bencolin: „Politia din Paris a găsit în Bois, în zorii zilei, corpul unui om îmbrăcat într'o haină de aur și cu sandalele unui nobil egiptean de acum patru mii de ani. Fusese împușcat în cap".

Colette Laverne ridică mâna şi-şi aprinse o ţigară; brăţările clinchetiră din nou; dintre buze îi scăpă o coloană subţiratecă de fum, care trecu prin faţa ochilor ei de sticlă.

Se întinse, leneş, apoi îşi sprijini capul pe perna fotoliului.

— Nezam citea lucruri pe care nu le-am înţeles niciodată — spuse ea deodată. Eu de obiceiu nu spun nimic, dar câteodată.., Ne-am certat chiar şi în noaptea aceea. Nu ştiu precis cum s'a întâmplat şi mai ales ce s'a întâmplat. Dar ştiu că l-am căutat în zadar pe Jean de Lavateur şi pe Keane prin saloane. Unul dintre prietenii noştri veni în zori, tremurând tot şi ne spuse; „Cineva a ucis pe Jean de Lavateur. Keane nu e de găsit nicăeri". Noi eram beţi cu toţii, întinşi printre flori. A trebuit să strige din răsputeri ca să ne facă să înţelegem despre ce e vorba.

„Jean de Lavateur a fost găsit în Bois, mort. Iar pe Keane în apartamentul lui de pe strada Marceau. Era întins pe pat, beat mort, cu un pistol în mână.

Trase din nou un fum; apoi continuă, foarte calmă :

— Când îşi reveni, începu să plângă şi să spună că l-a ucis în duel pe Jean de Lavateur. Poliţia se întreabă în zadar ce se făcuse cu al doilea pistol, care nu fu găsit nicăodată. Keane spuse că armele le-au fost furnizate de către Nezam; le adusese chiar el pe teren şi tot el fusese acela care comandase foc.

„Când fu interogat, Nezam dădu surâzând din

umeri și spuse că toate acestea nu erau decât minciuni..."

Colette își întinse picioarele, se întinse din nou și întinse mâna după sticla de cognac.

CAP. VII

TOC, TOC, TOC...

Își agită paharul cu un aer vesel și crud ;

— Asta te amuză, dragă, nu ? — întrebă ea pe Sharon.Pe rochia ei albastră căzu o picătură de cognac; fața i se schimbă la comandă.

— Oh, sunt dezolată dragă, sunt așa de neîndemânatecă ! Dar să revenim la subiectul nostru. Cred că nu mă înjurați că vă tulbur ideile...

Sharon îmi surâse.

— E foarte amuzant ! Mica englezoaică și marele detectiv ! Dar la lucru !

Șireată , schimbându-și mereu atitudinea, continuă :

— V'am spus cred că Keane se îmbătase și-și pierduse complect memoria. Își amintea numai că trăsese asupra lui Jean de Lavtaeur care-l provocase; dar nu-și amintește să-l fi nimerit. Își amintea însă foarte bine figura lui Nezam, care-l bătea pe umeri și-i spunea că-și ucisese adversarul, așa că era mai bine să se întoarcă acasă, că intrase într'o afacere cam neplăcută.

Nezam negă totul și declară că-l auzise pe Keane amenințându-l pe Lavateur în timpul serii și că,

probabil, ieşiseră în Bois pentru a pune capăt diferendului. Şi probabil că acolo, Keane a tras asupra adversarului său... Adăogă apoi că el, Nezam, nu părăsise deloc vila în cursul nopţii şi pentru asta mă aducea martoră pe mine, eu fiind singura persoană care-mi păstrasem încă judecata; iar eu fui nevoită să declar că nu părăsise nicio secundă vila.

— Şi era exact ?

Ea se uită cu atenţie la mine; un mic surâs îi flutură pe buze şi ridică din umeri.

— De unde să ştiu ? Doar nu stătuşem numai cu el. Mi-a făcut apoi cadou o limuzină splendidă; un Hispano Suiza. Ce mai puteam spune ?

Tonul ei surprins mă sili să fac un semn de aprobare.

— Înţeleg. Continuaţi vă rog.

— Ah ! Sunt aşa de mulţumită că eşti un băiat aşa de drăguţ şi că mă înţelegi... Keane a fost apoi acuzat de asasinat, iar Nezam şi cu mine am fost citaţi ca martori. Keane repeta mereu : „Mi-e absolut indiferent dacă voiu fi condamnat. Vreau să probez numai că ne-am bătut în duel şi că nu sunt aşa de laş încât să trag asupra unui om neînarmat." E amuzant, nu ? Englezii aceştia sunt nemaipomeniţi !

Şi începu să râdă, dând paharul peste cap; ţinuta lui Keane părea c'o distrează grozav. Redeveni însă imediat gravă.

— Keane fu condamnat la muncă silnică pe viaţă. Dar s'a spânzurat în celula lui !

Şi se aşeză mai comod în fotoliu. Departe, în ca-

merile dela parter, o pendulă bătu ora două şi jumătate.

— Până la sfârşitul procesului am fost foarte neliniştită, — admise ea, gânditoare. Era un singur om în lume de care îmi era o teamă nebună. Il cheamă Bencolin. Ce individ scârbos ! Surâde mereu, dar nu crede nimic nici-odată. Din fericire era însă pe front şi n'a venit la Paris decât după terminarea procesului; şi n'a mai putut face nimic. Dar într'o dimineaţă a sunat la uşa mea, era de altfel foarte elegant şi mi-a spus : „Bună ziua d-ră !" Iam răspuns : „Cine sunteţi ? nu vă cunosc !" El : „Oh, nu face nimic, s'ar putea întâmpla să facem cândva cunoştinţă. Asta e tot ce-am avut de spus. Într'o bună zi ne vom mai revedea, sunt sigur". Apoi a plecat. Mi-e groază de oameni de felul acesta. Sunt aşa de brutali. Oridecâte ori mă gândesc la poliţie, îmi vine în minte Bencolin. N'aşi vrea pentru nimic în lume să am de-aface cu unul ca el. Dar, d-ta, prietene, eşti cu totul altfel.

Erani un om norocos. Întâmplarea făcuse aşa fel încât femeia asta să mi se spovedească chiar mie !

— Cred că te întrebi dece îţi povestesc toate acestea ? Ţiram mai spus doar, n'am ştiut nici odată numele adevărat al lui Keane. Dar este cineva care-l ştie. Cineva care ştie de asemenea că Nezam şi cu mine l-am trimis la moarte, cineva care vrea să se răzbune şi să ne ucidă pe amândoi...

Se plecă spre mine şi mă privi cu o înfiorătoare intensitate.

— Cine e acest cineva ?

— Nu știu. Și tocmai acest lucru aș vrea să-l afli d-ta. E oribil! Felul acesta de-a ne înspăimânta mereu... Nu se mai poate suporta.

Atenție! Era momentul cel mai greu pentru mine; nu trebuia să mă trădez în nici-un caz; abea îmi putui ascunde mulțumirea; aflasem mult mai mult decât mă așteptam.

— Credeți că cineva care l-a cunoscut pe Keane, un prieten de-al lui poate, a combinat ceva în genul acesta?

— Da.

— Da, dar lucrurile acestea s'au petrecut mai bine de zece ani. Vreți să spuneți că ați fost persecutați de un necunoscut tot timpul acesta?

— Oh, nu. N'am fost persecutați de atunci. Numai dela sosirea noastră la Londra, de câteva luni adică. Și necunoscutul acela îl persecută mai ales pe Nezam; abea de câteva săptămâni a început și cu mine. Tocmai de asta ți-am și povestit atâtea lucruri; puțin îmi pasă de Nezam. E vorba de mine înțelegi? Poate să-l ucidă când vrea pe Nezam, știu că și-a amintit în primul rând de mine în testamentul lui. Dar dacă necunoscutul acesta vrea să mă ucidă și pe mine...

Își agită brațele cu desperare.

— Înțeleg, — răspunsei sec. Dar ce vă face să presupuneți că sunteți amenințată și d-tră și că sunteți amenințată de un cunoscut de al lui Keane?

— Nezam nu-mi spune nici-odată mare lucru. E un om așa de ciudat! Dar își pierde câte odată

capul. Pretinde că moartea lui Keane va cădea asupra lui şi... *el ştie !*

Apăsă în mod ciudat asupra cuvântului. Imi dădui imediat seama că e superstiţioasă.

— Spunea mereu : „E inutil să prevenim poliţia... Apoi vorbeşte de lucruri pe care nu le înţeleg deloc. E un om foarte cult. Iţi voiu povesti imediat ce mi s'a întâmplat şi mie.

Se opri, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile, goli din nou paharul, apoi începu :

— Nezam mi-a povestit, mai de mult, de un necunoscut care-i trimetea fel de fel de lucruri înspăimântătoare Eu râdeam ori de câte ori îl auzeam vorbind aşa. Dar într'o zi, Dumnezeule, am primit o scrisoare. N'o am la mine, e acasă, dar o ştiu pe dinafară, căci am citit-o de nenumărate ori

Ridică un deget în sus şi recită :

— „Dragă miss Laverne, am aflat de curând că d-ta ai fost cauza morţii unui tânăr numit J. G. Keane. Nu sunt încă convins dacă meriţi o pedeapsă completă. Incerc să aflu. La 17 Noembrie curent va fi a 14 aniversare a morţii sale; va fi de altfel şi o dată memorabilă pentru d-l Nezam El Mo..k, ca şi pentru d-tră. Primiţi vă rog"...

Se opri, speriată.

— Ei bine ? — întrebai eu.

— „Jack Ketch !"

Mi se păru că văd chiar în momentul acela mâinile albe ale călăului, apucând spatele fotoliului pe care stătea Colette Laverne.

Ea rămase nemişcată, cu pumnii strânşi.

— L-am întrebat pe Nezam cine era. Mi-a spus că Jack Ketch era un pseudonim. E numele unui călău care spânzura condamnaţi din Londra.

— Şi ce-aţi făcut atunci?

— Nezam, care era foarte tulburat, mi-a cerut să-l ajut să descopere pe omul acesta. Eu mi-am bătut însă joc de el. Ce putea să mi se întâmple? In momentul în care am primit scrisoarea eram foarte tulburată şi i-am pomis că-l voiu ajuta.

Aprinse o nouă ţigară.

— Iar Nezam prefindea că are unele bănueli.

— Anume?

— Nu ştiu, dar Keane, care nu vorbea decât rare ori de el, pronunţase în faţa lui Nezam numele unui prieten de-al lui, un oarecare Dallings.

— Ah!

— Şi atunci Nezam s'a gândit să descopere prin Dallings adevăratul nume al lui Keane. Şi în felul acesta şi pe persecutorul nostru...

Incepu să râdă.

— Dar Dallings e un băiat foarte ciudat. De altfel toţi englejii sunt cam ciudaţi. Mă întreb încă dacă Dallings e idiot sau nu?... Iată ce s'a întâmplat: Nezam i-a înfins o cursă. L-a trimis la un club de noapte unde îl aşteptam chiar eu; am făcut chiar în seara aceea cunoştinţă. Şi noaptea trecută s'a ameţit în aşa hal, încât mi-a cerut să mă conducă acasă. Ce puteam să fac? L-am plantat în mijlocul străzii, am plătit şofeurului şi am dispărut. Nu ştie nici numele meu, nici adresa... N'am în-

drăznit să-l întreb direct dacă îl cunoaşte pe Keane; am fost prudentă pentru că...

— Pentrucă credeaţi că putea fi chiar el Jack Ketch ?

— Să fie el Jack Ketch ? — exclamă ea surprinsă. Crezi că m'aşi fi aventurat într'un taxi cu un om pe care l-aşi fi bănuit că ar putea fi Jack Ketch ? Nu, nu ! Credeam numai că poate îl cunoaşte pe Keane. Dar nu ştia nimic. Avea şi dreptate; cum de-ar fi putut şti cine era Keane, dacă Keane era numai un pseudonim ? Şi mai ales când nu-i puteam da nici-o altă informaţie ? Dallings trebuie să fi avut foarte mulţi prieteni, aşa că...

— N'aveaţi nici-o fotografie de-a lui Keane ?

— Nu. Şi nu i s'a descoperit identitatea nici în timpul procesului ?

— Nu. Imi aduc aminte că spunea : Dacă trebue să mor, dece să-i mai dezonorez şi pe-ai mei ?" Şi nu s'a putut afla nimic. Distrusese toate hârtiile. „Vreau să dispar cu totul ; e mai bine aşa", a declarat el.

— Mi-l puteţi descrie ?

— Nu ştiu cum... era înalt, avea părul negru şi ochii cenuşii. Şi semăna cu d-ta. Nu pot spune cum... Dar să-ţi povestesc mai bine ce mi s'a întâmplat în seara asta...

Sharon începu să tremure şi se duse să mai pună lemne în foc. Flacările scânteiară vesel, dar în cameră era frig. Inima îmi bătea nerăbdătoare.

— D-le Marle, Jack Ketch l-a răpit pe Nezam !

Vestea asta nu produse impresia la care se aş-

tepta probabil Colette. Mă mulțumii să înclin capul și să întreb :

— De unde știți ?

— După amiaza asta Nezam m'-a telefonat foarte devreme. Avea guturai, era foarte nervos și m'a anunțat că va veni să mă vadă seara și să mă ia cu automobilul să cinăm în oraș. I-am răspuns că asta îmi convine de minune, căci tocmai învoisem bucătăreasa și camerista pentru astăzi. Mi-a promis că va veni pe la ora șapte. Deci, la ora șapte eram îmbrăcată pentru ieșire, dar Nezam n'a mai venit ; l-am așteptat în zadar. Mi-am amintit de-odată că sunt singură în toată casa. Oh, Dumnezeule, și dacă s'ar fi întâmplat ceva ! Am aprins becurile în toate camerile, apoi am început să mă uit pe geam. De fiecare dată când se apropia un automobil, alergam să deschid ușa, dar nu venea nimeni. Am telefonat atunci la clubul unde locuiește și mi s'a răspuns că d-l ieșise la ora șapte. Dum-l nezeule ! Nu cumva l-a răpit Jack Kech ? Și nu va încerca să mă răpească și pe mine ? Mi-e teamă !

Tremura toată. Se uită la Sharon :

— Dragă, unde-i rochia pe care am avut-o ? Am uitat ceva în ea. Ad-o repede !

— E chiar pe spătarul scaunului, în spatele tău !

Colette Larverne se ridică. Era mult mai înaltă decât crezusem ; se mișca cu o grație perfectă în semiobscuritatea camerii. El Moulk trebue să fi avut aerul unui pitic pe lângă ea. Se plecă și-și luă rochia.

Veni apoi din nou la fotoliu, ascunzând ceva în mână.

— Mai trecu o oră. Incepusem să nu mă mai îndoiesc ; se întâmplase o nenorocire. Văzui trecând un polițist, îmi era așa de frică, încât încercai să-l chem înăuntru să stau de vorbă cu el. Dar el refuză. Nu îndrăzneam să ies, dar îmi era frică să stau singură. Și chiar în momentul acela am zărit lumină alături și mi-am adus aminte că o văzusem în după amiaza asta pe miss Grey la fereastră. Sunai atunci imediat aici, și-o rugai să vină și să stea cu mine câtva timp. Ne instalarăm la primul etaj și începurăm să vorbim și să bem. Atunci ea mi-a povestit că ești la Londra, că ești un mare detectiv și că la Paris, primăvara trecută, ai descurcat una dintre cele mai încurcate afaceri.

Mă uitai la Sharon. Nu îndrăznea să se uite la mine și se făcuse roșie ca focul...

— Timpul trecea și Nézam nu mai venea. La un moment dat cineva bătu la ușă. Un fior groaznic îmi străbătu corpul. Sharon se uită la mine, înfricoșată și ea. Dar bătaia se repetă : toc, toc, toc... M'am întrebat ; O fi Nezam ? Dar el avea obiceiul să sune. Infine, i-am spus lui Sharon : „Să coborîm împreună". Toate luminile erau aprinse. Pe măsură ce coboram, bătăile deveneau mai clare : toc, toc, toc... Am deschis ușa mai mult moartă decât vie... Nu era nimeni. Mă uitam împrejur, în ceață, și zării la picioarele mele o carte de vizită. era chiar pe pragul ușii. Mă aplecai s'o iau și cum

stăteam așa, aplecată, simții „o mână care mă bătea pe umăr !"

Începu să plângă.

— Puseseem tocmai mâna pe cartea de vizită când am simțit mâna aceea oribilă. Și fiindcă nu mai puteam suporta, am început să urlu și să alerg la întâmplare, drept înainte. Pe urmă nu-mi mai aduc aminte de nimic... Când mi-am revenit eram pe sofaua asta și țineam cartea de vizită în mână.

Mi-o întinse. De altfel știam... Pe cartonul alb citii cuvintele acestea sinistre :

JACK KETCH

iar colțul cartei de vizită era pătat de sânge.

Urmă un lung răstimp de tăcere.

— Deci n'ați fost atacată ? — întrebai.

— Nu. Cred c'a fost numai un avertisment. Cred că nu e încă gata...

— Și cine v'a bătut pe umăr ?

— Eu n'am văzut pe nimeni !

Mă întorsei spre Sharon :

— Erai și tu acolo ?

— Eram chiar în spatele ei, — răspunse Sharan, cu privirea fixă. Dar n'am văzut pe nimeni.

— Și ce s'a mai petrecut apoi ?

— Colette a leșinat chiar în fața felinarului. Mă ajută s'o ridic un trecător, despre care aflai îndată că e medic. Am transportat-o acasă și i-am dat primele îngrijiri. Apoi n'a mai vrut să se ducă acasă.

— Să mă mai întorc acasă ? strigă Colette. Dar nu sunt nebună !

— Nu striga așa tare. Calmează-te. La ce oră s'a întâmplat asta ?

— Știu exact, căci mă uitam mereu la ceas. Era ora unu și un sfert.

Datele problemei se complectau. Dar sovăi. Imi amintii că Bencolin îmi spuse să tac. Trebuia însă să scot cât mai mult dela ea.

— Și fiind că nu mai puteam suporta nesiguranța asta, am rugat-o pe miss Grey să te cheme. Spune-mi, d-le Marle, crezi că sunt în pericol ?

— Da.

Și crezi de asemeni că Nezam a fost răpit ?

— Da.

Era un subiect despre care puteam vorbi în voie, slavă Domnului. Imi mângâiai bărbia și începui :

— Trebuie studiată mai întâi partea psihologică a probleme... (Iată o declarație splendidă pentru cazurile în care nu știi ce să spui, căci ea nu te angajează cu nimic).

— Și ce trebue să fac ?

Mă ridicai.

— Imi puneți o problemă cât se poate de grea, miss Laverne. Să mă gândesc. Voi reveni mâine dimineață. Până atunci, iau cu mine cartea aceasta de vizită, tot nu vă servește la nimic... Aș vrea să văd de asemeni scrisoarea pe care ați primit-o mai înainte. Nu vă duceți acasă în seara asta ?

— Nu ! Aș vrea să stau cu miss Grey. Ne vom încuia într'o cameră și vom lua și un revolver cu noi.

N'o putea convinge nimeni să facă contrar'ul Fusesem tentat să declar de mai multe ori : „Mă voiu sfătui cu prietenul meu Bencolin. „Ce înfricoşată ar fi devenit femeia asta atunci !

Eram gata de plecare.

— Sunteţi atunci sigură că nimeni nu mai ştie nimic de adevărata identitate a lui Keane ?

Intrebarea mea o surprinsese.

— Cum ?

Citii în ochii ei că începea să regrete anumite mărturisiri.

— Ba da, există cineva care i-o cunoaşte, dar nu putem afla nimic dela el.

— Cine e ?

— E inutil să mai discutăm ; nu vom afla nici odată nimic dela el. D-ta nu poţi şti dece, dar eu sunt sigură că lucrurile stau întocmai. Asta-i tot.

Eram sigur că nu voiu mai putea obţine nimic.

Dar intervenise o nouă problemă. Dece nu se adresase direct persoanei care ştia adevărata identitate a lui Keane, şi încercaseră să afle ceva prin Dallings ? Dar ea refuză să-mi răspundă. Sharon mă conduse până la uşă şi-mi spuse

— Bună seara d-le Marle. Iţi mulţumesc foarte mult că m'ai amestecat în afacerea asta...

— Nu, ci cred că s'a întâmplat tocmai pe dos, dacă nu cumva mă înşel.

Se uită la mine şi începu să tremure.

— Intră te rog, ca răceşti!

Plecai.

Incepea să se lumineze de ziuă; lumina felinarelor începea să scadă.

Era trecut de ora patru când ajunsei la Brimstone. Ferestrele salonului erau încă luminate. Restul clădirii era cufundat într'un întuneric adânc.

Eram sigur că Bencolin mă aşteaptă.

Intrai în salon. Era într'adevăr acolo, întins într'un fotoliu, în faţa focului, cu o carte pe genunchi.

Mi se adresă fără să se întoarcă spre mine :

— Ce nopţi lungi, Jeff. E cam târziu mi se pare.

Işi trecu mâna peste ochi şi băgai de seamă că mai rămăsese puţ n whisky pe fundul paharului de lângă el. Il băui imediat.

— De data asta am aflat o mulţime de lucruri, Bencolin... Ştiai că...

— Da, ştiu absolut tot ce ai aflat. Ştiam mai de mult. Să nu mai vorb m de asta, vrei? Pentru moment nu mă interesează deloc.

— Cum, nu vrei să-ţi povestesc nimic ! — mă mirai eu. Mă oprii imediat ce observai coperta cărţii pe care o pusese tocmai pe masă.

— Cum, Bencolin ! „Crimele din casa şoaptelor" ? de J. J. Ackroyd.

Se uită la carte şi dădu din cap. Crezui că e beat.

— E o carte foarte interesantă — mă asigură el. Il admir enc n pe detectivul acesta. Sunt la jumătatea cărţii şi nu bănuiesc încă cine-i asasinul. Ai o mutră foarte reuşită Jeff, ai fi foarte mulţumit să te vezi în momentul ăsta !

— Nu-mi pot reveni încă. Eşti în căutarea unui asasin adevărat şi poţi citi liniştit asemenea lucruri?

— E singurul mijloc de-a ieşi din monotonia vieţii. Am impresia că devin filozof...

— Extraordinar ! Să auzi asta din gura celui mai mare detectiv din Europa ! E culmea !...

— Ascultă, Jeff ! Pentru moment sunt mult mai intrigat de drama din clasa asta. Drama cealaltă, cea adevărată, nu mai e pentru mine nici-un punct nelămurit.

Îl lăsai cufundat în lectura cărţii ; era aproape ora 5.

CAP. VIII

PECEŢILE DE CEARA ALBASTRA

D—r—r—r—r—ring ! Fui trezit de un sgomot infernal.

— Telefonul, d-le — spuse vocea lui Thomas.

Mă ridicai pe jumătate adormit. şi întinse o mână leneşă spre receptor. Era frig. Era probabil iarăşi ceaţă! Poate şi plouă? Pe masa de lângă mine aburea o ceaşcă de ceaiu.

— Jeff, — mă trezi cu totul vocea lui Sharon. A plecat chiar în dimineaţa asta !

— Ah !

— Am citit tocmai ziarele. Tu ştiai aseară ?

— Sigur.

— Iau vaporul ch'ar azi !

— Nu...

Ne dădurăm întâlnire pentru după amiază într'o

cofetărie şi-i promisei să-i servesc o serie de amănunte.

Thomas mă anunţă că „Domnii aceia dela poliţie" mă aşteaptă jos. Recapitulai toate evenimentele nopţii în timp ce mă îmbrăcam.

Bencolin şi sir John îşi terminau tocmai micul dejun în sufragerie goală. Talbot nu făcu nici-un comentariu; dar ochii i se măriseră, iar creionul lua mereu însemnări. Din când în când scrâşnea din dinţi. Când terminai, sir John se încruntă şi începu să-şi golească pipa cu capătul linguriţii.

— Crezi că a fost loial din partea d-tale să...?

— Dacă ai vorbi numai zece minute cu femeia asta, veţi fi abligat să suprimaţi din vocabularul d-tră cuvântul acesta, „loial". Şi nu veţi avea nici un fel de simpatie pentru ea.

— Trebuie să mărturisesc că Colette poate fi extrem de iritantă, — declară Bencolin.

— De altfel a şi mărturisit că şi ea a contribuit la moartea acelui nenorocit de Keane. Se pare că duelul a avut loc cu adevărat.

Sir John făcu o grimasă de dispreţ.

— Am impresia, d-le Marle, că d-ta nu interpretezi prea bine legea. Scuza cu duelul nu i-ar fi adus salvarea lui Keane; căci, fie în duel sau nu, Keane comisese o crimă. Iar dacă El Moulk ar fi fost tot aşa de vinovat ca şi Keane; e de acuzat numai pentrucă a căutat să iasă din încurcătură şi arate adică că nu e amestecat cu nimic în duelul acesta. Evident, nu e prea onorabil sistemul, dar...

— Pretindeţi atunci că dacă d-tră şi cu Bencolin

v'ați bate în duel iar d. Talbot și cu mine ar asista ca matori, am fi acuzați și noi de crimă, în caz că unul dintre d-tră ar cădea.

— Exact.

— Reiese de aici că se poate întâmpla ca El Moulk să nu fi avut intenția să se răzbune pe Keane ?

— Pardon, — întrerupse Bencolin. D-ta vorbești de legile engleze, sir John ?

— Nu e tot așa și în Franța ?

— Numai în teorie. In cazuri de acestea există un juriu care judecă și e absolut liber ; nici-o lege din lume nu-l poate obliga să dea un verdict de vinovăție. Cred că știi ce credem noi francezii despre duel. E considerat absolut loial, onorabil și mult mai pitoresc decât o ședință în fața Tribunalului, unde, de obicei, rănile în amorul propriu sunt pansate cu bilete de bancă.

— Da, — murmură sir John. In cazul ăsta, într'un duel dreptatea e de partea celui mai bun trăgător.

— Pe când la Tribunal e de partea celui mai abil mincinos. Condițiile sunt egal de juste. Am încercat să te fac să înțelegi starea noastră de spirit în privința acestui subiect. Și sunt sigur că nici-un juriu nu l-ar fi condamnat pe egipțean pentrucă a asistat ca martor la un duel. Nu, sunt sigur de asta. Atitudinea lui El Moulk față de Keane a fost atitudinea unui om care a vrut să se răzbune. Sunt absolut convins că el a ațâțat pe cei doi tineri, pe când amândoi erau beți. Și sunt sigur că tot el le-a dat și armele.

Inspectorul Tablot ne întrerupse.

— Adevărul este că d-ta știi totul. Știai și asta?

— Bănuiam numai. Voiam să mă conving numai dacă văd bine.. Iar acum sunt convins că Jean de Lavateur n'a fost ucis de Keane.

— Ah! — murmură Talbot.

— Am ajuns la Paris după ce se închise procesul, dar am citit toate depozițiile. Jean de Lavateur a fost lovit exact în mijlocul frunții; au fost găsite și urmele prafului de pușcă în jurul rănii. Chiar beți de-ar fi fost, tot nu s'ar fi bătut la o distanță așa de mică. Asta a fost interpretat la proces ca o probă că nu a avut loc nici un fel de duel și că Levateur a fost ucis de Keane printr'un act deliberat; deci, era vorba de-un asasinat; am fost și eu de părere că a fost numai un asasinat la mijloc, dar știam că asasinul e altcineva. Nu vă pot explica prea amănunțit pentru moment, dar sunt convins că Lavateur a fost ucis de El Moulk, cu pistolul lui Keane. Și mai puteți crede d-lor, că știe asta și Jack Ketch.

— Atunci îți menții încă părerea? — întrebă sir John. Crezi că un oarecare maniac vrea să răzbune o crimă comisă acum mai bine de zece ani?

— Da, așa cred. Iată tipul supercriminalului de care vorbeam. Neînduplecat, șiret, naiv și nespus de răbdător.

— Dece n'a acționat imediat? Să aștepte 14 ani!...

— Pentrucă n'a aflat decât în ultimul timp ade-

vărata identitate a lui Keane; de altfel o mărturiseşte el singur în scrisoarea trimisă d-rei Laverne. Şi imediat ce a descoperit asta a început să lucreze; şi nu s'a grăbit deloc. Are o răbdare de înger, mă gândesc numai la spânzurătoarea aceea în minatură apoi la gravarea cărţilor de vizită... Şi poate continua aşa ani întregi, ajungând în cele din urmă să-l înebunească cu totul pe El Moulk. Lucrează metodic, la un plan fixat mai dinainte şi se pare că planul acesta nu-i încă complect... In seara asta e a 14 aniversare a crimei şi a avut grijă să o amintească victimelor sale.

— Vrei să insinuezi atunci că El Moulk nu e încă mort ? — se interesă Talbot.

— Da, aşa cred. Jack Ketch şi-a ascuns victima într'o stradă pe care poliţiia n'o poate descoperi.

Sir John puse pe masă linguriţa cu care se jucase până atunci. Nările începură să-i freamăte, iar sprâncenele se ascuţiseră. Işi trecu prin păr o mână nervoasă.

— Eşti şi d-ta de părerea asta, Talbot ? — întrebă cu un glas de nerecunoscut.

— Dar, sir John, unde poate fi Ruination Street? Şi El Moulk unde-i ? Adevărul e că absurditatea asta nu duce la nimic. Poate că adevărul poate fi şi absurd.

Privirea opacă a lui Talbot se îndreptă spre Bencolin.

— Credeţi că Jack Ketch l-a răpit pe El Moulk pe când acesta se ducea la miss Laverne şi că îl

ține închis ?.., în Ruination Street, aşteptând ora supliciului ?

— D-ta, d-le inspector ce crezi ?

Talbot căzu pe gânduri. Luă de pe scaunul de alături trei obiecte... un baston de abanos, o cutie de flori şi o pereche de mânuşi albe şi le puse pe masă

— S'o luăm dela început, d-le Bencolin ; am controlat la garaj şi mi s'a spus că înainte de-a părăsi garajul, limuzina fusese bine curăţită, iar rezervorul fusese umplut. El Moulk a plecat dela club pela ora şapte ; autopsia a stabilit că şofeurul a fost ucis tot pe timpul acela; pe la ora şapte şi jumătate să presupunem. I s'a tăiat gâtul cu un cuţit ascuţit; şi un alt obiect tot aşa de tăios i-a fost înfipt în inimă; a fost un atac dat prin surpriză, căci nu se vede urma nici-unei violenţe.

Se opri, căutând parcă să-şi pună oarecare ordine în idei.

— Când am examinat maşina, volanul nu avea decât amprentele şofeurului; dar volanul era plin de sânge, ceeace înseamnă că altcineva nu Smail, a condus maşina; purta desigur o pereche de mănuşi. Pe scaun, lângă şofeur, s'au găsit de asemeni câteva pete de sânge, ceeace înseamnă că era un individ acolo ; iar frână de mână era tot aşa, pătată de sânge...

— Cum îţi explici însă că n'am văzut pe nimeni lângă şofeur ? — întrebă sir John.

— Poate că din cauza ceţei, — sugeră Talbot.

Nu știu cum să explic asta, mă mulțumesc doar să citez faptele..,—

— Se ascundea după trupul negrului plecându-se în jos, și avea volanul în mână ? — întrebă Bencolin.

— Așa se pare... Și trebuie să fi condus mult timp, căci rezervorul e aproape gol.

— Asta ar explica și cele câteva ore care-au trecut dela asasinarea șofeurului până în momentul în care am observat mașina — reflectă tare Bencolin. A mers așa ceasuri întregi pe străzile Londrei... Numai un nebun putea face asta.

— Exact, d-le — se înclină Talbot. Pe scaunul din fundul limuzinii nici-un semn de dezordine, nimic; nici o amprentă digitală. Probabil că El Moulk purta mănușile acestea albe.

Bencolin începu să examineze mănușile ; atenția i se fixa mai cu seamă asupra mănușii dela mână dreaptă. Vârful degetelor era plin de praf iar palma era traversată de-o dungă destul de lată. Bencolin ridică ochii și privi undeva, departe.

— Mă întreb dacă poate fi adevărat... — vorbi el ca pentru sine.

— Ce anume, d-le ?

— ...e totuși singurul lucru care-ar fi putut lăsa asemenea urmă, — își continuă Bencolin monologul. — Ascultă Jeff, El Moulk avea mănușile în mâini când a părăsit aseară clubul ?

— Sigur, îmi amintesc perfect.

— N'ai observat cumva dacă mănușa dreaptă era sau nu murdară ?

revăzui cu o claritate înfiorătoare pe egipteanul ridicând mâna în semn de protestare şi revăzui palma mâinii drepte...

— Nu, — răspunsei. Era imaculată.

— Ce vrei să spui cu asta, d-le? — se nelinişti Talbot.

— Răbdare d-le inspector, nu sunt încă sigur. Ceeace e sigur e că El Moulk avea pe mâini mănuşile acestea. Ce şansă pentru mine să am de-a face cu un sclav al eleganţei!

Aruncă mănuşa pe masă.

— Nu nu vă voiu spune nici-un cuvânt, înainte de-a fi sigur. Cât despre d-ta, sir John pregăteşte-te să-mi plăteşti ce-a mai bună masă din Londra... Spune-mi d-le inspector, au mai rămas de enumerat şi alte fapte?

Talbot se uită la el cu neîncredere.

— In ţara noastră, — anunţă el cu gravitate — nu se admit asemenea procedee... Ei bine, a mai rămas cutia cu flori.

— Apropos — murmură Bencolin, — ce conţine cutia asta? A deschis-o cineva?

Talbot tăie sfoara.

— Orchidee, — spuse. Şi încă o specie destul de rară.

— Şi ce-i cu asta? — întrebă sir John.

— Iată o adevărată întrebare de pustnic, — răspunse Bencolin. Nici eu nu prea ies în lume, dar când comand un buchet de flori pentru o femeie, i-l trimit de obiceiu printr'un amploiat dela florărie... Presimt ceva neobişnuit aici... care cadrează

de altfel cu presupunerile mele. Ai fost la florăria Talbot ?

— Da. Îşi amintesc foarte bine că d-l El Moulk a comandat prin telefon orchideele. Li s'a părut şi lor ciudat că nu le-a dat adresa unde trebuiesc duse. Şi m'au asigurat că avea un glas foarte răguşit d-l El Moulk.

— Atunci a luat el singur cutia ?

— A venit cineva, dar nu-şi aminteşte nimeni bine cine era. Numai unul sau doi amploiaţi îl cunosc pe El Moulk. Ei cred că a venit un servitor; un om înalt, cu gulerul dela haină ridicat. A venit pela ora două şi un sfert.

— Sigur că nu era El Moulk. I-ai întrebat pe servitori ?

— Nimeni din club n'a fost trimis pentru un asemenea comision, exceptând personalul particular al lui El Moulk. Poate că Graffin ?

— Sau valetul francez ?

— Valetul a plecat la Paris de ieri dimineaţă.

Bencolin începu să surâdă cu un aer foarte misterios.

— Da, perfect. Cred c'ar fi util să-l chemăm pe d-l Graffin, — spuse.

Secretarul apăru imediat. Era foarte nervos.

— Bună ziua d-lor, — spuse el cu un glas răguşit.

Ne privi pe toţi clipind leneş. Tremura, dar căuta să nu atragă atenţia asupra acestui lucru. Se aşează imediat pe un scaun.

— Suntem pe cale de a clarifica o serie de

chestiuni — spuse Bencolin — şi am câteva informaţii suplimentare.

— La dispoziţie. Dar sunt puţin suferind...

Incepu să tremure şi mai tare.

— Nu cumva ai făcut eri o cursă pentru d-l El Moulk ?

— D-l... d-l El Moulk ? — întrebă gemând, căutând să se stăpânească.

— La o florărie, depe Cockspur Street ?

— Nu... am stat în casă toată ziua... toată ziua !

— Intre ora două şi două jumătate. Eşti sigur ?

— Absolut sigur. O pot proba chiar. Pearson mi-a adus dejunul chiar la ora asta.

Starea lui de slăbiciune se accentua. Era la capătul răbdării şi se uita la Bencolin cu o privire morocănoasă.

— Nu l-ai mai văzut pe El Moulk, dacă am înţeles bine ? — reluă plin de amabilitate Bencolin.

— Nu.

— N'a venit acasă eri seara ?

Graffin se agăţă de marginile scaunului şi începu să strige ;

— Oh, Dumnezeule ! Dece mă întrebi asta ? Nu.

— Şi continui să susţii că nu era victima nici unui fel de persecuţii ?

Se aşternu o tăcere adâncă. Capul lui Graffin se bălăngănea de colo, colo. Era foarte palid. Murmură ;

— Sunt dezolat d lor, dar aş vrea să beau un pahar de whisky.

Inghiţi paharul de alcool şi şi reveni imediat

Expresia de şiretene îi apăru iarăşi pe faţă.

— Dragul meu, — spuse Bencolin, — îţi voiu pune o întrebare pe care ţi am pus o şi eri şi aşi vrea să văd dacă nu cumva vrei să modifici răspunsul. De cât timp eşti în serviciul lui El Moulk ?

— Înţeleg, — răspunse Graffin. Eri ţi am spus că l am întâlnit la Cairo, acum vreo şase ani. Dacă ai fi controlat rolurile armatei, ai fi văzut că am părăsit serviciul de mai bine de zece ani şi că nu am fost niciodată la Cairo. Ei bine, fie, l am întâlnit pe El Moulk la Paris, şi tot acolo am intrat în serviciul lui. Aseară te am mințit.

— Straniu ! Şi pentruce?

— Asta nu priveşte pe nimeni, — răspunse Graffin cu nasul în paharul de whisky.

— Funcţia dumitale de secretar nu ţi dă prea mult de lucru mi se pare !

Graffind începu să râdă cu hohote.

— ..d ! El Moulk n'a regretat niciodată, cred, această... cheltuială suplimentară, — adăogă Bencolin cu o voce distrată...

Graffin îşi puse paharul pe masă cu o mişcare dezordonată care mă făcu să cred că e complect beat. Se uită fix la Bencolin.

— Cred că era foarte satisfăcut de serviciile pe care i le făceam, — răspunse el umil.

— Bine, bine. Încă o întrebare. Ştiai că d ! El Moulk lua... fel de fel de precauţii contra unei agresiuni mortale ?

— Oh, sigur.

— Ştii şi care era originea acestei tulburări ?

— Asta nu ma ştiu, — răspunse foarte serios Graffin. Pot să jur...

— Hm ! Da... A propos, şoferul era înarmat ?

— Înarmat ? Sigur. Ştiu că El Moulk îi dăruise un revolver care mi aparţinea. Era un Smith & Wesson, 45, cu patul de fi deş. Şmail ora foarte mândru de el şi l freda mereu.

Mă uitam cu atenţie la Bencolin. Auzind remarca asta, muşchii obrazului i se contractară.

— Mulţumesc. Pot să ţi cer, d le locotenent, să nu părăseşti pentru moment clubul ? Se poate să vizităm apartamentul lui El Moulk şi aş vrea să ne însoţeşti.

Graffin se sculă şi ieşi.

— Mă gândesc şi eu că ar fi bine să percheziţionăm apartamentul, — remarcă Talbot.

— Graffin ! murmură Bencolin. De ce refuză oare să vorbească de misterioasele cutii pecetluite cu ceară albastră pe care le primea El Moulk? Peceţile acelea cu monograma lui Jack Ketch ?... Şi de ce a minţit în privinţa datei la care a intrat in serviciul lui El Moulk ? Şi de ce egipteanul acesta păstrează în serviciul lui un beţiv incapabil, care se şi mai laudă cu lipsa lui de activitate, Dece i trebuie lui El Moulk un secretar particular ? Înţelegi ceva din toate acestea, d-le inspector? Iată cheia misterului. Şi ai remarcat? A început să tremure când l-am întrebat...

Bencolin încpu să surâdă şi dădu din cap.

— Incetul cu incetul, piesele mozaicului încep să se aşeze la locul lor. Singurul punct slab din planul complicat al lui Jack Ketch e Graffin... Chiar Graffin în persoană.

Talbot sări depe scaun.

— Ce vrei să spui cu asta?... Nu încerca să amesteci cărţile, d le. In camera lui El Moulk îşi fac pariţia unele obiecte şi d. Graffin e prezent. Dar el jură că n'a văzut nimic; e idiot! Am hotărît doar că Jack Ketch e un pensionar al clubului acestuia. Dacă am reuşi să i respingem alibi ul şi să probăm că a părăsit clubul în timpul serii...

— Şi dacă am proba asta, d le inspector? Unde am ajunge? Asta ne duce mereu la început; sunter într'un cerc vitios. Singura întrebare care se pune e următoarea: unde e Ruination Street?

Talbot se lăsă greu pe scaun, cu capul între mâni.

— Nu există nici-o stradă cu numele acesta, — puse el. Nici una! Şi cu toate asta e unicul lucru...

Continuă să mediteze asupra acestui subiect, când portarul veni să ne anunţe că Joyet, valetul lui El Moulk venise tocmai dela Paris şi că voia să ne vadă mai repede.

CAP. LX.

„CRIMA CONSIDERATĂ CA ARTA"

— Introdu-l în hall şi spune-i să aştepte, — mormăi Talbot.

Apoi se uită la noi cu un aer feroce şi ne spuse:

— Mă voiu ocupa și de aici înainte de afacerea asta, dar țin să vă spun d lor, că nu mă simt în elementul meu. In materie de escroci și de asasini mă pricep de minune. dar aici nu mai e vorba de o crimă, ci.., de un adevărat coșmar... iNici nu știu de ce să mă agăț. Să ne înțelegem: un om normal ar putea spune pe drept cuvânt că Ruination Street nu i decât o poveste. Dar, pe de altă parte, Jack Ketch execută tot ce promite. Și ne a anunțat de asemeni că există o Ruination Street. Și eu nu văd de ce n'aș crede în existența străzii acesteia.

Ne privi sfidător.

— Și treebue să descoperim strada aceasta. E singura noastră speranță. Am însărcinat o armată întreagă de detectivi s'o caute. Dar ei au ajuns la concluzia că nu există în momentul de față nici o stradă cu numele acesta în Londra. M'am gândit atunci că poate a existat o stradă cu numele acesta în trecut. Cu schimbările din ultima vreme n'ar fi de mirare. Dar poate că strada asta a existat acum cinci, cincisprezece sau cincizeci de ani...

— Sau acuma cinci sute de ani, — observă sir John, — în cazul în oare a existat vre odată. Ți ar trebui pentru asta un regiment întreg de anticari, Talbot. Și toate astea pentru un nume auzit la telefon.

— Foarte bine, sir John, foarte bine! Dar gândește te și d ta... Am făcut până acum tot ce am putut și n'am ajuns la nici un rezultat; e timpul să încercăm altă metodă. Jack Ketch n'a trăit în sa-

colul al XVIII lea? Şi nu e normal să indice o stradă cu numele ei de atunci?

— Jack Ketch a trăit în sec. al XVII lea, — precizează sir John. Călăul dela Tyrburn şi a luat pseudonimul acesta după numele unui oarecare Richard Jacquet, proprietarul micului castel dela Tyburn, din 1678.

— Cu atât mai bine atunci, — întări Talbot. Mesajul telefonic spunea clar „Spânzurat în Ruination Street." Ori, dacă am cerceta vechile străzi pe care se ridicau odinioară spânzurătorile, vom găsi că chiar şi Tyburn era situat pe aici pe aproape pe la începutul străzii Edgware, nu?

— Dracu să te ia! — spuse cu veselie sir John. Cred că nu ţi închipui c'a fost spânzurat chiar de Arcul Marble!

— Nu-mi închipui nimic, sir John. Şi apoi spânzurătoarea pe care a văzut-o d. Dallings! Nu-ţi închipui doar nici d ta că Londra ar fi plină de oameni care se amuză cu asemenea lucruri la ora unu din noapte; probabil că d-l Dallings a văzut într'adevăr umbra aceea. Şi fiindcă o conducea pe Colette Laverne acasă la ea cred că n'a văzut asta prea departe de Mount Street; a fost, în orice caz, cam în direcţia aceea. Cu atât mai mult cu cât El Moulk, în momentul în care a fost răpit se îndrepta tot în direcţia aceea.

Talbot tăcu cu braţele încrucişate. Îl supravegheiasem tot timpul pe Bencolin şi sunt sigur că surâdea amuzat.

— Bravo, d le inspector ! — murmură el. Mă tem însă că ţi scapă un mic amănunt. Dar dacă ai şti despre ce e vorba, atunci te ai încurca cu totul.

Sir John se uita cu atenţie la Talbot. Era poate măsură de amuzat.

— Te felicit Talbot, — spuse ei ironic. Bencolin are în d ta un excelent discipol. Iar inspectorul general Mason va fi grozav de mulţumit. toată Londra va vorbi peste câteva zile de nemaipomenita dumitale metodă !

— E singura noastră şansă, sir John ! Şi, à propos, de vechea Londră ! Mi s'a spus că d rul Pilgrim care locueşte chiar aici, e o adevărată autoritate în privinţa asta. Pot să i cer ajutorul ?

— Bună idee, — spuse Bencolin. Sunt foarte curios să-l cunosc pe individul ăsta, mai ales după cele povestite de Jeff. D-ta ce ştii despre el, sir John ?

— Despre Pilgrim ? nu mare lucru. Exact ce v'am povestit despre el seara trecută. Cred că a călătorit mult şi a scris acum câţiva ani o carte care a avut oarecare faimă. O carte care se chiamă „Detectivul istoriei".

— Detectivul istoriei ?

— Da. A reluat studierea câtorva crime celebre, nişte fapte istorice care nu fuseseră niciodată clarificate; şi le-a reconstituit, bazându-se pe documente, exact ca într'un raport poliţienesc modern. Câteva din povestirile acestea sunt foarte pasionante... A ajuns câte odată să ne convingă de vinovăţia unor oameni morţi de sute de ani. Din cauza

asta a fost gata să fie exclus dintr'o societate istorică.

— Să mergem și să vorbim mai bine cu valetul lui El Moulk.

Îl găsirăm pe Joyet încălzindu-se în fața sobei din salon. Era un om scurt, voinic, cu fața rotundă. Avea niște ochi bulbucați, albaștri, ca niște bule de loton, mereu mirați.

— Ah, d-lor, — spuse cu un glas care-i venea direct din fundul stomacului, — e teribil ! Am venit tocmai dela Paris....

Făcu un gest disperat.

— Nu vorbesc prea bine eng[illegible]

— Vorbește atunci franțuzește [illegible] spuse Bencolin.

Valetul surâse fericit.

— Mulțumesc, d-le. Am primit eri o telegramă care mă rechema...

— Ce spune ? — întrebă Talbot.

— Nu i-ai trimis d-ta o telegramă prin care-i spuneai să se reîntoarcă imediat ?

Talbot se uită cu mult desgust la valet și făcu semn că da. In ochii albaștri ai lui Joyet apăru o flacără de ostilitate.

— Am luat adresa lui dela Graffin, — explică inspectorul.

— Bine, Joyet ! ești la curent cu cele întâmplate?

— Am citit în ziare. Atunci e adevărat ? Mă temeam eu de mult de asta !

— Știi ceva ?

— Oh, da, d-le...

Bencolin traducea mereu pentru Talbot. Valetul acesta ştia ceva şi secretarul lui El Moulk ignora totul ! Curios !

Bencolin îi făcu semn să stea.

— Trebuie să fi aflat şi d-tră că de câteva luni d-l El Moulk era victima unei continue persecuţii; la intervale neregulate primea câte-un pachet prin poştă; uneori apărea chiar în apartament câte-un obiect dintr'acestea.

— Ce înţelegi d-ta prin „apartament"?

— Ce se înţelege în mod obişnuit, d-le; individul acela avea obrăznicia să intre şi să lase obiectele acelea infame pe masă. In timpul când nu eram noi acasă, bine înţeles. Nu-mi dau seama cum de putea pătrunde, căci uşile şi ferestrele erau bine încuiate.

— Servitorii clubului n'au văzut nici-odată pe nimeni?

— Englejii ăştia! Ce vreţi? Nu...

Joyet făcu un gest de suveran dispreţ.

— Locotenentul Graffin era la curent?

— Acela ! totdeauna beat ! Sigur că ştia şi el? dar râdea. Eu însă îi promisesem stăpânului vă voi descoperi cine tot intră în casă şi-i voi suci gâtul.

Incepu să-şi agite braţele furios.

— Îţi iubeai stăpânul?

— Da, foarte mult chiar. Era mereu cu capul în lună şi avea un caracter cam dificil? Dar eram bine plătit, bine hrănit...

— Şi nu ai idee cine îl persecuta aşa?

— Nu, d-le.

— Ce prieteni avea d. El Moulk aici la Londra?

— Oh, n'avea nici un prieten. Teatrul, concertele, studiile, şi ce studii! îi ocupau timpul aproape în întregime. Se ducea câteodată s'o vadă şi pe miss Laverne. Da, e şi natural de altfel l-am văzut de câteva ori stând de vorbă cu d-rul Pilgrim şi, deşi eu nu ştiu nimic de persoana care-l ameninţa, el ştia foarte bine. Cred că aflase chiar în ultimul timp.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Iată ! Era aşa de preocupat, încât nu mai putea dormi. L-am văzut de mai multe ori stând toată noaptea în camera cea mare, în mijlocul lucrurilor acelora bizare; tremura şi nici nu putea dormi nici citi. In timpul acela d. Graff'n bea sau cânta la piano. De altfel îşi bătea tot timpul joc de bietul stăpân. Am citit în ziare că d. El Moulk a dispărut. La dracu ! Dacă trebuia să dispară cineva, atunci acela trebuia să fie d. Graffin. L-am văzut pe stăpân şi asta de mai multe ori, abea abţinându-se să nu-i sară în gât. Avea un temperament foarte iute. Dar nu l-a atins totuşi niciodată. Chiar cu puţin mai înainte de-a pleca am vorbit cu domnul care era foarte vesel în ziua aceea. „O veste pentru d-ta Joyet, — îmi spuse. — Dacă lucrurile merg bine, îl voiu avea în curând în mână pe Jack Ketch. Vreau să-l surprind asupra faptului. „Eu l-am întrebat: „Cum asta d-le?" Şi el mi-a răspuns: „Am găsit chiar aici la Club pe cineva care îmi va fi de mare ajutor". Asta e tot ce ştiu.

Bencolin aprobă cu un aer absent.

Nu ştii cumva, la cine făcea aluzie?

— Oh, nu d-le,

— Spune-mi atunci; ai văzut vre-odată pachetele acelea sigilate cu ceară albastră?

— Oh, sigur, aproape pe toate!

— Şi ce conţineau?

— Permiteţi-mi să mă gândesc puţin... Ah, da! In primul rând erau două foarte frumoase pistoale de duel, făcute din cristal. Pe urmă un vas dintr'acelea în care se pune cenuşa după incinerare...

— Nici un îndrăgostit desamăgit nu şi-a ales darurile cu mai multă grijă ca Jack Ketch. Să auzim acuma ceva despre obiectele găsite în apartament, Joyet...

— Le găseam întotdeauna în acelaş loc, d-le, în mijlocul casei din sala cea mare.

Bencolin se ridică deodată, ca şi cum ar fi fost proiectat de un resort.

— Intotdeauna în acelaş loc? Eşti sigur Joyet? Niciodată în altă parte?

— Nu, d-le. Am găsit odată o bucată de sfoară, cărţi...

Bencolin se uită spre sir John :

— Ai înţeles, nu-i aşa? Foarte sugestiv! Spânzurătoarea în miniatură a fost trimisă prin poştă, dar păpuşa de lemn a fost pusă direct pe masă... Foarte interesant. Să vizităm atunci apartamentul lui El Moulk!

Sir John era extrem de tăcut şi de rece ; Talbot morocănos, iar Bencolin gânditor. Luarăm ascen-

sorul; la urcare l-am zărit pe d. Pilgrim care cobora pe scară; se întoarse şi se uită la noi cu un aer amuzat.

— Bună ziua, sir John... bună ziua d-le Marle. Voiam să-ţi fac tocmai o vizită şi să-ţi spun cum am vizitat bolnava azi dimineaţă. S'a refăcut complet. Tot te mai ocupi cu deducţiile?

Făcui prezentările şi Talbot îl atacă imediat.

— Sper că nu vrei să ieşi, d-le doctor? Avem de îndeplinit o misiune, dar după asta aşi vrea să stăm puţin de vorbă...

Pilgrim îl studia pe Talbot cu coada ochiului.

— Cu plăcere, d-le inspector. Obligaţiile mele profesionale nu sunt prea presante. Vă aştept în hall.

Pornirăm sub bolta întunecoasă; Bencolin se opri, ridică o perdea şi începu să admire palatul St. James. Incepuse să bată vântul.

Se întoarse brusc şi inimile noastre se opriră....

— Dumnezeule! dar ce este asta? — strigă Talbot.

Din fundul coridorului străbătea până la noi un strigăt de groază; strigătul unui copil parcă. Venea din apartamentul lui El Moulk. Strigătul se înoi, apoi urmă un sgomot infernal, cauzat de căderea unui obiect de metal.

Eram aproape hipnotizaţi. Uşa însă se deschise şi o siluetă micuţă trecu prin faţa noastră ca o săgeată. Era la capătul sforţărilor... Avea ochii mari deschişi, îngroziţi; ne zări. Alergă repede la sir John şi murmură câteva fraze neinteligibile.

Surpriza odată trecută, îmi revenii; bizara figură nu era o arătare cum fusesem dispus să cred cu câteva clipe mai înainte. ci pur şi simplu Teddy, care tremura tot şi urla: „L-am văzut. Dumnezeule, l-am văzut!" şi arăta cu mâna spre coridorul boltit.

Teddy era una dintre acele oribile curiozităţi ale naturii. Fusese născut în timpul războiului şi se oprise la un moment dat din creştere; avea un trup de copil şi o mentalitate asemănătoare, dar faţa îi era îmbătrânită şi părul lui roşu, mereu în dezordine, mirosea tot timpul a briantină. Il văzusem de mai multe ori prin club, unde i se dăduse de altfel şi un colţişor pentru dormit; făcea pentru asta curse şi căra cutiile de cărbuni.

Sir John era una dintre rarele persoane care se arătase binevoitor cu el.

— Ce s'a întâmplat, Teddy?...

Il apucă de umeri şi-l sgudui bine.

— Teddy nu vrea să spună nimic, — mormăi piticul. — Mă dusesem să aprind focul ca de obiceiu...

— Şi ai văzut ceva acolo?

— Eu? Nu ştiu. Nu sunt sigur...

Bietul idiot era complet îngrozit.

— Credeam că nu intră nimeni în apartamentul lui El Moulk, — observă Talbot.

— Nimeni, nimeni afară de mine, — începu să urle Teddy. — D. El Moulk nu-mi dă nici o atenţie. Teddy nu-l supără cu nimic. Mi-a dat odată un ban de aur... da, da, e adevărat.

— Bine, bine, — începu sir John. — Dar ce-ai văzut? Te-a speriat cineva?

Apoi ne explică; „Caii dela bucătărie se distrează cu el şi-l sperie povestindu-i fel de fel de lucruri despre stafii".

Teddy strângea mâneca lui sir John cu desperare. Nu reuşirăm însă să scoatem nimic dela el, deşi îi făcurăm fel de fel de promisiuni. Se linişti însă repede şi ieşi cântând unul din cântecele acelea obscene pe care îl învăţaseră în bătăile de joc oamenii dela bucătărie.

Bencolin nu făcu nici o observaţie, ci se mulţumi doar să întrebe:

— Apartamentul nu e închiat tot timpul atunci?

— Când domnul locuia aici, era închiat întotdeauna. Dar domnul nu-l lua în seamă pe bietul Teddy. Acum însă când comandă d. Graffin, lucrurile văd că s'au schimbat... Pe aici d-lor.

Trecu înaintea noastră şi dădu la o parte perdeaua care închidea coridorul; în fund, o uşă masivă gotică, era întredeschisă. Intrarăm într'o cameră enormă, boltită şi foarte grotesc împodobită. De plafon atârnau patru lămpi de aramă, dar camera nu era luminată decât cu ajutorul unei lămpi cu gaz, cu un abajur verde, în mijlocul mesei celei mari...

Ne oprirăm în prag şi contemplarăm mult timp curioasa decoraţie.

La stânga era un uriaş cămin de marmoră neagră în care ardea un foc vesel. Pe cămin erau câteva vase egiptene. Iar de-asupra un panou vast,

destul de bine conservat, care reprezenta judecata sufletului.

De amândouă părțile căminului era rafturi mari de cărți, limitate amândouă de câte o ușă. In peretele din față se deschideau trei mari ferestre, acoperite cu perdele grele; între ele erau câteva mobile aurite. La dreapta abea se distingea un piano cu coadă și alte rafturi de cărți care urcau până în tavan. Intr'un colț se mai zărea un sarcofag pictat.

Avansarăm tăcuți pe covorul moale, care acoperea dalele de mormoră neagră și albă.

Era o atmosferă de opresiune ciudată. Un miros vag de flori veștede, de praf și de pergamente plutea în larga încăpere.

Semăna cu un locaș al morții. Talbot călcă într'o cutie de cărbune lăsată în mijlocul covorului, așa că iscă un sgomot care ne făcu să tresărim, speriați. Ne apropiarăm de masa pe care ardea lampa verde. Și pe masă era o sumedenie de cărți și de hârtii așa că nu observarăm imediat ce era și dincolo de acest morman.

Talbot se așează într'un scaun aurit, cu carnetul pe genunchi. Sir John rămase în picioare, uitându-se curios la Bencolin care măsura camera în lung și'n lat.

— Unde duce ușa asta, Joyet ? — întrebă el, oprindu-se în dreptul ușii din stânga căminului.

— In dormitorul d-lui; se trece însă mai întâi printr'un mic coridor; mai sunt încă trei uși în

coridorul acesta, care duc la camerile ocupate de domnul Graffin şi de mine.

— Şi cealaltă? — o arătă pe cea din dreapta.

— La o scară exterioară, cuprinsă în imobilul acesta, natural, care coboară până jos; jos are altă ieşă şi o alee specială care o deserveşte.

— O scară de serviciu?

— Oh, nu. Scara de serviciu e mult mai departe, către bucătării. E un fel de scară particulară, dar domnul n'a întrebuinţat-o niciodată. Vă puteţi convinge de altfel şi d-stră, căci nici nu e luminată.

— Da, dar ar putea intra cineva pe aici, fără să fie văzut de nimeni din imobil, cineva care să lase o amintire din partea lui Jack Ketch, nu?

— Nu, d-le, domnul Moulk s'a gândit şi el la asta. Gangul e veşnic încuiat. De altfel, cine ar vrea să pătrundă aici în felul acesta ar trebui să aibă şi cheia dela poarta aleii. Domnul a pus chei de siguranţă peste tot şi le păstrează chiar el.

— In cazul în care le are la el veşnic... — se îndoi Bencolin. — In fine... aşi vrea să vizitez şi dormitoarele; fii bun şi mi le arată, Joyet. Vii şi d-ta, domnule inspector?

Talbot se precipită imediat. Sir John rămase tot lângă masă, imobil, încruntat. Incepusem să mă simt rău... era o atmosferă de cavou...

Privirile mi se plimbau necontenit prin cameră; mă oprii asupra siluetei pianului, asupra reflexelor roşietice ale sarcofagului. Figura pictată pe sarcofag semăna foarte bine cu El Moulk; mă uitai mai bine şi-mi dădui seama că nu e numai o ilu-

de. De-asupra sarcofagului erau agățate câteva relicve; mănușa pe care o purta faraonul când se plimba în carul său triumfal, o cuirasă aurită, un topor de război, o lance, un pumnal și o praștie.

La un moment dat sir John mă întrebă:

— Cine fumează aici?

Avea privirea ațintită pe masa din mijloc; în momentul acela vedem și partea mesei mascată până atunci de mormanul de cărți și hârtii.

— Nimeni, — răspunsei.

Sir John arătă cu degetul spre partea aceea, înfuriat că încă nu observase nimic. Văzui atunci o carte deschisă, scaunul dat la o parte, ca și cum cineva ar fi părăsit lectura în fugă. Lângă carte, o scrumieră de bronz; pe scrumiera aceasta ardea o țigară, pe jumătate neconsumată.

Mă apropiai încet. Nici un sgomot. Nici cel mai mic foșnet în cavoul acela! Era o țigară Abdulla, iar cartea un exemplar din „Crima considerată ca artă", de Ch. de Quincey.

Sir John, lăsă să-i cadă brațul la loc și se îndepărtă de masă.

CAP. X.

PRINȚUL DIAMANTELOR

Rămăsei mult timp în fața acelui sugestiv volum. Cenușa țigării care continua să ardă, cădea pe platoul de bronz. Mă uitai în direcția scării exterioare.

— Am fost nebun — strigă — că nu am examinat ușa asta...

— Da? Crezi? Nu știu încă nimic, — răspunse sir John.

Ușa era exact în starea în care mi-o închipuisem: nu era încuiată iar cheia era în afară nu înăuntru cum s'ar fi așteptat oricine. Ușa se deschidea într'un coridor îngust, plin de praf și neaerisit. O balustradă bizară însoțea scările în drumul lor sinuos; pereții erau de un galben murdar. Cum eram la ultimul coridor, observai în deapta o scară simplă care mergea până la acoperiș, în care se vedea o trapă. La stânga mea era o fereastră.

Când mă întorsei, îl găsi pe Bencolin care se întorcea tocmai din dormitor. Stătea în pragul ușii și se uita în întunecimea coridorului ; Talbot se uita și el, peste umărul acestuia.

— Am observat asta cum am intrat în cameră, Jeff — mă asigură el. — Nu-ți face atâta sânge rău pentru moment, căci am impresia că n'ai să descoperi nimic.

— Nu te-ai uitat totuși pe masă. A fost cineva aici, și asta nu de mult. Ce-ai descoperit în celelalte camere?

— Nimic, — răspunse Talbot. — Totul e în ordine; am găsit însă mumia pe care trebuie s'o fi conținut sarcofagul; era chiar lângă patul lui El Moulk.

Bencolin examină sugativa pe care era cartea lui Ch. de Quincey. Luă cartea în mână, o examină apoi o aruncă.

— Beh ! — spuse el. — Simplă punere în scenă. Nu-i nici măcar tăiată. De altfel nici nu-i mare lucru de cartea asta ! Jack Ketch n'ar găsi nimic interesant. Dar iată...

Unul dintre sertarele mesei era întredeschis şi ochiul lui expert zări numaidecât un obiect lucios. Îşi învălui mâna cu o batistă şi deschise sertarul.

Pe o batistă de mătase roşie, văzurăm un revolver lunguieţ cu patul de fildeş, câţiva butoni de cristal, nişte trese aurite şi un ceas de metal argintat.

— Criminalul, — anunţă sinistru Bencolin, — şi-a adus prada.

Talbot se uită la el.

— Dar... obiectele acestea... aparţin negrului..: şoferuluil — murmură el, frecându-şi mâinile cu un aer desperat.

Bencolin ridică un colţ al batistei roşii, care era murdară de un fel de praf negricios şi descoperi o fotografie. Era chiar fotografia lui Smail, negrul mort, în mănuşi de box. Într'un colţ, o mână neîndemânatecă scrisese: „Cu totul al d-tră, Dick (Battling) Smail, New-York, august 27".

— Paznicul său era un boxeur, — murmură Bencolin.

Mâinile lui se strânseră şi în ochi i se aprinse o lumină revelatoare pe care i-o cunoşteam foarte bine; dar fulgerul acela de luciditate supraumană trecu numaidecât, ridică nepăsător din umeri şi surâse. Eu ştiam însă că problema fusese în întregime rezolvată pentru el.

— Am să iau obiectele acestea cu mine, — declară Talbot, învelindu-le în batista de mătase roşie. — Asta înseamnă că criminalul îl are pe El Moulk în puterea lui, dacă a putut intra aici. Ah! dacă am fi venit cu câteva clipe mai devreme...

Bencolin făcu semn că nu-i de aceeaşi părere.

— Nu-i încă sigur că nu am ajuns la timp, d-le Inspector...

Se apropie de sarcofag şi dădu la o parte capacul.

— E gol, — spuse. — Ştiam asta cu siguranţă, dar am vrut să vă liniştesc şi pe d-tră. Imaginaţia e foarte activă când te găseşti în faţa unui asemenea lucru.

Surâzând ironic, Bencolin începu să examineze încăperea; privirea i se opri asupra uneia din lămpile de aramă bătută care atârnau din tavan.

— N'ai cumva la îndemână o scară, Joyet? — întrebă.

— Poftim? — întrebă valetul.

Arătând lampa, Bencolin explică :

— Obiectul acesta e unul dintre cele mai rare şi mai interesante pe care le-am văzut până acum. Aşi vrea să-l examinez mai de aproape. Adă-mi o scară.

— Dragă prietene, dar asta depăşeşte limitele oricărui fel de glumă, — se nelinişti sir John. — Am suportat toate capriciile dumitale. Acum vrei să...

— Eu nu glumesc deloc, — replică poliţistul —

Pe mine mă interesează foarte mult obiectele de aramă veche.

Joyet tocmai venea cu o scară. O puse sub lampă; Bencolin se urcă. Sus la 15 picioare deasupra capetelor noastre, în umbră, îl auzirăm cum pipăia lampa. Apoi anunţă:

— Un exemplar foarte rar, — şi continuă să ne ţină o adevărată conferinţă de artă. — Coborî cu o figură foarte gravă. In timp ce Joyet ducea scara înapoi, el începu să răscolească toate sertarele. Găsi printre altele câteva foi de papirus fixate între două plăci de sticlă. Apoi cerneală albastră, o lupă, un mic cap de cămilă în fildeş sculptat, bricege, condeie, şi, aruncat la întâmplare printre nişte programe de teatru, un pandantiv de aur şi de email, împodobit cu lapis-lazuli. Iar în fundul unui sertar, Bencolin descoperi o servietă de piele, din care scoase câteva foi manuscrise

— S'ar spune că prietenul nostru El Moulk traducea papirusuri, — remarcă el. — Asta e traducerea engleză...

Noi ceilalţi nu dădeam prea mare atenţie descoperirilor lui. Dar nu ştiu ce mă îndemnă să mă uit peste umărul lui şi să citesc următoarele, pe pagina a doua:

„Aici, e povestea lui Nezam Kha, ern. uest, şi a lui Uba-Amer. Şi asta descoperă blestemul morţii prin spânzurătoare, care a fost aruncat asupra lui Nezam Kha. ern. uest. nepotul puterniculuí rege User mas. ra. Saris în luna Tybi de către Amens,

posesorul acestui papirus. Tahuti să pedepsească pe oricine va vorbi contra acestui manuscris".

— Vreau să păstrez asta, — murmură el. — Dar iată, e şi o carte în servietă.

Scoase într'adevăr un volum îngust, legat în piele de culoare albastră închis, cu titlul de aur:

„Povestiri depe pământul pierdut"

de J. L. Keane.

Bencolin mă privi fix şi îmi făcu semn cu capul; îmi aminti pe dată cuvintele Colettei Laverne:

„Keane era pseudonimul său literar"...

Cartea data de prin 1913 şi fusese tipărită în afară de comerţ, ceeace făcea inutilă orice încercare de-a afla pe adevăratul ei autor. „Povestirile din pământul pierdut" conţineau traduceri depe papirusurile dela British Museum.

— Încă o amintire trimisă de Jack Ketch, presupun, — comentă Bencolin. — Iată însă...

In timp ce Talbot lua în primire servieta, Bencolin descoperise un mic sfeşnic de bronz, aprinsese lumânarea din el şi ţinând-o deasupra capului, ieşi pe coridorul care da spre scara interioară. Când l-am ajuns d'n urmă el era la jumătatea etajului; cobora încet, luminând din plin balustrada care era în partea stângă. Coborî până jos. Eu rămăsei pe loc. Văzui lumina scăzând din ce în ce. Când ajunse jos, auzii un râs caustic. Apoi intrai în camera cu sarcofagul. In timp ce-l aşteptam să se reîntoarcă, gândurile mele începuseră să vagabondeze...

Nezam Kha, om. vast, nepotul puternicului User.

mas. ral Deci toată povestea aceasta se întâmplase sub domnia lui Ramses cel Mare. Revăzui inscripția în piatră și cerul înflăcărat depe drumul minelor de aur din Nubia.

„Bogat în ani, îmbelșugat în victorii, Prințul diadamantelor, Regele Egiptului de Jos și de sus, Ramses cel drag lui Amen...". Revăzui deasemeni ruinele dela Karnak, căldura infernală de acolo, lilieci, apusurile, portocalii și torțele aprinse pe malul Nilului...

Dar cum putea Nezam El Moulk, care trăia în anul de grație 19..., să se regăsească în Nezam cel din papirus? Și totuși, cărțile, ornamentele, sarcofagul însuși aminteau blestemul aruncat asupra fiului celui dintâi Nezam, care era menit să moară strangulat. Ce idei nebunești se ascundeau atunci în mintea lui El Moulk?

Tot gândind așa ochii mei întâlniră o colecție de arme pusă deasupra sarcofagului. Mă apropiai de vitrină și le examinai cu atenție. Dar ce lucru ciudat mă neliniștea în felul în care erau așezate armele acestea?...

Intre pumnal și măciucă, era un spațiu gol; trebuia să fi existat și acolo ceva, pentru restabilirea simetriei. Lumina era slabă așa că mă urcai pe un scaun; aprinsei bricheta, plimbai flacăra pe zid și putui distinge conturul unei arme care trebuie să fi ocupat locul acesta pe panoplie; trebuie să fi fost o sabie scurtă cu lama lată, cu un mâner destul de lung și curbat. Chiar deasupra acestui contur observai și cuiul de care trebuia să fi fost alănată

arma. Dacă deducţiile mele erau juste asta trebuia să fi fost o armă cu dublu tăiuş, pe care scribul Meremapt o numeşte „spintecător-de-gâturi". Viziunea gâtului nenorocitului şofer negru, îmi reveni imediat în minte...

— Ce dracu înseamnă asta ? — murmură un glas lângă mine.

Mă întorsei şi rămăsei înmărmurit când îl zării în pragul uşii pe locotenentul Graffin. Ochii lui injectaţi alergau dela mine la Talbot; nu-l zărise încă pe sir John. Mă întorsei ca şi cum nici nu l-aşi fi văzut şi continuai inspecţia.

Talbot i se adresă cu severitate :

— Nici nu ne-ai ajutat măcar, d-le locotenent. Dar trebuia să inspectăm apartamentul acesta chiar şi fără învoirea dumitale. Te sfătuesc să fii liniştit : asta în interesul dumitale.

Celălalt începu să strige:

— Cum, mă şi ameninţi acuma? Ai să vezi d-ta.

Dar amuţi deodată; atinsese clapele pianului din greşeală şi acestea făcuseră un sgomot neaşteptat; se îndreptă repede spre uşa care dădea în coridor şi începu să strige:

— Înapoi imbecilule! Înapoi!

Bencolin intra tocmai atunci cu lumânarea în mână. Graffin făcu o mutră înfricoşată.

Talbot se apropie plin de furie de secretarul lui El Moulk.

— Da e chiar d. Bencolin! Pe cine te aşteptai să vezi? Aşi vrea să ştiu numaidecât ce înseamnă asta.

Graffin se uită la el de sus.

— Din cauza nervilor mei slabi, dragul meu. E o adevărată nenorocire să fii aşa de nervos...

Se aşează imediat pe taburetul din faţa pianului.

Talbot se uita la Bencolin cu un aer care voia să spună: „ Ştiu că minte, dar n'am ce face".

Bencolin stinse lumânarea ; abea în momentul acela îl zări Graffin şi pe sir John. Voia tocmai să spună ceva, când uşa dormitorului se deschise şi apăru Joyet.

Locotenentul se tulbură din nou şi începu să strige:

— Aşa deci! iată-te din noul Nu... nu mă aşteptam să te văd Joyet! Te credeam încă la Paris.

— Am venit după cum vedeţi, — răspunse înţepat valetul. — Asta vă surprinde, nu?

— Spune-mi Graffin, — întrebă Bencolin luând servieta depe birou, — dine dintre cunoştinţele dumitale se servea de scara asta?

Graffin sughiţă puternic, apoi întrebă :

— Vă gândiţi probabil la amintirile pe care le lasă Jack Katch, nu-i aşa?

Ochii lui de bufniţă îl priviră caustic pe Joyet.

— ...Nu ştiu absolut nimic. Poate că ştie el ceva. Căci avea curiosul obiceiu să mă încuie seara în cameră...

— Ce spuneţi! — izbucni valetul. — Sigur că trebuia să-l încui; se îmbăta aşa de tare, că nici nu mai ştia ce face...

— Serios? nu mai spuneţi! Atunci e în regulă! —

murmură Graffin, cu o nepăsare afectată. — Nu fiu să contrazic un servitor...

— Pe dracu! — urlă Joyet. — Am să-ți arăt eu odată și odată!

— Liniștește-te, — făcu Bencolin, apucând brațul lui Joyet.

—Ce vulgaritate, — continuă Graffin. — Ceea ce pot mărturisi e că am auzit glasuri în seara asta aici...

— Glasuri?

— Da, glasuri! Și acuma, domnii mei, am terminat...

Se întoarse și fără să mai dea atenție la ceva, începu să cânte câteva selecțiuni din Aida ; avea niște degete suple și cânta minunat. Talbot mai încercă să scoată câteva lucruri dela el, dar fu în zadar.

— E inutil, — comentă acesta, — suntem într'o adevărată casă de nebuni.

Plecarăm, întovărășiți de marșul cel mare din Aida.

— Nu cred că am descoperit cine știe ce, — comentă Talbot. — Dacă l-am aresta pe individul acesia și l-am sili să vorbească, ar fi mult mai bine. Dar ce-ai căutat pe scară, d-le Bencolin ? Ai descoperit cel puțin ceva ?

Bencolin șovăi.

— Da, am găsit un obiect pe care nici nu-l căutam. Și asta îmi explică o mulțime de lucruri. Ți-aș sugera o mică întrevedere cu miss Laverne, d-le inspector.

Își scoase mâna din buzunar și i-o întinse lui Talbot. Urmă câtva timp de tăcere; se auzeau numai acordurile marșului din Aida.

— Ah! — făcu Talbot.

Deși lumina era foarte slabă, văzurăm în mâna lui Bencolin o brățară subțire, împodobită cu turcoaze. Talbot desfăcu batista de mătase roșie unde-și avea și celelalte trofeie și puse și brățara la un loc cu ele.

Nu vorbi nimeni.

CAP. XI

O LUMINA PE SCARA

După ancheta care avu loc pe loc ora unu, Talbot fu convocat de inspectorul general Mason.

Știam că Bencolin voia să-și păstreze independența, așa că fu asociat numai cu titlu auxiliar, nu oficial. Cererea îi fu satisfăcută imediat, căci Bencolin era cunoscut tot așa de bine la Scotland Yard ca și pe Quai des Orfèvres.

Talbot continua să caute celebra Ruination Street. Avu din cauza aceasta o lungă întrevedere cu d-rul Pilgrim, care, deși nu era convins, îi promise să-l ajute. Talbot și cu Bencolin plecară la Scotland Yard; sir John ieși și el. Eu rămăsei la bar cu Pilgrim. Talbot îi povestise o bună parte din afacerea asta iar eu îi mai dădui o serie de amănunte pentru a-l lămuri mai bine.

Mă ascultă cu interes apoi mă întrerupse:

— Nu sunt bineînțeles un detectiv, dar un om care încearcă să reconstitue evenimente din trecut, posedă și el facultăți deductive foarte desvoltate. Și de asta nu aprob deloc teoria lui Talbot. Ruination Street... Nu, sunt convins că nu o voiu găsi în planurile mele vechi... Dar v'așI putea ajuta totuși. Ai un plan oarecare pentru după amiaza asta, domnule Marle?

— Să-mi iau doar ceaiul, dar asta mai târziu.

— Vrei să intri puțin în b'roul meu? E chiar în fața străzii St. James.

— Cu plăcere. Hărțile dumitale sunt acolo?

— Hărțile mele... da. Dar nu e vorba de ele. Una dintre ferestrele biroului meu dă chiar în aleea din spatele clubului; și din întâmplare aleea asta e chiar în fața apartamentului lui El Moulk.

Tresării.

— Asta nu înseamnă că am descoperit ceva; până acum nu știam ce apartament ocupă. Abea după ce te-am auzit povestindu-mi o seamă de lucruri, am făcut anumite legături... Mergem, nu?

Ceața ne învălui imediat. Urcarăm până la etajul al patrulea al unui foarte liniștit imobil.

— Îți voiu prezenta biroul meu, — anunță el cu un glas curios.

Trecurăm prin mai multe camere întunecoase; aprinse însfârșit lumina electrică și închise ușa în urma lui. Eram într'o cameră aproape goală, mobilată cu obiecte desperecheate. Pe etajerele de lângă pereți erau o serie întreagă de sticle și de

aparate de chimie. Mai departe un mormân impresionant de cărți și de hărți.

Pe o masă asemănătoare celor de arhitecți, ardea o lampă cu apărătoare... în jurul lămpii o sumedenie de penițe, lini stide de carneală de diferite culori.

— Cabinetul meu de lucru. — Anunță gazda mea. — Ce vrei să bei?

Acceptai un whisky. Apoi Pilgrim trase perdelele dela fereastră.

— Și acum, d-le Marle, vreau să sting lumina. Dacă ceața nu e prea deasă, poți vedea foarte bine...

Camera se cufundă în întuneric. Văzui destul de clar ferestrele casei din față; mai ales cele trei ferestre dela camera cea mare a lui El Moulk.

Ferestrele acestea erau la înălțimea biroului lui Pilgrim și la o distanță de numai 20 de picioare. La două din ele erau trase perdelele; prin a treia putui zări silueta sarcofagului și o parte din panoplia de deasupra lui.

— Lucrez de foarte multe ori aici, dar de cele mai multe ori cu perdelele trase. Într'una din seri, sunt de atunci exact cinci zile, mă pregăteam tocmai să plec, când îmi veni în minte să deschid geamurile să se aerisească.

„Era ora unu noaptea; deși era ceață, puteam vedea bine din când în când. Casa din față era complect întunecată. Auzii pe cineva mergând pe aleea de jos; dar nu putui distinge nimic. Pași se apropiară de Club; auzii apoi cheia care se învârti

în broască apoi o poartă care se deschide şi apoi se închide. Mi-ai spus mi se pare că ferestrele acestea suprapuse luminează un fel de scară particulară, nu? Ei bine, am văzut o lumânare aprinzându-se, apoi urcând încet-încet, şi trecând prin faţa tuturor ferestrelor acestora. Ceaţa devenise mai subţire aşa că vedeam foarte bine. La un moment dat flacăra deveni nemişcată şi pe zid se proiectă o figură subţiratecă, ireală aproape.

„Dar în momentul acela îmi atrase atenţia o altă lumină. Era lampa verde din camera din faţa noastră. Perdeaua fiind trasă, observai silueta unui om care stătea la pândă. Dar asta nu dură decât o secundă, căci perdeaua căzu. In timpul acesta lumânarea urca.

„Era ceva peste măsură de fascinant în jocul acesta tăcut al celor două umbre. Imi făcea impresia că asist la o reprezentaţie de marionete; dar la o reprezentaţie de marionete sinistre, care se pregăteau să joace cine ştie ce comedie îngrozitoare. Dar am început să-mi bat joc de mine şi de imaginaţia mea aprinsă, am tras perdelele la loc şi le-am ţinut trase până eri după amiază.

— Până în ziua care a precedat asasinatul, nu? — întrebai tulburat.

— Da, exact. Am venit aici pe la ora cinci. Şi mi-am spus : „Deşi marionetele mele nu apar decât noaptea, e bine să studiez mai în amănunt locul. „Era ceaţă deasă, eri, îţi aduci aminte. Dar; după cum vezi distanţa nu e prea mare. Priveşte te rog. Iată ce mai zării : aceeaşi fereastră care se

vede era ca şi acuma, cu perdeaua dată la o parte. Vedeam, ca şi acuma sarcofagul mumiei şi panoplia de arme de deasupra. Mă pregăteam tocmai să plec dela fereastră când zării o mână.

— O mână?

— Da o mână de femeie mi s'a părut, deşi nu pot garanta. Am crezut la un moment dat că mă înşeală privirea. Mâna însă, tatona şovăitoare, deasupra sarcofagului; era ceva diabolic. După câteva momente, proprietarul ei, care trebuie să se fi urcat pe un scaun, se hotâri şi mâna apucă..

— O sabie cu lama scurtă şi cu mânerul încovoiat?

Doctorul tresări puţin .Nu-i puteam vedea faţa, dar eram sigur că mă studiază. Apoi întrebă liniştit:

— Cum de ştii asta?

— Am observat conturul săbiei pe zid. După cum vezi nu-i niciun mister nici aici.

— Ştii, m'ai înspăimântat aproape. Da, e chiar aşa cum spui; o sabie scurtă sau, dacă vrei un pumnal lung. La distanţa asta n'am putut distinge şi forma mânerului. Persoana a observat însă că perdeaua e ridicată, căci a tras-o imediat... a căzut exact ca o cortină după reprezentaţia mea de marionete. Aşi vrea tare mult însă să nu le mai văd dansând... Ce crezi de asta?

Apoi d-rul Pilgrim începu să desvolte o întreagă teorie din care reieşea că însuşi El Moulk pusese la cale toată afacerea aceasta îngrozitoare.

— In noaptea aceea, când am văzut lumânarea

urcându-se pe scara interioară, am rămas încă un ceas să văd dacă mai iese cineva; şi te pot asigura că n'a ieşit nimeni. Ceeace înseamnă că misteriosul personaj locuia chiar acolo şi că unul din ocupanţii apartamentului îl aştepta. Nu putea fi chiar El Moulk care se întorcea târziu acasă? Mi-ai spus chiar d-ta că Graffin l-a luat pe Bencolin care tocmai venea depe scara aceea, drept altcineva şi că i-a strigat: „înapoi imbecilule!" Ori, cuvintele acestea arată complicitatea dintre el şi cel care obişnuia să întrebuinţeze scara în chestiune. Şi dacă am presupune că chiar El Moulk a combinat presupusa răpire, lucrurile se simplifică!

D-rul Piligrin avea o memorie foarte bună ţinea minte tot ce-i povestisem; chiar şi cele mai neînsemnate amănunte.

— Da, dar nu înţeleg ce rost are mistificarea asta care se bazează pe teroare. In cazul ăsta, dacă persecuţia asta se face chiar cu concursul lui El Moulk, atunci nu există nici Jack Ketch şi nici Ruination Street! Şi şofeurul a fost ucis în cazul ăsta chiar de El Moulk care se ascunde în momentul de faţă chiar în propriul lui apartament. In rezumat, toată afacerea asta nu-i decât o ţesătură de minciuni...

Ochii lui Pilgrim străluceau; era foarte interesat, deşi părea calm.

Turnă cognac din nou.

— Da, se ascundea poate chiar în apartamentul său; foarte aproape de el, în tot cazul.

— Imposibil, am răscolit apartamentul lui în întregime.

— Atunci poate în unul din cele 3 apartamente de sub apartamentul lui; trebuie să dea şi acelea tot pe coridorul scării secrete. Şi sunt aproape sigur că unul din ele e liber.

— Nu sunt în realitate decât două. Sir John îl ocupă pe cel dela parter iar cel de sub cel a lui El Moulk e gol.

— Foarte bine! Acum îţi dai seama la ce serveşte scara secretă? Are o ascunzătoare chiar sub apartamentul lui, din care poate comunica foarte bine cu exteriorul, fără să fie văzut. Aşa se explică şi cum au fost puse în sertarul mesei bijuteriile, şoferului, şi tot astfel şi consternarea lui Graffin când l-a văzut pe Bencolin venind depe coridorul secret. Asta e şi secretul groazei de care fusese apucat bietul Teddy, iar ideea cu răzbunarea şi cu spânzurătoarea, i-a fost sugerată lui El Moulk de lectura papirusurilor.

Piligrim se uita cu atenţie la mine în timp ce eu cântăream argumentele sale. Deşi erau foarte seducătoare, era ceva în mine care mă silea să le resping.

— Foarte ingenios d-le doctor, dar nu pricep încă dece avea nevoie El Moulk să recurgă la toate extravaganţele acestea? Pot admite că Jack Ketch l-a ucis pe şofeur pentru a pune mâna pe El Moulk, dar nu pot pricepe ca El Moulk să-l fi ucis pe Smail ca să se distreze.

Pilgrim începu să râdă.

— Bine înţeles că nu pot explica totul d-le Marle. Toată teoria mea e o simplă ipoteză. Şi te

rog să mă crezi că El Moulk are motivele lui să procedeze așa. Nu crez. că teoria mea.., e demnă de luat în seamă?

Mă ridicai.

— Aș vrea să-i telefonez lui Talbot să examineze imediat apartamentul acela gol.

Pilgrim deschise ușa și-mi arătă telefonul care era pus pe o masă. Imi răspunse inspectorul general Mason care-mi spuse că Talbot și Bencolin plecaseră de câteva minute dela Scotland Yard și că se duseseră probabli la Colette Laverne; cerui imediat numărul ei.

— Pot vorbi cu miss Laverne? — întrebai.

— Miss Laverne a ieșit, — îmi răspunse o voce de femeie .— Vorbește camerista.

— Nu știi unde a plecat?

— Ba da, domnule. A eșit de-acasă, cu un domn, și s'a dus la Scotland Yard.

Povestii doctorului totul.

— Cine știe unde sunt; dar iel masa la club, cred că-i vom găsi pe amândoi. Și dacă mai vezi ceva...

— Contează pe mine. Aș fi încântat să vă pot ajuta.

Mă conduse până la ușă.

Inainte de a pleca spre Saaron, trecui pe la Birmstone să las câteva cuvinte prietenilor mei. Eram foarte curios să aflu declarațiile Colettei Laverne.

M'-am întâlnit însă prietenii în hall.

— Te duci s'o vezi pe miss Grey, — întrebă Bencolin.

— Da, dar am iarăşi ceva interesant... pentru d-ta.

— Să mergem împreună atunci; noi ne ducem la Colette Laverne.

Il privii mirat.

— Cum, nu v'aţi întâlnit cu ea la Scotland Yard?

— Ce tot spui acolo, Jeff?

— Cum n'aţi trimis de acolo pe cineva care s'o conducă la Scotland Yard? camerista ei n'a spus...

— Oh, Dumnezeule, — murmură Talbot.

Deveni alb ca un mort. Mi se făcu frică şi mie...

— N'am trimis la ea pe nimeni. De altfel nici n'aşi fi adus-o la Scotland, ci pe Vine Street. Hai repede... dar când s'a întâmplat asta?

— Nu ştiu precis. Camerista ei spunea că mediat după amiază...

Talbot făcu un gest desperat.

— A răpit-o şi pe ea Jack Ketch! Şi eu care pusesem un om s'o păzească! Ce s'o fi întâmplat cu el?

Inainte de-a deschide Bencolin gura, Pearson, anunţă:

— Vă caută cineva la telefon domnule inspector...

Talbot alergă nerăbdător; Bencolin şi cu mine aşteptarăm.

Inspectorul reveni după câteva momente, mai mult mort decât viu.

— „Colette Laverne a fost spânzurată la spânzurătoarea depe Ruination Street".

Apoi izbucni furios:

— Un taxi! Repede! Pe strada Mount!...

CAP. XII.

VESELIE DE UCIGAŞ

Automobilul ajunsese pe strada St. James, când începu să-şi revină Talbot.

— Telefonul acesta a fost dat abea acuma cinci minute în Vine Street, — explică el. — S'a stabilit că telefonul a fost dat dintr'o cabină publică de pe lângă Burlington Arcade. Cred că e tot...

— Jack Ketch, fără îndoială domnule inspector. Mă întreb însă cu ce argumente a putut-o convinge necunoscutul acela pe Colette să-l însoţească. E inutil să mai discutăm însă...

Impresionat încă de povestirea lui Pilgrim, rămăsesem complect înmărmurit în faţa noului episod al dramei. O nouă victimă fusese atrasă deci în ceaţă; şi fusese pomenit din nou numele misterioasei Ruination Street.

— Aşi da nu ştiu cât să aflu ce s'a întâmplat cu Bronson, unul dintre cei mai buni oameni ai mei? întrebă Talbot. — Pe el îl însărcinasem cu paza casei Colettei Laverne şi-i dădusem ordine să nu lase pe nimeni să intre mai înainte de-a şti precis despre cine e vorba.

Taxiul ajunse în faţa imobilului depe Mount Street; în faţa casei ardea un felinar.

— Să-l găsim mai întâi pe Bronson! — spuse Talbot.

[illegible]te de a suna, Bencolin se îndreptă spre scară

care ducea la subsol; nu era nici-o lumină. Il auzirăm coborând scările de piatră

— Coborâți cu toții, — ne strigă. — Am dat de un picior.

Ne cuprinse frica din nou. Dădui și eu peste un picior țeapăn; bricheta lui Bencolin se aprinse imediat și lumina ei începu să se plimbe pe dalele de piatră dela subsol. Se opri peste un cadavru.

Omul era culcat pe spate și avea capul sprijinit de zid. Era îmbrăcat într'un pardesiu de culoare deschisă; în dreptul inimii se vedea o pată întunecată ,cu marginile arse. Ne fu imposibil să-i găsim pălăria. Când Bencolin îi ridică capul, citirăm pe fața mortului o expresie de înfiorată surpriză.

— Un foc de revolver, — declară Bencolin. — E mort de mai multe ceasuri.

Asasinul trebuie să-l fi ucis sus, în capul scării; cadavrul alunecase apoi pe scările umede și se oprise jos.

— E Bronson, nu? — întrebă Bencolin.

Talbot se uita ca hipnotizat la cadavru; făcu un semn că da.

— Bietul de el, — spuse cu glas scăzut, urcând scările.

Apoi apăsă cu violență butonul soneriei.

Ne deschise o tânără fată oacheșe, în rochie neagră și șorț alb.

— Sunt inspectorul Talbot, depe Vine Street. E un om mort la subsol. Vino cu mine și vezi dacă-l cunoști.

Femeia ne privi un moment nedumerită.

— Vino, ce aştepţi! — ordonă Talbot.

Când zări cadavrul femeia începu să ţipe şi vru să urce scările şi să fugă; dar Talbot o apucă de mână şi o sili să stea pe loc.

— Lăsaţi-mă, — hohoti ea, — nu pot, nu...

— Îl cunoşti? L-ai mai văzut?

— Nu...

Ne urcarăm cu toţi ; casa era foarte elegant decorată. Camer'sta era însă înspăimântată.

— Unde e telefonul? — întrebă Talbot.

— În fundul.., hallului, domnule. Vă arăt imediat.

— Îl găsesc şi singur. Condu pe domnii în salon şi vrem de vorbit cu dumneata.

Ne introduse într'o mică încăpere cu mobile de lux.

— Doriţi să-mi daţi pălăriile?

— Nu, lasă-le. Cum te cheamă? — vorbi Benbolin.

— Selden, domnule.

— Bine Selden, fii bună şi ne povesteşte tot ce s'a petrecut astăzi.

— Nu... nu înţeleg domnule. Despre ce e vorba?

— Vrem să ştim tot ce-a făcut d-ra Laverne de când s'a sculat!

Fata îşi revenise. Dar se uită la noi foarte alarmată.

— Bine, domnule; aseară.., am avut voie să ies şi m'am întors cam târziu dimineaţa. Am găsit-o pe miss Laverne cam tulburată.

— La ce oră te-ai întors?

— Pe la nouă şi un sfert. Mi-a povestit că a dormit la miss Grey, că a venit acasă de dimineaţă şi că s'a îmbrăcat imediat deşi nu avea acest obicei. I-am adus apoi micul dejun. Era... foarte preocupată.

— Nu cunoşti cauza acestei fulburări?

— Oh, nu, domnule. Pe la ora zece şi jumătate a venit un oarecare doctor Pilgrim şi a stat mai mult timp cu d-ra.

Se opri căci tocmai atunci intră Talbot. Moartea lui Bronson îl tulburase foarte, căci avea o faţă mai mult decât pământie.

— Continuă, — spuse.

— Apoi m'a trimis să-i cumpăr toate jurnalele de dimineaţă şi s'a închis în camera dumneaei să le citească. Era... cam supărată pe mine şi se plângea c'o doare capul. O auzeam umblând nervoasă prin cameră; la un moment dat a început chiar să plângă. Bucătăreasa îi pregătise o masă foarte bună, dar nici n'a vrut să se atingă de ea. Sper... că nu i s'a întâmplat nimic rău, domnule? Oh, dar uitasem; imediat după masă a primit un telefon...

— Dela cine?

Fata părea jenată; ţinea ochii în pământ:

— Nu şi-a spus numele dar eu i-am recunoscut vocea imediat; era domnul El Moulk.

Urmă un apăsător răstimp de tăcere.

Talbot se uită nedumerit la fată.

— Eşti sigură că era vocea lui? — întrebă liniştit Bencolin.

— Oh, s'gur, domnule; l-am auzit de alâtea ori doar!

— Selden, ai citit ziarele de azi dimineaţă?

— Nu, domnule.

— Nici n'ai mai vorbit cu nimeni astăzi?

— Nu, domnule; afară de bucătăreasă, bineînţeles.

— Foarte bine! Şi spui că miss Laverne a vorbit cu domnul El Moulk. Nu ştii ce-au vorbit?

— Oh, nu, domnule; am auzit doar câteva cuvinte, căci miss Laverne era foarte agitată şi vorbea tare

— Şi ce-ai auzit?

— Nimic din ce-ar putea interesa poliţia. La un moment dat miss a spus: „Da, voiu veni cu el, sigur!" Asta e tot ce-am auzit domnule. După telefonul acesta d-ra a început să cânte şi părea foarte mulţumită... exact altfel de cum fusese înainte.

— Continuă.

— Puţin mai târziu a venit un oarecare domn Dallings, dar miss n'a vrut să-l primească.

— Şi ce a făcut atunci domnul Dallings?

—A rămas câtva timp în hall, uitându-se curios în toate părţile; avea un aer foarte ciudat. Apoi a spus: „Foarte bine"... şi a plecat. Dar s'a oprit din nou pe prag cu un aer din ce în ce mai neobişnuit şi m'a întrebat: „Spune-mi, de cât timp locueşte aici miss Laverne?" „Da câteva luni", i-am răspuns. A făcut un aer foarte mirat şi a plecat.

— Şi după asta?

— In timp ce-o ajutam pe miss să se îmbrace,

mi-a spus : „Selden va veni cineva să mă ia, un detectiv dela Scotland Yard şi voiu pleca imediat cu el". Ideea asta o făcea să râdă ca un copil. Mi-a mai spus că dacă va suna să nu viu, căci va deschide chiar ea. Şi tocmai în momentul acela auzii soneria şi alergai la uşă...

Pumnii lui Talbot se strânseră. Eram tulburaţi cu toţii. Selden ne privi ezitând.

— Ei bine ? — zise Talbot.

— Era miss Grey, vecina noastră. Miss Laverne a coborît imediat şi le-am lăsat pe amândouă în camera lasta. Asta e tot ce ştiu, d-le.

— N'ai mai revăzut-o pe miss Laverne ?

— Nu, d-le. I-am dus haina în hall, apoi m'am dus la sub-sol, la bucătărie. N'am văzut când a plecat, dar găsind uşa din faţă închisă, am înţeles că a plecat.

— Ai auzit soneria ?

— Oh, da, d-le dar d-ra mi-a spus că va deschide chiar ea.

— La ce oră s'a auzit soneria asta ?

— După ora trei, d-le. Dar nu sunt sigură. Poate că ştie mai bine bucătăreasa.

— Ai auzit deci uşa închizându-se ? — întrebă Talbot. — Nu cumva ai auzit şi alt sgomot, ceva ca un foc de revolver ?

— Un revolver, d-le !

Selden înfricoşată, ezită, apoi faţa i se destinse ca şi cum abea atuncea înţelegea anumite lucruri.

— Faceţi aluzie la băiatul acela mort ? Nu, nu

~~Am... Apoi am auzit ceva... şi Mary, bucătăreasa~~ a spus chiar: „Iar s'a dus dracului un cauciuc".

— Foarte bine. Cheam-o te rog şi pe bucătăreasă! — poruncii Talbot. — Spune-i să vie imediat!

Dinspre stradă se auzi sgomotul câtorva claxoane; un automobil se opri chiar în faţa casei, paşi răsunară pe peron şi soneria dela intrare începu să sune. Venise poliţia.

— Du-te la miss Grey, — spuse Bencolin, — yino cu ea aici.

Scara dela subsol era plină de poliţişti.

Sharon deschise numaidecât. Avea o foarte frumoasă rochie albastră. mă privea însă înspăimântată, căci observase şi ea venirea poliţiei.

— S'a întâmplat ceva, Jeff?

O pusei imediat în curent. Păli şi începu să şi frângă neputincioasă mâinile:

— Când se vor termina toate acestea?

Auzirăm o uşă deschizându-se în casa vecină şi o voce care recomanda: „Ridicaţi-l încet, băieţi".

— Ştii ceva? — o întrebai.

— Da, l-am văzut... pe omul cu care a plecat.

— L-ai recunoscut?

— Cum l-aşi fi putut recunoaşte eu? De altfel nici nu l-am văzut faţa... Ce spui? Frumoase ocazii pentru întâlnirile noastre! Ladăogă ea cu amăruciune.

Plecarăm în casa de alături. Găsirăm în salon o femeie grasă, bucătăreasa probabil, care dădea din picior, cu furie. Bencolin se uita cu multă atenţie

la bastonul său, pe care şi-l trecea dintr'o mână în alta. Talbot era lângă cămin şi lua note. Selden era lângă uşă, timidă.

Sharon îşi revenise şi graţia ei măreaţă impuse imediat. Îşi aprinse calmă o ţigară şi începu să râdă :

— Văd că am luat obiceiul să ne întâlnim numai la căpătâiul morţilor, d-le, — i se adresă lui Bencolin.

— Aveţi dreptate, miss. Permiteţi-mi să vă prezint pe inspectorul Talbot. Fiţi bună şi povestiţi-i tot ce s'a întâmplat după amiaza asta aici.

Sharon se aşează pe un scaun.

— Foarte puţine lucruri, în tot cazul. Am venit aici pela ora trei şi jumătate, poate puţin mai înainte chiar. Colette cobora tocmai scara, aşa că ne-am aşezat aici, în salon şi am început să vorbim. Apoi a venit cineva şi ea a plecat cu tipul acela. Asta e tot... Ah, da, la uşă fusesem oprită de un om, un detectiv dela Vine Street, care m'a întrebat ce caut la miss Laverne.

— Fiţi vă rog mai clară, — preciză Bencolin.

— Miss Laverne era tot tulburată ?

— Din contră, era chiar foarte veselă. N'am văzut-o de mult timp aşa de veselă pe Colette. A făcut de mai multe ori aluzie la un lucru misterios pe care tocmai îl aflase.

— Şi nu v'a spus despre ce e vorba ?

— Oh, nu ! Dar am înţeles că preţiosul ei egiptean e sănătos şi acesta era un motiv destul de puternic ca s'o dispună. Conversaţia noastră a fost

întreruptă de sonerie.., Pardon, uitasem. Puțin mai înainte de sonerie, am auzit un sgomot surd, așa ca o detunătură. Am sărit repede : „Un foc de revolver !". Dar Colette mi-a răspuns râzând : „Ce nervoasă te-ai făcut, dragă !" Imi amintesc ora exact. Era patru fără 25.

Simulând nepăsarea, Sharon își ascunse un oftat.

— S'a dus să deschidă chiar prietena mea și am auzit-o vorbind cu cineva. Dar n'am putut distinge nimic. Apoi și-a vârât capul printre perdelele ușii și m'a anunțat că trebuie să plece...

„Când am ajuns pe peron, ea ajunsese pe trotuar și mi-a strigat să închid bine ușa. Lângă felinarul din fața ușii stătea un inidivid... Era un om înalt ; avea gulerul ridicat, așa că nu i-am putut zări fața. Chemă apoi un taxi. Cum începusem să cobor treptele peronului, prietena mea îmi făcu un semn vesel cu mâna, râzând ; individul începu și el să râdă. Apoi luă de braț și o conduse la taxi. Colette se uită jos și zări o pălărie bărbătească la picioarele ei. „Oh, — făcu ea, — cineva și-a depus pălăria la ușa mea !" Tovarășul ei îi răspunse în franțuzește, cu glas scăzut : „Probabil că nu mai are nevoie de ea, d-ră !". Colette începu să râdă din nou, dădu cu piciorul în pălărie, care sbură tocmai departe, și se sui în taxi.

CAP. XIH

Brățara cu hrecoaze.

Gluma asta macabră era fipică pentru omul care proceda cu atâta diabolism, ca şi pentru femeia care era în momentul de față victima lui. Mă gândii mult timp la asta, cu mare groază.

— Trebuie să ținem un consiliu de război imediat şi chiar aici, — propuse Bencolin. — Ți-aşi sugera Jeff, să-ți dai o întâlnire cu miss Grey pentru masa de seară şi să nu te mai gândeşti la ea cel puțin două ore...

O condusei imediat pe Sharon acasă, apoi revenii în salonul Colettei Laverne; Bencolin închise cu grijă uşile şi ne făcu semn să luăm loc;

— Fiindcă ucigaşul a mai dat două lovituri, va trebui să lămurim unele lucruri chiar depe acuma.

Teoria lui Pilgrim îmi apăru în minte ca ceva complect incoherent. Povestii însă tot ce aflasem dela doctor, ca şi punctul său de vedere de altfel. Iar ucuma când aflasem că El Moulk telefonase Colettei, ipotezele doctorului păreau destul de seducătoare.

Bencolin mă ascultă fără să mă întrerupă. Numai când pomenii de felul în care fusese luată arma depe panoplia de de-asupra sarcofagului, se animă puțin.

— Arma, — exclamă el, — da, bine înțeles... nu putea fi decât o armă de felul acesta. Bine Jeff, pereat: iată un amănunt care-mi scăpase.

— Şi ce crezi de teoria lui Pilgrim?

— Oh, minunată, dragul meu... ,i comp ect eronată.

Talbot, care începuse să fie cucerit de teoriile mele, deschise ochi mari, miraţi.

— Bine d-le, dar acuma când am aflat că El Moulk e în viaţă!

Ochii lui Bencolin aruncară fulgere. Lovi cu nerăbdare în braţul fotoliului.

— Bine înţeles. Am spus eu vre-odată altfel? Nu încerc să-ţi demonstrez asta de azi dimineaţă? Asta face parte din planul lui Jack Ketch; el vrea o răsbunare subtilă. Şi logica după care procedează e extrem de strânsă. E drept că a telefonat chiar El Moulk, dar a vorbit sub ameninţarea revolverului lui Jack Ketch, obligându-l în felul acesta s'o atragă chiar el în cursă pe Colette. Şi cum au căzut amândoi în cursă, Jack Ketch va începe să-i pregătească pentru supliciul monstruos depe Rutland Street. Amintiţi-vă că gâdele de odinioară nu se mulţumea numai să-şi spânzure victimele, c' le supunea în prealabil unor cazne de nedescris.

Fruntea lui Talboi era acoperită de sudoare.

— Dumnezeule! — spuse, ca şi cum ar fi recitat o rugăciune. Când mă gândesc că sunt aici, în Londra şi că noi nici nu bănuim măcar în ce parte se găseşte strada aceea blestemată.

— Postii! — făcu Bencolin. — Eu ştiu foarte bine unde este.

—D-ta... ştii?

— Sigur.

Şi ai răbdare să stai pe loc, ca o momâie ?

Talbot era un monument de indignare ; dar se stăpâni.

— Imi.. cer iertare domnule, — murmură. — Dar totuşi...

Bencolin se încruntă şi se uită la inspector cu o privire de nepătruns.

— Ţineai foarte mult la bietul Bronson, nu-i aşa ? — întrebă ei într'un târziu.

— Il iubeam cu toţii, d-le.

— Şi vrei atunci ca criminalul să-şi ia pedeapsa, nu ?

— Evident.

Bencolin dădu din umeri.

— Atunci chemă poliţia şi vă voiu conduce imediat în Ruination Street... Dar dacă vei face asta, nu-l vei prinde niciodată pe Jack Ketch şi nici nu-l vei putea acuza de crimă, chiar după ce-i vei cunoaşte identitatea. Fiindcă el n'a causat încă nici un prejudiciu celor care-ar putea depune contra lui, înţelegi ? Singurii cărora le-a făcut rău sunt bietul şofer negru şi Bronson. Şi sunt sigur că vieţile lui El Moulk şi a Colettei Laverne nu sunt în pericol pentru încă câteva ore. In noaptea asta e a 14-a aniversare a asasinatului lui Jean de Lavateur ; v'a spus-o chiar Jack Ketch Şi el va strânge laţul chiar în ceasul şi minutul acela ; nici cu o clipă mai de vreme. Vă cer să aveţi încredere în mine. Depind de ea trei vieţi.

— Trei ?

Bencolin începu să râdă.

— N'ai înțeles încă nimic, Talbot? — întrebă el gânditor.

Da sigur, trei vieți, fiindcă va mai fi o victimă.

Talbot își scoase din nou carnetul cu note.

— Ne-ai anunțat că ne vei lămuri câteva puncte mai obscure. Ei bine.. sunt gata!

— Foarte bine, — spuse Bencolin înclinându-se.

— Cred că n'am întâlnit niciodată o afacere așa de clară ca asta; adică o afacere în care amănuntele să se îmbine așa de bine. Și cu toate astea, tocmai amănuntele acestea ne-au încurcat puțin la început. Rezultatul a fost un adevărat coșmar, căci fiecare făcea alte presupuneri. Să luăm mai întâi ipoteza destul de ingenioasă a lui Pilgrim. O putem reduce în bucăți chiar cu aceleași argumente pe care a clădit-o Pilgrim.

Luă o țigară, dar n'o aprinse încă.

— In primul rând știm că El Moulk și Colette Laverne lucrau împreună pentru a descoperi identitatea lui Jack Ketch. Și pentru asta au încercat să se servească de Dallings.

„Lunea trecută, sunt exact cinci zile de atunci, Dallings e părăsit în stare de beție de Colette; amintiți-vă că era o ceață neobișnuit de deasă. Vă amintiți că, după rătăcirea lui prin ceața asta, s'a trezit de-odată în Ryde Street și când l-am întrebat cam cât timp crede că a rătăcit așa, mi-a răspuns că vre-o zece minute. Ori credeți că e posibil ca în starea în care se găsea și pe o noapte cu ceață a putut străbate numai în zece minute distanța de aici până în Ryder Street? O dis-

lanţă de o milă în mai puţin de zece minute! Distanţă dare, dacă ar fi străbătut-o cu adevărat, ar fi întâlnit atunci lume multă şi sumedenie de felinare, căci e artera cea mai bine luminată din Londra. Asta înseamnă că şireata Colette nu l-a adus aici.

Bencolin îşi aprinse ţigara şi trase câteva fumuri.

— Chiar şi Dallings a înţeles absurditatea acestor supoziţii astăzi, când a vizitat-o pentru prima dată e Colette. De asta a întrebat-o pe camerista acesteia: „De cât timp locuiţi aici?" Adevărul e că Dallings a fost condus într'un loc foarte apropiat de Ryder Street, unde femeia a şi dispărut. Iar doctorul Pilgrim ne spune că chiar în noaptea aceea a auzit pe cineva care mergea pe aleea din spatele clubului, cineva care a deschis poarta care ducea spre Brimstone Club.

Talbot se lovi repede peste frunte.

— Era Colette Laverne, natural, căci am găsit pe scară brăţara ei cu turcoaze. Vă amintiţi cred că Dallings îi atrăsese atenţia că i se deschisese o brăţară şi că o va pierde; fapt care s'a şi întâmplat de altfel. Colette promisese că va veni la El Moulk să-i facă raportul; dar nu trebuia să-i dea a înţelege lui Dallings unde se duce. Cum cred că aţi înţeles, Dallings a parcurs mica distanţă care separă colţul străzii St. James de Ryder Street, adică vreo opt sute de metri. Şi dacă vă mai îndoiţi de asta, chemaţi-o pe Selden şi întrebaţi-o dacă stăpâna ei a venit noaptea asta acasă.

Selden confirmă spusele lui Bencolin. Când femeia plecă, Talbot începu să râdă.

— Foarte ingenios, adevărat... şi am fost un mare imbecil...

— Nu e nimic ingenios, în afacerea asta,— afirmă Bencolin.

Greutatea a fost să-mi dau seama care a fost ordinea adevărată a întâmplărilor pe care le cunoşteam.

— Dar, — mă aventurai eu, — dece n'a mărturisit eri seară Colette că nu l-a condus pe Dalrings acasă la ea?

— Dragul meu Jeff, nu cunoşti încă mentalitatea simplistă a acestei femei. Ea nu acorda nici o importanţă faptului că petrecuse noaptea în apartamentul lui El Moulk sau aici. Dece ţi-ar fi mărturisit atunci asta? Pentru noi e un amănunt interesant, iar pentru ea e ceva normal.

— Şi mâna care lua arma din panoplie? — întrebă Talbot.

— Asta e ceva cu totul deosebit. Cred că d-ta ai tras concluzia că persoana care a intrat la El Moulk în noaptea aceea, tot ea a luat şi arma, nu? In afară de teoriile poetice ale lui Pilgrim, nu e nici un argument care să te facă să crezi asta. Nu, nu, vizitele nocturne ale Colettei făceau parte din planul de auto-conservare au lui El Moulk, pe când mâna care a luat arma depe panoplie lucra pentru îndeplinirea unui plan cu totul contrar...

Se ridică și făcu câțiva pași. Apoi se opri în fața lui Talbot.

— Ai început să vezi acuma care-i adevărul? Nu te ma igândi la teoriile lui Pilgrim. Admite că Dallings a condus-o până la aleea din spatele clubului și că el a ajuns în Ryder Street urcând puțin pe St. James Street. Ce decurge de aici? Punctul important devine deci viziunea, pe traiectul destul de scurt al străzii St. James, umbra spânzurători; și cum ai remacat chiar d-ta, oamenii din Londra nu se amuză cu asemenea lucruri pe la ora unu noaptea.

— Asta înseamnă, — articulă rar Talbot, — că Rutnation Street se găsește pe același traiect, adică într'o suprafață de câteva sute de metri, nu?

Bencolin făcu un salt adânc.

— Bravo d-le inspector și concluzia care se impune e... dar nu, trebuie s'o tragi chiar d-ta.

Talbot căzu pe gânduri.

— La dracu! și când mă gândesc ce simplu e! Și d-ta ai știut asta dela început?

— Natural.

— Și atunci dece n'ai spus nimic, domnule? De ce m'ai lăsat să caut strada asta blestemată în toată Londra?

— Pentrucă nu voiam să dau de bănuit ucigașului. Voiam să-l fac să creadă că noi căutăm încă cu desperare strada aceasta în toate cartierele posibile, cu excepția celui adevărat, bineînțeles.

— Cum, dar atunci d-ta știi și cine-i asasinul?

Bencolin părăsi fereastra.

— Singura probă pe care-o am contra lui e vicl, — spuse el bătându-se peste frunte. De asta trebue să-i atrag în cursă în momentul în care va veni să-şi ia şi a treia victimă.

— Ai mai vorbit de asta, dar care e a treia victimă ?

— Locotenentul Graffin... n'ai ghicit încă ?

Talbot scrâşni iarăşi din dinţi, agasat.

— Dacă ar fi aşa de evident cum crezi, sigur că aşi fi ghicit. Dar mărturisesc că... Graffin ! Şi dece Graffin ?

— Pentrucă Graffin ştie cine e Jack Ketch, şi chiar mai mult decât atâta, el e... Dar e mai bine s'o iau dela capăt.

— Sigur că da ! — răspunse Talbot, trecându-şi batista pe fruntea plină de sudoare.

— Ţi-am pus în dimineaţa asta o serie de întrebări în speranţa că te vor pune şi pe d-ta pe drumul cel drept, d-le inspector. In privinţa lui Graffin erau mai multe semne de întrebare destul de suspecte. In primul rând pentru ce-l angajase El Moulk ca secretar şi dece continua să-l păstreze, căci Graffin nu era bun la nimic; era mai tot timpul beat, îşi bătea mereu joc de patronul său, îl insulta... îţi aminteşti de declaraţiile lui Joyet, nu ? Şi am găsit imediat soluţia acestei ciudate probleme. Şantajul !

Bencolin lovi cu pumnul în braţul fotoliului.

— Şantaj ! Bine, dar pentruce ? Pentru o crimă, nici mai mult nici mai puţin. Şi cum egipteanul ţine la reputaţia sa, se teme de cel mai mic scan-

dat. El Moulk s'a făcut vinovat de o crimă şi Graffin ştie foarte bine. Şi are probabil probe foarte puternice, care au valoare chiar şi în mâinile unui ofiţer dat afară din armată. Şi probabil că Graffin le-a depus în mâinile unei a treia persoane, cu menţiunea: „Să se deschidă în caz de deces". Căci fără această precauţie, Graffin n'ar fi îndrăznit să locuiască cu El Moulk. Te întreb din nou: Decc a minţit Graffin în privinţa datei la care a fost angajat de El Moulk? Fiindcă a băgat de seamă că-l putem înfunda, a mărturisit în cele din urmă, că l-a întâlnit pe El Moulk la Paris şi că a devenit secretarul lui exact acuma 14 ani. Şi ce voia să ascundă trecând sub tăcere data asta şi oraşul acesta? Dacă ne amintim de faimosul duel de atunci, vedem numai decât ce voia să ne ascundă şiretul Graffin.

Talbot făcu un semn aprobator, oftând adânc.

— Da, — spuse — Graffin ştie foare bine cine l-a ucis pe Lavateur.

— Exact. Îţi aminteşti cum a pălit când l-am întrebat dacă El Moulk „n'a regretat nici-odată această cheltuială suplimentară?" Lovitura a mers la ţintă. Locotenentul nostru apare într'o ipostază din ce în ce mai sinistră... Dar să vedem mai întâi unde duc aceste supoziţii.

Bancolin, aşezat pe braţul fotoliului, îşi îndreptă ţigara către Talbot.

— El Moulk a început să fie persecutat imediat după sosirea sa la Londra, adică acuma 9 luni. Deci abea atunci a aflat Jack Ketch secretul morţii lui Keane. Până atunci îl crezuse mort în războiu şi nu

bănuise nici-odată că englezul acela necunoscut, care se spânzurase în închisoare era tot una cu omul pe care-l credea căzut pe câmpul de luptă. Ori, Graffin era singurul care cunoştea adevărull. Şi nu poate fi nimeni altul care-a desvăluit lui Jack Ketch adevărul. Şi la asta l-a îndemnat atât lăcomia sa cât şi ura pe care-o avea contra lui El Moulk. L' şantaja de atâta timp pe El Moulk, atunci dece n'ar vinde secretul şi altuia, ca să tragă foloase duble.

„Şi locotenentul nostru se întâlneşte destul de des cu Jack Ketch; amintiţi-vă eri seara când traversam hailul după ce examinasem cadavrul şoferului... l-am întâlnit pe Graffin, nu ? Ori după propriile lui mărturisiri nu părăsise nici-o clipă apartamentul lui dela etajul al patrulea. L-am întâlnit în hall în halat de casă şi când ne-a întâlnit ne-a întrebat imediat unde-i detectivul; ceeace a fost o gravă eroare pentru el, căci hallul era complect liniştit şi nici-un semn exterior nu-l îndreptăţea să bănuie drama. Aflase deci despre evenimentele întâmplate chiar în apartamentul său şi, împins de curiozitate ca şi de frică de altfel, coborîse să afle amănunte; poliţistul pe care-l întâlnise în hall îl făcuse să-şi dea seama că faptul era consumat şi din cauza asta a lăsat să-i scape fraza aceea care l-a trădat.

Talbot se bătu peste frunte.

— Da, acuma înţeleg perfect. Da, Graffin ştie cine e Jack Ketch...

Bencolin surâse, cu o expresie de veselă cruzime.

— Natural, Şi dacă ţinem seamă de faptul acesta, îi putem motiva şi purtarea lui. Glumele răutăcioase când vedea că El Moulk primeşte pachetele acelea cu peceţi de ceară albastră. Insistenţa cu care voia să ne convingă că nu ştie nimic de lucruri cusute cu aţă albă. Aminteşte-ţi strigătul acela îngrozit când m'a văzut venind depe scară cu lumânarea în mână : „Inapoi imbecilule !"; nu mă putea confunda în nici-un caz cu El Moulk, cum crede d-rul Pilgrim căci eu sunt mult mai înalt ca egipteanul. In momentul acela m'a luat drept Jack Ketch... Mai gândeşte-te apoi la declaraţia Colettei Laverne, care pretindea că identitatea lui Jack Ketch e cunoscută de o singură persoană; ea ştia foarte bine că Graffin cunoştea adevărul, dar ştia tot aşa de bine, că nu i-l va putea smulge nici-odată.

Pendula bătu ora şase şi jumătate ; Talbot, cu capul plecat, căzuse pe gânduri.

— Da, — trase el concluzia, — Graffin îl şantaja şi pe El Moulk, dar şi pe Jack Ketch !

— Un joc foarte periculos de jucat cu Jack Ketch, — întări Bencolin. — Vezi atunci că, în mod logic, Graffin va fi a treia lui victimă. Şi asta va complecta un trio faimos; El Moulk care a comis crima, Colette Laverne care a favorizat o şi Graffin care a ascuns-o atâta timp...

Talbot se sculă.

— Vreau să am o mică conversaţie cu Graffin.

— Stai jos domnule inspector. Dacă nu-mi vei

urma sfatul, nu vei ajunge la nimic. Graffin e momeala care ni-l va aduce pe Jack Ketch. Vreau să-ţi arăt, în linii generale, planul pe care l-am elaborat, şi care va fi executat chiar în seara asta; să luăm masa împreună şi în timpul acesta îţi voiu explica ; Jeff, tu te poţi duce la miss Grey, dar, bagă bine de seamă la miezul nopţii să fii la Brimstone. Căci vei avea de lucru. Vă asigur că Jack Ketch va încerca să răpească în noaptea asta şi pe Graffin.

Pornii imediat la Sharon; voiam să uit totul pentru câteva ore măcar. .

— Şi în timpul acesta — spuse Bencolin lui Talbot, — prietenul nostru Graffin se dă de ceasul morţii că a făcut prostia să-i vândă secretul lui Jack Ketch. Fiindcă e sigur că va veni şi rândul lui.

— Aveţi dreptate, domnule. Dar dacă aşi comite şi eu o crimă, aş prefera să fiu urmărit de diavolul în persoană decât să fiu hărţuit de Henri Bencolin!

CAP. XIV

MANUŞA ALBA

Tremuram de frig când, la ora 12 fără un sfert, urcam scările clubului Brimstone. Ceaţa se risipise, iar din când în când ningea.

Camera era ca o gheţărie, căci nu se îngrijise nimeni de foc. Sunai furios, apoi mă aşezai într'un fotoliu.

Dar de unde veneau loviturile acestea de ciocan, la o oră aşa de neobişnuită? Ascultai cu atenţie; sgomotul acela înfundat ajungea până la mine destul de clar. Era ca şi cum cineva bătea cuie într'o scândură. Sgomotul era intermitent. Câteva lovituri, apoi un răstimp de tăcere, ca şi cum nocturnul meseriaş ar fi stat câtva timp în compararea operei sale; apoi, din nou, alte lovituri. Dar sgomotul venea aşa de departe încât era ca şi cum l-aşi fi auzit în vis. Mă apropiai de fereastră, dar îmi fu imposibil să privesc afară, căci geamurile erau acoperite de-o pojghiţă groasă de ghiaţă.

Cineva bătu în uşă şi mă înfiorai:

Era Teddy.

— Bună seara domnule; d-voastră m'aţi chemat? Inutil să mă înfuriu; mă mulţumii să-i ordon să-mi aprindă focul Bietul idiot ieşi, lăsând în urma lui o dâră de parfum Reveni şi aprinse imediat focul; mă bucuram de căldura lui binefăcătoare, când loviturile de ciocan începură din nou.

Deschisei uşa dulapului şi privirea mi se opri asupra unei cravate stridente colorată; o luai şi i-o arătai lui Teddy ; rămase mut de admiraţie. Il întrebai neglijent:

— Ai văzut vreodată strigoi, Teddy?

Coşul îi căzu din mână şi mă privi îngrozit:

— Nu, n'am văzut niciodată, pot să jur. Nu, n'am văzut... — începu să strige tremurând.

Apoi începu să plângă.

— Bine, foarte bine. Nu te speria degeaba; nu

vor veni la tine niciodată. Vrei cravata asta şi încă câţiva silingi pe deasupra?

— Hm! — mă privi el pe furiş. — Dar dacă n'am văzut aşa ceva! Eu fac tot ce mi se cere, domnule. Dar spuneţi că nu vor veni niciodată strigoii la bietul Teddy, nu? Când mă trimite cineva să fac vre-un comision, eu vin întotdeauna aici la Club; întotdeauna! Iar când trebuie să aduc şi rest, îi aduc întotdeauna.

— Bine Teddy, ştiu că n'ai văzut nimica acolo, astăzi.

— Cum n'am văzut nimica, domnule! — strigă el, schimbându-şi brusc atitudinea. — Dar s'a uitat la mine, uite aşa, ridicându-şi ochii spre mine!

Teddy începu să clănţăne din dinţi. Apoi îşi culese de jos coşul cu cărbuni.

— Atunci se uită la tine de jos? — îl întrebai. — Erai pe scară?

El alergă repede spre uşă; nu aşteptă nici măcar să-i dau cravata.

Cu atâta mai rău! Mă apropiai de cămin. Ce plăcere extraordinară să te poţi încălzi!

Auzii uşa; mă întorsei: în cadrul uşii, îmbrăcat într'un halat negru, care-i accentua svelteţea, stătea Bencolin în persoană; avea capul plecat înainte şi în ochi îi strălucea o lumină stranie. Se apropie de cămin şi scoase din buzunar un revolver automat, un fignal poliţienesc şi câteva foi manuscrise şi le puse pe cămin. Deşi părea calm, simţeam că fierbe.

— Ei bine, Jeff?

Surâse; se așează și el într'un fotoliu în fața focului, întinse mâna după sticla de cognac de pe măsuța de alături și după un pahar.

— Ce se petrece?

— Graffin colindă cafenelele și cluburile de noapte, pe cele mai aglomerate de preferință, încercând să capete curajul reîntoarcerii la club. Te asigur însă că e urmărit pas cu pas de oameni lui Talbot ; căci nu vrem să riscăm un atac prematur.

— Care sunt proiectele dumitale pentru noaptea asta?

— Așteptând ca Jack Ketch să încerce să-l răpească pe Graffin, am pregătit totul.

— Nu crezi că s'ar putea întâmpla ca Jack Ketch să-l cruțe pe Graffin? Sau cel puțin să nu încerce să-l răpească chiar în seara asta?

— Asta nu schimbă nimic. Dacă renunță la Grafin noaptea asta, noi tot îl vom prinde. Sunt gata pentru orice eventualitate... Pot conta pe d-ta; adică pot conta pe ascultarea dumitale chiar și în cazul în care nu-ți dau nici-o explicație?

— Natural.

— Chiar dacă te voiu expune unei primejdii mari?

— Dece nu? Deși aș vrea să știu totuși despre ce e vorba. Dar văd că esti foarte misterios de câtva timp! A propos, unde e Talbot?

— Ascultă și el ordinele mele...

Fața lui Bencolin se întunecă.

— ...Jeff, dacă am greșit cumva cu o singură

centimă calculele mele, atunci ne putem aştepta la lucruri groaznice. Nu e vorba numai de-o teorie; mă joc în momentul de faţă cu viaţi omeneşti. Dumnezeu să mă ajute! Dacă dau greş Talbot va avea cel mai mult de suferit, căci mi s'a încredinţat cu totul mie.

Loviturile de ciocan începură din nou. Mi se păru că aud chiar şi paşi.

— Ascultă! a reînceput! Auzi?

— Ce să aud? — mă întrebă el cu paharul în mână.

— Ascultă atunci...

Nu era numai o iluzie. Tot, toc, toc, tăcere; toc; toc; toc; şi aşa mai departe. Orice om normal ar fi putut auzi. Dar Bencolin surâdea...

— Dagul meu Jeff, nervii dumitale sunt la capătul forţelor. Sper că nu...

— Ştiu precis că auzi şi d-ta sgomotele acestea, dar te prefaci. Dacă vrei să pui la încercare nervii ucigaşului foarte bine, dar atunci spune-o...

— Cum vrei, — răspunse el oftând. — Dar s'ar putea întâmpla să fim nevoiţi să mai aşteptăm câtva timp. Graffin nu s'a întors încă. Intre timp, ca să nu te plictiseşti ţi-aşi putea propune câteva probleme...

Işi turnă un nou pahar de cognac, apoi mă întrebă:

— Jeff, unde s'a dus El Moulk în seara aceea când a plecat de aici în maşina verde?

— Ştiu eu... poate în Ruination Street, sau poate că în iad direct... sau poate...

— Nu așa, gândește-te puțin. Ce știm noi în privința asta ?

— Știm că a pornit spre miss Laverne. Iar în drum a fost atacat...

— Acestea sunt singurele două fapte pe care voia Jack Kelch să le aflăm, dar numai ca să ne încurce.

Ridicai din umeri descurajat. Bencolin continuă :

— Bastonul și mănușile i-au fost găsite pe scaunul din spatele mașinii ; de unde deducem că El Moulk n'a ajuns acolo unde avea intenția să se ducă. S'a mai găsit și cutia aceea cu orhidee, ceeace lăsa să se înțeleagă că avea intenția să se ducă la miss Laverne.

— Da, dar i-a telefonat chiar el că se duce la ea.

— Spune mai bine că Colette Laverne a primit un mesaj telefonic prin care a aflat că El Moulk se va duce la ea pela ora șapte, și-apoi se vor duce amândoi în oraș să ia masa. Cel care a telefonat a explicat că vorbește așa fiindcă e răgușit... L-ai văzut pe El Moulk în seara aceea, nu ? Era răgușit ? Avea guturai ?

— Nu.

— Exact ceeace credeam și eu. Mesajul acesta a fost telefonat pe la ora șase ; ori, cu mult mai înainte de-a da acest telefon, adică fără să știe dacă o va găsi acasă pe Colette, a comandat orchideele la florărie. Cel care a primit comanda spune că d-l care a comandat florile vorbea răgușit. Acuma spune mi Jeff, în caz că ai avea de

gând să iei masa cu o femeie în oraş, ţi-ar trece prin gând să-i duci flori? I-ai trimite prin amploiatul florăriei, nu? Florile au fost luate din magazin de un domn înalt, în nici-un caz de El Moulk. Am aflat apoi că nimeni din personalul clubului sau din personalul particular al lui El Moulk n'a făcut comisionul acesta. Joyet nu corespunde descrierii, iar Graffin nu a ieşit în ziua aceea din casă. Lucrurile devin din ce în ce mai bizare... Cine a luat atunci cutia cu orhidee? Maşina a fost curăţată cu grijă la garaj şi când a ieşit de acolo nu conţinea nici un fel de cutie. Când l-ai văzut ieşind pe El Moulk, ai observat la el vreun pachet?

— Nu, cred că nu avea nimic în mână.

— Bine înţeles că nu. Asta înseamnă că cele două telefoane au fost date de „omul cu gutural". Acesta nu putea fi în nici un caz El Moulk, căci el nu ştia nimic nici despre flori nici despre întâlnirea cu Colette. In concluzie, necunoscutul acesta voia să probeze că El Moulk avea intenţia să se ducă la o femeie; de asta a pus cutia cu orhidee pe scaunul maşinii; ca să ne încurce.

Lucrul devenise mai mult decât evident pentru mine. Bencolin continuă.

— Am stabilit deci, că Jack Ketch voia să ne îndrepte pe un drum greşit. Bastonul şi mănuşile trebuiau să ne convingă că El Moulk a fost atras în afară de maşină şi atacat... Dar iată ce s'a petrecut în realitate. Adu-ţi aminte de înfăţişarea mănuşilor. Mănuşa dreaptă avea degetele pline de

praf, iar de-alungul palmei urma unei bare. Chiar d-ta mi-ai spus însă că mănuşile lui El Moulk erau de o albeaţă imaculată în momentul în care a părăsit clubul. Maşina fusese foarte bine curăţită înainte, aşa că mănuşile egipteanului nu s'au putut murdări în maşină.

„Cu toate astea, misteriosul necunoscut voia să ne convingă că El Moulk a fost atacat în momentul coborîrii acestuia din maşină şi luat cu forţa. Dar faptul acesta e imposibil. El Moulk, în cazul în care ar fi fost atras în afară din maşină, nu mai avea timpul să-şi scoată mănuşile şi să le pună lângă el, pe scaun. Asta e una din cele mai mari erori ale lui Jack Ketch. El Moulk a coborît de bună voie din maşină ; avea mănuşile şi bastonul la el ; vârful bastonului murdar de noroi o dovedeşte cu prisosinţă. Iar şofeurul stătea liniştit la volan, fără cea mai mică bănuială. Şi El Moulk, foarte lucid... a ajuns la destinaţie.

Vocea lui Bencolin devenise slabă ca o şoaptă.

— Adu-ţi aminte, Jeff ; mănuşa era murdară de praf, nu de noroi. Ori, lucrurile acestea s'au petrecut pe un timp foarte umed. Ceeace înseamnă că praful a fost luat în casa în care a intrat El Moulk.

„Imaginează-ţi-l pe elegantul egiptean, părăsind maşina în ceaţă, traversând o stradă şi intrând într'o casă întunecoasă ; şi acolo, în întuneric, pe cât ar fi trebuit să pună mâna ca să-şi murdărească mănuşa în felul acesta ?

Mă gândii un moment, apoi răspunsei ;

— Pe rampa unei scări !

Urmă câtva timp o tăcere adâncă. Un pahar de cognac, apoi Bencolin începu să râdă.

— Tocmai de asta voiam să mă conving când m'ai văzut cu lumânarea în mână, examinând scara particulară a lui El Moulk. Şi iată adevărul : El Moulk a făcut în maşină înconjorul clubului, apoi a coborît pe alee şi s'a urcat pe scara care ducea chiar în apartamentul său.

CAP. XV.

STRADA SUGRUMATORILOR

In mintea mea se făcu de-odată lumină... Bencolin, care se ridică se uită la mine cu aer amuzat.

— Şi am găsit urma mănuşilor pe rampă, bine înţeles. Asta căutam doar şi credeam că d-ta ai înţeles ; am dat apoi în după amiaza asta peste indicaţii foarte clare cu privire la locul celebrei Ruination Street. Concluzia se impunea.

— Şi Ruination Street, atunci ?

— Aleea care duce la scara particulară. Iţi voiu explica imediat şi de unde vine numele acesta curios.

— Da, dar atunci dece a făcut El Moulk asta ; Dece s'a suit în maşină în mare ţinută, numai pentruca să facă înconjorul clubului ?

— Iată, Jeff ? pentruce ? Şi faptul acesta v'a încurcat pe toţi. Cui i-ar fi venit în cap că El Moulk s'a întors tot acasă la el, peste **cinci** minute numai,

și încă pe o scară secretă ? Și chiar El Moulk a vrut să nu se știe asta ?

— El Moulk ?

— Dar ai uitat ce ne-a spus Joyet ? Că, înainte de-a pleca la Paris stăpânul său îi anunțase următoarele ; „Dacă planul meu reușește, îl voiu prinde pe Jack Ketch asupra faptului... Am găsit pe cineva chiar în club care mă va ajuta".

„Jeff, El Moulk a întins o cursă lui Jack Ketch în seara aceea, dar a căzut el singur în ea.

„Și iată ce s'a petrecut ; ucigașul, pe care El Moulk nu-l bănuia sub nici un motiv, se împrietenește cu el. Și probabil că i-a povestit egipteanului că a observat o mulțime de lucruri bizare care se petreceau în apartamentul lui El Moulk. Poate că i-a povestit că l-a văzut chiar pe Jack Ketch. Și chiar el sugerează ideea cu cursa ; „Dece să nu ieși într'o seară în limuzină, ca și cum ai pleca într-o cursă lungă, apoi să te întorci imediat pe scara particulară ? Și atunci Jack Ketch, crezând că vei lipsi mult timp de acasă, va încerca să-ți facă o nouă vizită. Te vei ascunde cât mai bine și-l vei putea vedea...

Bencolin făcu un gest disprețuitor.

— Un plan destul de puțin ingenios, dar egipteanul era așa de înfricoșat, încât a acceptat imediat... Nici nu s'a gândit să se ducă la Colette Laverne în noaptea aceea, căci el avea de gând să-l spioneze pe Jack Ketch. Ai înțeles acuma șiretenia asasinului. A convins prin asta și pe ceilalți că El Moulk a părăsit clubul... Poliția îl va căuta pe egip-

Ioan în toată Londra, numai acasă la el nu va încerca să-l caute. Jack Ketch a dat aici dovadă de o mare şiretenie şi de o mare inteligenţă!

In vocea lui Bencolin desosebii o nuanţă de admiraţie.

— Iţi imaginezi tabloul, Jeff? In timp ce El Moulk urcă scara secretă, asasinul îl aşteaptă în umbră. Poate că-i propusese să facă de gardă împreună. Iar .musca, fericită, s'a aruncat cu entuziasm în plasa pe care i-o întinsese paianjenul.

— Dar unde credea El Moulk că-l va întâlni pe Jack Ketch? Ni s'a spus că acesta îşi lăsa amintirile într'un mod cât se poate de misterios!

— Aici stă genialitatea planului lui Jack Ketch. Cred c'ai auzit vorbindu-se că ar exista în imobilul acesta o cameră secretă întrebuinţată altădată pentru orgiile lordului Rayle...?

— Da, dar asta e pură legendă!

Bencolin mă privi cu îndoială.

— Eu cred însă că nu-i numai o legendă, Jeff. Cred c'ai notat faptul că Jack Ketch putea intra când voia la El Moulk, deşi uşile erau încuiate nu? Trebuie totuşi să intre pe undeva, printr'o uşă secretă poate.

Incepui să mă gândesc şi eu la asta.

— Şi apartamentul lui El Moulk e chiar cel ocupat odinioară de lordul Rayle...

— Exact. Acuma pricepi? Asasinul a mărturisit mai înainte lui El Moulk că ştie de existenţa unei camere secrete care e în legătură cu apartamentul său şi l-a propus să se urce acolo şi din camera

aceea să supravegheze sosirea călăului fantomă. Ingenios, nu ?

„Şi fără să ezite nici un moment, victima s'a dus direct în ghiarele lui Jack Ketch. O lovitură puternică în creştet, un burete îmbibat cu cloroform şi totul e în ordine.

— Asta înseamnă că El Moulk şi cu Colette Laverne sunt ţinuţi prizonieri chiar în clădirea asta şi chiar în momentul acesta...

— Da.

— Şi d-ta ştii fără îndoială unde e camera secretă, nu ?

— Sigur. D-ta nu ?

Simţii că e iritat din cauza încetinelii cu care înţelegeam noi lucrurile acestea ; dar era imposibil ca cineva să se pună pe acelaş plan cu el. Se uită la mine cu un aer neîncrezător.

— Văd că vorbeşti serios, deşi posedând indicaţii precise în legătură cu asta... Dar puţin importă. Am hotărît deci că victimile sunt închise acolo şi că în noaptea asta...

— Un moment, — protestai eu. — Am înţeles foarte bine că intrarea în camera secretă comunică cu apartamentul lui El Moulk, dar nu ştiu încă unde să localizez intrarea.

— Intrarea asta nu dă în apartamentul lui El Moulk, — spuse liniştit Bencolin.

— Bine, dar ai spus...

— Nu, Jeff, n'am spus nimica de felul acesta...

— Atunci renunţ. Continuă te rog.

— In noaptea asta, aşa cum începusem să-ţi

spun, vom pune mâna pe Jack Ketch, fie în momentul în care va intra în ascunziș, fie în momentul în care va veni să-l ia pe Graffin. Dar nu ești curios să afli de unde vine numirea de Ruination Street? Iată.

Luă depe cămin o carte îngustă și mi-o întinse.

— „Povestiri din pământul pierdut" de J-L. Keane. E chiar exemplarul pe care i l-a trimis Jack Ketch lui El Moulk. El a subliniat cu cerneală albastră o traducere, la care lucra și egipteanul, și a cărui manuscris l-am și găsit în biroul său. Iți atrag atenția asupra acestui text care începe de altfel în felul obișnuit:

„Puternicul rege User. maat.ra avea un nepot pe care-l chema Nezam.em.uast, scriitor foarte renumit. Acesta avea un prieten, Uba-Aner, căpitan de oaste care era foarte ascultat de războinicii timpului".

— Să luăm acuma traducerea lui El Moulk și s'o începem de aici.

Imi indică un anumit paragraf. Apropiai lampa și începui să citesc:

„...revine din țara Gutinului plin de glorie, încărcat cu prăzi bogate și ghirlande de flori în jurul gâtului. Dar imediat ce și-a ridicat ochii asupra prietenului său, Nezam fu cuprins de-o mare furie. In Teba trăia o femeie foarte frumoasă, pe care Nezam o dorea de mult; dar ea îl preferă pe Uba-Aner, care frângea arcul în două.

„Uba-Aner se prezentă în fața Consiliului Marelui Rege și a nobililor săi, și Nezam îl acuză

de trădare față de rege și față de armată. Fu apoi tras în fața judecății. Cine ar fi îndrăznit să pună la îndoială cuvântul nepotului regelui User. maat.ra? Uba-Aner fu condamnat la moarte. Zeul Ra îi ascultă însă ruga și se mânie foarte. Și într'o noapte cu lună plină, pe când Nezam mergea pe o stradă numită Ruination...

Lăsai să-mi scape o exclamație de uimire și mă uitai repede la Bencolin.

„...pentrucă e strada Trădătorilor și e plină de strigătele dușmanilor regelui. Și cum Nezam mergea așa, veni din spatele lui, asemenea unui șarpe, un laț de piele pe care nu-l aruncase însă nici-o mână omenească și se strânse în jurul gâtului lui Nezam până ce acesta muri. Iar urmașii lui au fost blestemați pentru vecie...

Îi dădui foile înapoi lui Bencolin.

— După cum vezi, poliția căuta în vechea Londră o stradă dare a existat în vechea Tebă. Fără documentul acesta n'am fi înțeles nici-odată.

— Da, dar amănuntul acesta n'are în fond nici o importanță.

— Pardon; drama se bazează în mare parte pe superstiția lui El Moulk; căci altfel n'ar fi fost așa de înspăimântat. D-ta, în situația lui ieși fi adresat imediat poliției. Închipuește-ți însă ferocarea lui când a citit pentru prima oară papirusul care reproducea exact povestea lui și care pronunța o sentință înfiorătoare... cu patru mii de ani înainte ca el să se fi născut! Deși plângea și se lamenta era ferm convins că va muri spânzurat.

— Ceeace e gata să se şi întâmple!

— Lucru straniu e că noaptea asta ne vom convinge de puterea vechilor zei egipteni... E miezul nopţii; Graffin trebuia să se întoarcă acasă.

— Nu mi-ai indicat însă unde e camera secretă a lui Jack Ketch.

Bencolin îşi încrucişă braţele şi se uită cu atenţie la mine.

— N'ai o perspicacitate prea remarcabilă, Jeff. Te las însă să te descurci singur; ştii doar că Jack Ketch avea obiceiul să-şi depună obiectele pe biroul lui El Moulk. Şi obiectele acestea au o particularitate; cărţi, bucăţi de sfoară şi păpuşa aceea de lemn.

— Nu văd nimic deosebit...

— Ascultă mai întâi. Obiectele acestea au fost depuse pe birou, în timp ce mica spânzurătoare, pistoalele de cristal şi urna au fost expediate prin poştă.

— Ei bine?

— Iată, Jeff, o indicaţie de mare preţ.

— Da?

— Aici stă cheia afacerii acesteia. Şi e doar o ghicitoare pentru copii. Ce asemănare e între o carte şi o bucată de sfoară? Şi ce asemănare e între o spânzurătoare în miniatură şi o pereche de pistoale de cristal? Răspunde la asta şi eşti în posesia secretului lui Jack Ketch.

In momentul acela sună telefonul; era semnalul aşteptat de Bencolin. Inima mi se opri când acesta puse mâna pe receptor. Ascultă, răspunse printr'un

simplu „Foarte bine!" și puse receptorul la loc. Când se apropie de foc avea o înfățișare radioasă.

— Acuma iată instrucțiile, Jeff. Graffin se va întoarce în câteva minute; e beat, dar mai poate încă merge. Barul de jos e închis. Dacă vrea să mai bea, va trebui să se urce la ei și nu cred că va mai întârzia.

Îmi întinse revolverul și țignalul.

— Pune-le în buzunar. Când îl vei auzi trecând pe coridor, acostează-l și găsește un pretext oarecare ca să-l însoțești în apartamentul lui El Moulk. Ajuns acolo, așează-te și stai de vorbă cu el; nu ți va fi prea greu, căci Graffin îți va fi recunoscător să stai câtva timp cu el, mai ales că nu i ai devenit suspect. Ai grijă să bea cât mai mult; până devine inconștient adică. Fă așa fel încât să stea tot timpul în partea cea mai luminoasă a camerii. Înțelegi?

— Sigur...

— Caută apoi un pretext să dai la o parte toate perdelele. El va adormi repede... În momentul acela apleacă-te spre el ca și cum ți-ai lua rămas bun, flutură mâna în semn de adio și îndreaptă-te spre ușă, ca și cum ai avea intenția să te întorci în camera dumitale. Lampa de pe birou nu luminează decât centrul camerii; imediat ce ieși din cercul ei luminos, devii invizibil. Așează-te cât mai aproape de ușă și așteaptă în tăcere. Și orice ai vedea, nu trage decât în caz extrem. Eu nu pot preveni totul, dar dacă la un moment dat se în-

întâmplă să l ai pe Jack Ketch într'un colț oarecare, lueră. Ai înțeles ?

— Sigur.

Șovăi.

— Cred că nu e nevoe să te mai previn că Jack Ketch e un om care nu se dă în lături dela nimic.

Îi dădui semn că accept. El făcu la fel.

— Atenție !

Auzii câteva frânturi de înjurături și pași care urcau șovăind scara. Apoi cineva începu să cânte; iar cântecul se termină într'un sughiț urmat de un gomot ciudat ; Graffin nimerise cu nasul în pe-ete.

Bencolin, în vârful picioarelor, stinse lampa. Gra-in se apropia. Pusei mâna pe clanță și mă mai iitai odată la Bencolin care, cu degetul pe buze, mi recomandă tăcere.

Deschisei ușa.

CAPITOLUL XVI.

CLANȚA UȘII SE MIȘCĂ..

Când mă văzu, Graffin se sprijini de perete să nu cadă. Purta clac și un palton elegant ; fața îi era albă ca ceara.

— Ah... d ta erai...

— Oh, îmi pare foarte rău că te-am speriat ; veneam tocmai spre d-ta. Am o insomnie curioasă și din întâmplare n'am nici o carte cu mine . m'am gândit că poate îmi poți împrumuta d ta una..

Se uită foarte mirat la mine, apoi faţa i se lumină şi mă apucă strâns de braţ.

— Oh, desigur... sunt încântat că te ai gândit la mine... am mii de cărţi... le pun pe toate la dispoziţia dumitale. Vrei să bem şi un pahar de whysky ?

Mă luă aproape pe sus şi mi vorbi cu volubilitate de miile de volume din apartamentul său. Când ajunserăm la uşă, văzui trecând pe faţa lui o umbră de şiretenie ; poate că... d l... am uitat cum te cheamă... nu vrei să fii aşa de bun să treci înaintea mea şi să aprinzi lampa ?

— Cu plăcere, răspunsei.

Nu simţii însă nici un fel de plăcere când traversa urâţa încăpere pe întuneric. Găsii în cele din urmă lampa şi o aprinsei. Graffin mă urmă imediat şi încuie uşa repede.

— Mulţumesc... vreau s'o încui şi pe cealaltă. Din cauza hoţilor ! explică el şi se îndreptă către uşa care da spre scara secretă. Il lăsai să facă ce vrea, deşi trebuia s'o descui mai târziu, pentru a lăsa trecerea lui Jack Ketch liberă.

— Să tragem perdelele, spuse.

— Nu crezi că e mai plăcut să avem puţin aer proaspăt ?

— Nu, urlă el şi începu să tragă catifeaua grea

In timp ce se desbrăca, îi veni altă idee.

— Unde e Joyet ?

Crezui că-i poruncise poate Bencolin să-şi petreacă noaptea în altă parte..

— Curios ! — murmură el — Joyet !

Dar nu răspunse nimeni. Strigă din nou ; iarăşi nimic.

— Ia loc te rog ; cred că nu eşti grăbit... iată cărţile... dar să bem întâi un pahar de whisky.

Scoase dintr'un sertar o sticlă de whisky ; nuanţa aceea de şiretenie îi trecu din nou prin privire.

— Ce idiot sunt ! Aici nu i decât un singur pahar. Dacă vrei... vezi.. ai să găseşti încă unul în sala de baie. Ieşi pe aici, ia o la stânga, apoi drept înainte. Ai să nimereşti..

Ieşii ; vârâi mâna în buzunar şi apucai revolverul... Mă izbii de câteva lucruri, dar dusei la bun sfârşit misiunea.

Graffin mă primi răsuflând uşurat şi mă întrebă vesel :

— N'ai întâlnit nici un hoţ, nu ?

Imi devenea din ce în ce mai nesuferit. Puseî paharul pe masă şi răspunsei rece :

— Nu, dar mi s'a părut că i zăresc pe Jack Kelch.

Mâna care ţinea sticla de whisky începu să i tremure şi făcu ochii mari.

— Oh... glumeşti nu ? Dar a fost o glumă reuşită!

Se forţă să râdă şi începu să mă ameninţe cu degetul :

— Nu mai glumi aşa prietene ; am inima cam slabă ! Era o glumă, nu ?

— Natural.

Umplu amândouă paharele. Ciocnirăm şi dădu paharul imediat peste cap. Chiar în momentul acela reîncepură loviturile de ciocan. Tresări şi mă întrebă în şoaptă :

— Ce e asta ?

— Nu aud nimic.

— Oh ! atunci m'am înşelat. In sănătatea dumitale !

Incă un pahar şi se întunecă. Mă făcui că mă ridic.

— Oh, nu, nu pleca încă. Doar nu te grăbeşti... îţi place muzica ? Vrei să-ţi cânt ceva la pian ?

Se lăsă greu pe taburel.

— Ce preferi ?

— Cântă ce vrei. Incă un pahar ?

— Oh, sigur, să bem...

Incă un pahar, apoi începu să şi plimbe mâinile pe claviatura pianului ; avea nişte mâini lungi, albe şi fine ; mâini inspirate.

Cântă ceva de Chopin ; interpretă totul cu un fel de demenţă rafinată...

Toc, toc... toc, toc, toc.

Cântecul se opri brusc, iar eu exclamai tare :

— Superb, mai cântă ceva, te rog !

Toc, toc, toc, toc...

Graffin se ridică, reveni la masă şi murmură :

— Nu mai pot... nu mai pot suporta asta. Ridică o spânzurătoare pentru mine !

Vorbea încet, abea şoptit.

— Dece nu mă arestezi... ştiu că eşti dela poliţie.

Se ridică şi dădu cu pumnul în masă.

— Voiu spune totul, înţelegi ? Totul ! Prefer să stau închis decât să mă mai chinuiţi aşa... Nu mă veţi lua şi pe mine. Dacă povestesc tot, nu i aşa că nu mă veţi lăsa să mă ia ?

„L'am cunoscut pe băiatul acela, era într'un re

giment cu mine. A fost pus din greşeală pe lista celor morţi. Pe mine — şi începu să plângă — m'au trimes la consiliul de războiu ; dezertare la inamic, aşa mi au spus. Dar minţeau. Trebuia să fiu împuşcat. Dar a venit armistiţiul. Am fost scos din cadrele armatei. Am venit la Paris şi l-am întâlnit pe băiatul acela la El Moulk... N'a fost nici un duel ! El Moulk l a ucis pe Lavateur, înţelegi ? A' tras asupra lui şi eu am dovezi !

Lovi din nou cu pumnul în masă.

— Vino mai aproape. El Moulk a trebuit să mi plătească mult ca să tac. Când am ajuns la Londra, am aflat că băiatul acela era băiatul lui.., glasul îi devenise aşa de slab, încât nu mai înţelegeam nimic.

— Iată cine e Jack Ketch ! se animă iarăşi. I am vândut proba pe 5000 de lire... Ce nebunie din partea mea ! Voiam să-l exploatez şi pe el ca şi pe El Moulk... Pe amândoi, înţelegi ?

Se opri din nou.

— El Moulk nu ştia cine-i trimite pachetele acelea . el nu ştia cine e Jack Ketch...

— Dar cine e ? întrebai.

— Lasă mă... ce spuneam ?..: Ah, da:.. Jack Ketch...

Sughiţă şi tăcu. Căzu cu capul pe masă şi o clipă mai târziu începu să horcăe. Am tras repede perdelele la o parte. Ningea. Ne spiona oare cineva ? Poate că a auzit şi ce am vorbit ? Dar au trebuia să joc comedia aceea a rămasului bun...

Îi spuse cât mai tare cu putinţă „bună seara", îl

bătui peste umăr şi intrai în porţiunea neluminată. Trăsei un scaun lângă uşă şi mă ascunsei în dosul lui. In felul acesta, stând lângă o uşă încuiată, le puteam supraveghia de minune pe celelalte două.

Veghea începu. Era foarte frig şi începui să tremur.

Totul se mişca greu. Gândurile mi se tulburară. Adormii. Nu ştiu cât timp însă, dar când mă trezii, inima începu să-mi bată cu tărie. Oare cât timp dormisem? Ce oră era?

Dinspre coridorul secret se auzeau paşi!

Eram foarte emoţionat. Căutai în buzunar şi dădui cu mâna de ceas... cadranul luminos arăta ora două şi jumătate....

Paşii continuau să urce scara... Jack Ketch trebuia să apară din moment în moment... Dumnezeule!.. Şi eu care uitasem să descui uşa! El trebuia să intre, să pună mâna pe Graffin. Atunci, un singur fluierat, şi...

Urcuşul acela leneş al scării era peste măsură de impresionant, dar îmi dădea timp. Ajunsei lângă uşă din câţiva paşi şi trăsei zăvorul încetişor. Paşii se apropiau. Mă ascunsei în umbra perdelelor, în dreapta uşii.

Paşii se opriră, iar imaginaţia mea înfiorată putu distinge până şi răsuflarea omului din dosul uşii; apucai revolverul. Graffin dormea agitat.

Necunoscutul bătu încetişor la uşă.

Nici-un răspuns.

Bătu apoi din nou şi fiindcă nici de data asta nu primi un răspuns, clanţa uşii începu să se mişte...

CAPITOLUL XVII

FAȚA LUI JACK KETCH

Așteptam...

Dar nu mai auzi nimic, iar clanța ușii nu se mai mișca. Ce se întâmplase ? Poate că asculta în dosul ușii. Auz se poate ceva? Se temea oare? Începusem să mă enervez..

Plecase? In cazul acesta trebuia să fi auzit pașii din nou. Să iau eu inițiativa? Pusei mâna pe clanță și deschisei ușa repede...

Pe coridor nu era nimeni. La stânga, scara se urca în pod ; la dreapta cobora spre etajele inferi- care. Inebunisem oare? Auzisem foarte bine sgo- motul de pași care urca. Dar nu auzisem și când cobora. Doar nu se putuse evapora ca o umbră ! Imi amintii abea atunci de povestea camerii secrete. Poate că exista cu adevărat camera aceea? Și Jack Ketch trecuse prin zidul din fața ușii și intrase acolo ?

Stăteam nedumerit pe pragul camerii; simții un curent rece de aer venind din pod. Mă uitai cu atenție în susul scării dar nu puteam zări trapa ; dar grație curentului de aer rece, știam pe unde dispăruse Jack Ketch. Vizuina lui era deci acolo sus!

Dar mă văzuse oare? Probabil că nu, altfel ar fi închis trapa. Curaj deci ! Știam că Graffin nu mai e în pericol, fiindcă Jack Ketch era sus. Fără să ezit, pusei cheia pe dinafară și-l încuiai. In felul acesta îmi tăiasem singur retragerea și eram în

perspectiva de-a mă întâlni în întuneric · cu Jack Ketch...

Începui să urc scara cu mii de precauții. Pe măsură ce înaintam, curentul de aer devenea din ce în ce mai rece, iar loviturile de ciocan din ce în ce mai clare. Mi se păru că disting la un moment dat o dungă subțire de lumină în plafon.

Picioarele mi se tăiară și o sudoare rece mă cuprinse...

Insfârșit, capul meu depăși trapa; mă așteptasem la o lovitură groaznică, dar nu se întâmplă nimic Nici o mișcare. Mă ridicai în mâini; întuneric beznă. Pipăii în jurul meu și-mi dădui seama că podeaua presupusului pod era un parchet ceruit.

Abea în momentul acela îmi dădui seama de purtarea mea nebunească.

Apăru deodată o lumină. Mă lipii de zid.

Frigul crescând îmi indică prezența unei ferestre deschise... Din nou lumină ! Probabil venea din peretele din față, care corespundea cu cel ocupat, în apartamentul de desubt de piano și de sarcofag.

Lumina se dispuse într'un evantai și emana din interiorul zidului ; văzui imediat o ciudată siluetă de om, decupată pe un imens cămin lângă care se deschidea o ușă Umbra era diformă și foarte alungită. Omul părea că râde, dar nu ajungea până la mine nici-un sgomot...

Auzii apoi un imens hohot de râs și lumina se stinse. Nu era momentul să mă înfricoșez... Mai făcui câțiva pași în întuneric. In timpul veghei mele din camera de jos, mă amuzasem calculând

distanța dela un zid la altul ; 15 pași plus patru lărgimea coridorului. Știam deci, cu aproximație, natural, momentul în care voiu atinge zidul camerii de unde pornea lumina.

Mergeam cu atenție, înumărând pași... la 14, mâinile mele atinseră un zid. Greșisem oare numărătoarea? Totuși, la stânga mea, simțeam prezența căminului care avea o grosime de vre-o șase picioare. Asta făcea un decalaj de vre-o 16 picioare, punând la socoteală și zidul de dedesubt. Găsisem explicația camerii secrete ! La lumina zilei, diferența nu lovea. Dar în întuneric, și înumărând pașii, șiretenia ieșea la iveală. Camera în chestiune ocupa toată lărgimea din partea asta a casei și era închisă printr'un zid falș și un cămin tot așa de falș. Începui să caut în jur pentru a da de ușă ; dar îmi atrase atenția un sgomot ciudat ; cineva cobora scara.

Imi explicai atunci și secretul acestei camere Jack Ketch ieșise din vizuină și ne încrucișasem probabil în întuneric Imi scăpase o ocazie dintre cele mai frumoase ! Se ducea să-l răpească oare pe Graffin ?

Bencolin nu era doar așa de nebun încât să lase casa nepăzită !

Pașii se îndepărtau. Nu știam ce să fac. Tot umblând prin jurul căminului, dădui cu mâna într'o deschizătură... Jack Ketch lăsase ușa deschisă Spera să revină doar, iar eu eram în pragul marelui secret.

Mă izbi un puternic miros de mucegai ; (aerul era călduț și mi-se păru că zăresc o lumină roșiatică ; mirosea apoi a fier încălzit și a cloroform.

Intrai. Mâna mea întâlni un sfeşnic. Aprinsei lumânarea.

Eram într'un vestibul foarte înalt, tapisat cu catifea neagră împodobit cu arabescuri de aur Covorul era de-asemeni negru, cu motive de aur. Pe măsură ce înaintam, mirosul de cloroform devenea mai puternic, ca şi cel de fier înroşit.

Flacăra lumânării se frânse de o oglindă şi mi văzui faţa albă ca moartea. La stânga era un divan lângă care se deschidea o trapă disimulată în parchet. La dreapta o uşă acoperită cu o perdea.

Pusei sfeşnicul pe masa pe care l găsisem, scosei revolverul şi pornii spre uşă, când mă ţintui pe loc un geamăt.

Nu puteam localiza încă de unde pornise geamătul acela sinistru. Dincolo de uşă? chiar în camera în care eram? Dădui draperia la o parte; acoperea un fel de coridor umed şi auzii foarte clar paşi pe coridorul acela.

Jack Ketch avea deci un complice! Căci aveam intuiţia că nu erau paşii lui... Paşii se apropiau şi cineva repeta un refren: „Unde eşti? Unde eşti?" Vocea aceea plângăreaţă mă înfioră. Mă lipii de zid. Chiar în momentul acela uşa se deschise. In cadrul ei apăru un individ micuţ care ţinea în mână un obiect a cărui extremitate de un alb roşiatic, strălucea lugubru. Şi din nou, vocea slabă şi plângăreaţă îşi începu nălucitorul refren: „Unde eşti!" Unde...

Ii sării în gât şi-l imobilizai lângă perete: îi pu-

sei revolverul în piept ; fărașul cu jar îi scăpă din mână și căzu jos

— Nu te mișca Teddy ! strigai.

Piticul, căci era el, se lupta d n răspuieri ; îl ți-nui strâns, mirosul de covor ars care se răspândi repede . . .

— Nu te mișca, Teddy, căci...

Deci idiotul acesta era complicele lui Jack Ketch și se pregătea tocmai să înroșească instrumentele de tortură ! ieșii repede din coridor cu el.

Era și timpul; trapa podului tocmai se închidea. Jack Ketch revenise...

In dosul perdelelor întredeschise, cu prizonierul meu lângă mine, așteptare. Pașii lui Jack Ketch se apropiau.

Din covor începuse să iasă un fum gros... Insfârșit, intră...

Intâi o siluetă înaltă ; fața rămase în umbră. Văzui degetele lungi și albe, crispate pe piept. Șovăia și părea că se uită cu atenție în jur.

Deodată mă ridicai și strigai.

— Sus mâinile!

Fluerai cu putere, dar gestul acesta permise lui Teddy să scape. Apucă fărașul cu jar și-l aruncă spre mine. Camera începu să se învârtească cu mine...

Dar continuam să fluer... Revolverul îmi căzu din mână și nu mai avui forță nici să-l strâng de gât pe Teddy, nici să-l amenințe pe Jack Ketch... Lumina căzu însfârșit pe fața acestuia... Nu ! Nu!..i eram nebun, eram în delir, nu era el...

Scosei un urlet. Auzii mai multe sgomote. Prin uşa secretă ieşiră mai mulţi oameni, îl apucară pe Jack Ketch, care se lupta ca un demon, şi-i puseră cătuşele... Căzui leşinat.

Faţa lui Jack Ketch era faţa lui sir John!

CAP. XVIII.

CATUŞELE.

Sir John Landervorne!

Când îmi revenii, primul pe care-l văzui fu chiar el.

El era Jack Ketch! Ce nebunie! Probabil că continuam să visez. Îi surâsei, dar faţa lui rămase imobilă şi rece; era îmbrăcat în haine cenuşii, avea mâinile încrucişate pe genunchi şi respira greu.. Îşi schimbă la un moment dat poziţia şi văzui că are cătuşe.

Mă durea capul îngrozitor, aşi fi vrut să dorm, dar trebuia mai întâi să desleg enigma aceasta. Îl zării atunci şi pe Talbot care spunea tocmai:

— ...vă previn că tot ce veţi spune va putea servi drept probă contra d-tră.

Sir John făcu un gest de nerăbdare.

— Nu fii ridicol, Talbot, — spuse el cu un surâs palid. — Scuteşte-mă de formulele acestea. Mulţumeşte-te că m'ai prins.

— Atunci nu negaţi?

— Dece să neg? Ai martori, nu? Voi fi spânzurat cu siguranţă; de altfel mi-e absolut indiferent.

Mă ridicai. Lângă mine stătea, cu un aer rătăcit, Talbot. In spatele scaunului lui sir John un poliţist îl ţinea pe Teddy. Pe divanul din stânga stătea Nezam El Moulk şi vederea lui mă trezi deabinelea. Era palid şi se forţa să nu tremure; din ochii lui galbeni emana o ură feroce.

Intră şi Bencolin; rece şi de nepătruns. Se uită puţin la sir John, care roşi.

Un lung răstimp de tăcere...

— Aveţi ceva de spus? — întrebă Talbot.

Sir John se ridică.

— Vă voiu face imediat o declaraţie scrisă: duceţi-mă însă în apartamentul meu. Nu vreau să fie nici o neînţelegere.

Apoi se întoarse spre Bencolin:

— Cred c'ai câştigat rămăşagul.

— Da, aşa cred şi eu.

— Va trebui să-ţi trimet un cec pentru masa promisă... Şi când mă gândesc că aveai pretenţia că eşti prietenul meu.

Bencolin se înclină. Sir John îşi examină cătuşele.

— Cred c'ai putea să mă scuteşti de astea, Talbot.

Talbot se grăbi să-i execute dorinţa. Sir John îl întrebă pe Bencolin:

— Ştiai totul chiar dela început, nu?

— Bănuiam numai. Ofiţerul care purta pseudonimul de Keane...

— Era băiatul meu — răspunse sir John.

Strânse pumnii şi fu gata să se repeadă pe divan; El Moulk scoase un strigăt.

— Mizerabile, — urlă sir John, — era băiatul meu!

— Calmați-vă sir John, — spuse Talbot luându-i brațul.

Sir John rămase câtva timp nem'șcat, apoi întinse mâinile și spuse:

— Pune-mi din nou cătușele, Talbot... Așă, mulțumesc..: Il iubesc așa de mult pe fiul meu, era totul pentru mine... Eram mândru că murise pe câmpul de luptă... Nu știam că un mizerabil ca acesta îl obligase să se spânzure pentru o crimă pe care n'o comisese nici odată. Când am aflat asta...

Se stăpâni cu greu.

— Fii bun și condu-mă jos, Talbot, — spuse. — Și vă rog nu fiți aspri cu Teddy, căci n'a făcut decât să mă asculte. Și acum o ultimă rugăminte. In sertarul biroului de după perdea veți găsi probele vinovăției lui El Moulk, care l-a ucis pe Jean de Lavateur la 16 Noembrie 1918, exact acum 14 ani; am cumpărat documentul acesta dela Graffin. E acolo și o fotografie. Te rog pe d-ta, Bencolin, ai grijă să trimiți pe omul acesta la ghilotină. In camera din fund veți găsi pe femeia Laverne legată și închisă într'un dulap; poate că s'a și asfixiat până acuma. Veți găsi deasemenea o sabie scurtă cu care l-am ucis pe șofeur, ca și pistolul care m'a servit pentru Bronson. Toate acestea vă vor trebui... la proces. Cred că n'am uitat nimic. Bună seara, domnilor.

Sir John Landervorne se înclină.

După plecarea lui urmă un lung răstimp de tă-

cere; Talbot cu fața descompusă, umbla nervos prin cameră.

— Mai bine am elibera pe femeia aceea, — murmură el.

— Am și făcut-o ; e suprasaturată de coloroform, dar cred că-și va reveni.

Ne întoarserăm către El Moulk. Cât timp fusese de față sir John, egipteanul stătuse lipit de zid, înfricoșat; mâinile sale purtau urma frânghiei cu care fusese legat. In jurul gâtului mai purta încă un fel de lat de oțel, al cărui capăt era prins de tavan... Isbucni deodată într'un torent de înjurii, sbătându-se ca un câine legat.

— Liniștește-te, — îi strigă Talbot.

— Crede că mă va putea trimite la ghilotină! — se bătea egipteanul cu pumnii în piept. — Să vedem dacă va putea...

— Taci odată!

El Moulk voia să-și smulgă sgarda de oțel, dar nu putea.

— Liberați-mă! Nu mai pot sta așa...

— Sgarda e sudată și nu poate fi scoasă decât cu ajutorul unui specialist; am trimis chiar acuma după unul.. Ai răbdare...

— Oh, mâinele mele! picioarele mele? Nici nu mă pot scula... — gemea egipteanul.

— Atenție la trapă, — îl preveni Bencolin, când văzu că egipteanul vrea să se scoale

El Moulk căzu din nou pe divan. Bencolin examina tocmai un anumit loc depe parchet, pe care îl remarcasem și eu; avea câteva picioare patrate

și era compus din două canaturi; în fiecare canat era fixat câte un inel de fier, prin care era trecută o bară de lemn, care ținea trapa închisă; bara părea foarte puțin rezistentă.

— Dacă calci deasupra, —explică Bencolin, — poți cădea în camera de dedesupt. Cred... dar iată că se trezește și Jeff!

Veni la mine și mă bătu prietenește pe umăr.

— Ai un craniu foarte rezistent. Hai la de aici și bea!

— Oh, capul meu! Ajută-mi să mă scol!

— Trebuie să-ți mărturisesc Jeff, că nu-ți destinasem un rol de primul ordin; trebuia să-l supraveghezi numai pe Graffin. Și te asigur că mi-ai dat niște emoții când te-am văzut că te urci în pod și mai aprinzi și lumânarea...

— M'ai văzut?

— Sigur! Talbot și cu mine stăteam ascunși în pod. Aventura ta putea să ne strice tot. In fine, bine că a trecut!

— Sigur, d-ta știai unde e camera secretă...

— Vino, — spuse Bencolin. Ingenunchie lângă mine, scoase bara de lemn și ridică canturile. — Uitați-vă și spuneți-mi ce vedeți!

Talbot și cu mine ne apropiarăm. El Moulk ridică și el capul. La 25 de picioare sub noi văzui masa, lampa, cu abajur verde și capul chel al lui Graffin prăvălit pe masă; iar alături sticle de whisky.

— V'am mai explicat doar, — spuse Bencolin închizând trapa, — că am fost intrigat chiar dela

început de persoana aceea care intra în apartament fără să fie văzută şi numai când erau toate uşile şi ferestrele închise. Am crezut mai întâi că există o trecere secretă prin perete, dar mi s'a spus că obiectele erau găsite numai pe masa din mijloc. Concluzia era foarte clară; Jack Ketch nu le putea pune decât acolo. Şi obiectele acestea erau aruncate de sus; cele găsite pe birou erau solide, ar cele trimise prin poştă erau de obiceiu foarte fragile şi nu puteau fi aruncate de sus.

— Atunci în după amiaza asta când te-ai urcat să examinezi aşa numita lampă de aramă bătută...

— Am examinat în fond plafonul. Trapa e foarte bine camuflată, dar nu putea fi decât acolo. Odată descoperită trapa, nu era prea greu să stabilesc poziţia camere secrete... Imi era imposibil să vă spun ce caut, căci începusem să-l suspectez pe sir John...

— Da, a avut o atitudine foarte curioasă când ai inspectat lampa din plafon, abea acum îmi dau seama de ce...

— Il suspectai ! Şi pentru mine era ultima persoană care...

— Cu toate astea culpabilitatea lui era aparentă; a comis nişte greşeli grosolane chiar dela început. Din momentul în care a apărut în scenă Teddy mi s'a lămurit totul.

— Iţi mărturisesc că nu înţeleg tocmai bine, — murmură Talbot.

— Ce-ai văzut suspect în felul de a fi al lui Sir John ?

— Bine! Uitați pentru moment identitatea criminalului; și eu vă voiu reamintî felul în care au decurs evenimentele. Cunoașteți foarte bine drama, așa că nu va fi nevoie de toate amănuntele:

„In primul rând Jack Ketch nu putea fi decât un om care ținea foarte mult la Keane; nu putea fi vorba numai de-o simplă prietenie, ci de legături mult mai adânci. Și Jack Ketch după ce l-a plâns pe Keane atâta timp, află deodată adevărul. Revenindu-și din primul șoc, începe să se gândească la răzbunare... și elaborează planul cu o grijă plină de dragoste... Meditează tot timpul la mijloacele prin care își va chinui victima...

— Taci! — începu să urle egipteanul, trăgând cu desperare de sgarda de oțel.

— Și auzind vorbindu-se de apartamentul lordului Rayle, imaginația lui începu să se înflăcărezе. Și după ce și-a torturat victima luni întregi, ia hotărârea să celebreze într'un fel cu totul deosebit aniversarea morții lui Keane. Știm cum l-a cunoscut pe El Moulk și știm și cum a făcut ca să-l atragă aici. E exact, prietene, nu?

— Mi-a dat asigurări că-l vom putea supraveghea de aci pe Jack Ketch Nu știam de existența trapei. Am intrat în camera asta și pe urmă...

— Ce oră era?

— Șapte și un sfert. Era foarte explicabil! Spusesem șofeurului să mă aștepte în fața aleei... ba nu, el l-a spus asta. Eu am vrut să-i dau drumul lui Smail, dar el m'a împiedicat. M'a urcat aici și pe

urmă, surâzând, m'a... Dar ce s'a întâmplat cu Smail? Dece n'a venit şi el?

— Pentrucă el trebuia să moară. Jack Ketch, după ce s'a asigurat de d-ta, a coborît scara secretă. Smail îl aştepta în ceaţă. Câteva lovituri cu sabia scurtă... Şi vedeţi foarte bine că avea nevoie de un complice; maşina trebuia condusă de altcineva. căci altfel n'ar fi putut avea un alibi, iar maşina nu putea fi lăsat pe alee, căci în felul acesta s'ar fi ştiut imediat unde se dusese El Moulk. Trebuie să fie dusă în altă parte... Dar planul, în punctul acesta nu fu reuşit. Jack Ketch voia ca maşina să fie gerată pe o stradă mărginaşă, cât mai de parte de club şi de aceea a indicat complicelui lui s'o conducă undeva, departe.

„Examinând maşina în seara aceea, mi-am dat numai decât seama că Jack Ketch, în cazul în care nu era nebun, avea un complice. Nu putea fi în nici un caz el cel care a smuls nasturii de cristal. dela tunica şoferului şi nici epoleţii aurii. Nu fusese el cel care făcuse asta şi maşina n'o adusese el în faţa clubului. Apoi el nu era aşa de mic încât să conducă maşina lângă cadavrul şi să treacă totuşi neobservat. Dar, care dintre persoanele cunoscute de noi avea o deosebită predilecţie pentru obiectele lucioase ? Cine ar fi fost în stare să fure un ceas de nichel aurit şi un revolver nichelat dar să lase o tabacheră de platină pentru ... aceasta era mată? Cine era aşa de mic încât să conducă maşina fără ai fi văzut? Când l-am întâlnit pentru prima dată

— Teddy în cerdac e am sigur că el e ajutorul lui s John!

— Da, evident, — spuse cu amărăciune Talbot.

— Dar dace a fugit atunci din apartament urlând?

— El venise să aducă prada; şi probabil că l-a forţat chiar sir Iohn, fiindcă e un om foarte scrupulos. Şi a fost foarte simplu să-mi dau seama că el pusese ceasul şi revolverul în sertarul biroului...

— Cum de-ai putut ghici şi asta?

— Din cauza prafului, prietene, din cauza prafului negru care nu putea proveni decât dela cărbuni. D-ta n'ai observat urmele acelea negre pe batista roşie? Teddy îşi pusese prada în batista lui şi ascunsese pachetul în fundul sacului cu cărbuni! Şi tot el fusese şi cel care fuma ţigara care mai fumega încă.

— Da, dar cartea? cred că n'o citea tot ei?

— Oh, nu! Sir John care se temea să nu fie ghicit rolul lui Teddy, a găsit cartea pe birou şi a deschis-o şi a pus-o în faţa scrumierii în timp ce Jeff era cu spatele la el. In momentul acela noi eram în dormitor. Apoi a atras atenţia lui Jeff asupra cărţii şi ţigării. Şi mai ales asupra titlului cărţii. Dar eu v'am asigurat imediat că nimeni nu putuse citi cartea aceea, căci era încă netăiată.

— Cum, Teddy a adus prada în biroul lui El Moulk şi n'a fost înspăimântat deloc?

— Din contră, îi era o frică de moarte. A intrat în birou, a aprins focul, a scos apoi pachetul din sac, a aprins o ţigară de-a lui El Moulk şi apoi a deschis sertarul... Şi vă amintiţi ce a văzut în ser-

tar? Fotografia lui Smail, a mortului care începuse să-l tulbure. Conștiința începuse să-l tulbure, deși cu o seară mai înainte condusese mașina lângă cadavru; și vederea fotografiei l-a scos din minți. A început să alerge ca un desperat și să urle. Sir John, atunci când l-am întâlnit pe Teddy pe coridor, a înțeles imediat ce se întâmplase și în timp ce părea că-i silește să spună ce s'a întâmplat, îl ciupea de umăr ca să tacă. Știa că lui Teddy îi e frică de el și că-l va asculta.

In timp ce Bencolin își aprinse o țigară, îmi veni în minte cuvintele lui Teddy:

„Ridica ochii spre mine..."

CAP. XIX.

TRAPA CADE.

— E inutil să mai spun că Teddy a fost acela care a desorganizat planul, — reluă Bencolin. — I s'a spus să ducă mașina pe o stradă mărginașă și s'o lase acolo. Dorința lui cea mai mare, vă amintiți, era să aibă un automobil. Și atunci nebun de bucurie că poate conduce, deși cu un cadavru alături, a început să alerge prin mijlocul Londrei, uitând toate instrucțiunile primite.

— Dar dece a adus mașina la club? — întrebă Talbot.

— Cred că vă pot explica eu asta, — mă aventurai eu. — Are o idee fixă, pe care și-a exprimat-o

cam în felul următor: „Ori unde m'ar trimite, eu mă întorc tot la club!"

— Da, şi în nebunia lui nu şi-a mai amintit de instrucţiunile lui Sir John. Iar Jack Ketch nu conta pe o eventuală neascultare a ordinelor sale. Asta a stricat însă totul. Şi gândiţi-vă la emoţiile lui sir John, în timp ce urmăream maşina verde pe Pall Mall; căci el era şi mai mirat decât noi de nemaipomenitul spectacol.

— Asta nu explică însă cum de l-ai bănuit chiar dela început pe sir John, — îşi pierdu răbdarea Talbot.

— Mai întâi m'a izbit faptul că asasinul te cunoştea?

— Mă cunoştea?

— S'gur. Ţi-a telefonat doar dumitale personal la comisariatul din Vine Street şi te-a anunţat că El Mouik a fost spânzurat. Telefonul acesta misterios a fost dat în timp ce noi toţi eram la teatru; şi cel care-a dat telefonul, adu-ţi aminte, a vrut să vorbească cu inspectorul Talbot. Asta m'a surprins foarte mult; câţi oameni din Londra cunosc numele inspectorilor dela comisariatele respective? Ori, noi ajunsesem la concluzia că ucigaşul locuia la Brimstone Club; ori, dacă personajul acesta era în curent cu secretele poliţiei, cine putea fi altul decât sir John Landervorne? Apoi am aflat imediat că te cunoştea, căci ch'ar el a sugerat să fii chemat pentru cercetarea morţii şofeurulu'.

„Dar asta nu era, bineînţeles decât o simplă supoziţ'e. Mi-am amintit apoi că păpuşea aceea de

lemn fusese atașată de laţul spânzurătoarei în mi-
n'atură în salon ,în timpul în care sir John intrase
în club şi telefonase la poliţie. Ori, cel care pusese
păpuşa în lanţ nu putea fi decât asas'nul, căci pă-
puşa fusese văzută de Jeff în mâna lui El Moulk.

— I-am arătat-o în timp ce eram pe scara se-
cretă, — ne lămuri El Moulk, — şi el mi-a luat-o...

— Asta explică atunc' totul. Noi am ieşit din salon pela ora şase, după ce am pus spânzurătoarea într'un sertar. C'neva a scos-o din sertar şi a pus-o la vedere, pe masă adăugând şi păpuşa. Dar numai trei oameni ştiau udne pusesem spânzurătoarea : dumneata Jeff, sir John şi cu mine. Şi cine avea acces în salon în mod obişnuit aşa fel în câi nici nu ma era măcar remarcat? Desigur că sir John, fiindcă el intrase acolo sub pretext că vrea să-i telefoneze lui Talbot. Şi pentrucă...

— ...pentrucă cabina telefonului e chiar în faţa salonului..

— Exact. M'am gândit apoi dacă era pos'bil ca tot sir John să ti telefoneze că El Moulk a fost spânzurat şi am ajuns la concluzia că da; la teatru am stat separat aşa că i-a fost destul de uşor să se streccare afară, să se ducă până la o cabină publică şi să telefoneze. Ş' tot el i-a dat şi lui El Moulk ideea să-l supravegheze pe Jack Ketch, tot el l-a ucis pe şoteur 20 de m'nute după ce maşina a pornit din faţa clubului şi tot el l-a expediat pe Teddy cu puţin înainte de a ne întâlni pentru dineu. N'avea în realitate nici un alibi, căci a fost întotdeauna absent când s'au petrecut evenimentele impor-

lante. N'a fost cu noi nici în ziua în care a răpit-o pe Colette Laverne şi asta a făcut-o cu mare uşurinţă, căci n'avea decât să-i arate actele lui de comisar adjunct.

— Bine, dar telefonul dat de El Moulk.

Bencolin se uită întrebător la egiptean.

— Am fost forţat să vorbesc, — făcu acesta, — i-am spus Colettei că sunt feafăr, că mă ascund din motive bine precizate şi că va veni s'o ia un detectiv; să nu se sperie şi să vină cu ei.

— Şi i-ai spus să spună tuturor că s'a dus la Scotland Yard? — întrebă Talbot.

— Da şi am adăogat chiar că asta e un fel de-a atrage în cursă pe asasin. Iar ea trebuia să vină şi să mă ajute pentru a pune mâna pe Jack Ketch.

— Dar de unde ai telefonat?

— Vă voiu arăta imediat telefonul, — i-o luă Bencolin înainte, — imediat ce vom vizita acest interesant apartament. Există un aparat foarte vechi cuplat cu cel al lui El-Moulk. Şi dacă Colette ar fi cercetat de unde i s'a dat telefonul, ar fi văzut că telefonul i s'a dat dela Brimstone Club şi orice bănuială i s'ar fi destrămat. Mai sunt o serie de fapte pe care le bănuiesc numai dar care nu trebuie să fie prea departe de realitate: Graffin şi cu tânărul John Ladervorne trebuie să fi făcut parte din acelaş regiment în timpul războiului. Mi-aduc aminte că avionul lui Ladervorne a căzut şi pilotul a fost crezut mort. Şi tot în epoca aceea Graffin a fost dat afară din armată. Şi, care e adevărul nu ştiu, dar au nimerit amândoi în acelaş spital dela Paris şi de

nărul Landervorne se pare că l-a cunoscut pe El Moulk chiar la spital. Şi faptul că şi el se ocupa cu egiptologia cum ne dovedeşte şi cartea sa, a fost un motiv în plus pentru ca ei să devină prieteni...

Bencolin se opri; observase că egipteanul ne asculta cu interes. Talbot întrebă :

— Cum de-a aflat sir John despre existenţa apartamentului acesta?

— Trebuie să ţ aflat despre el dela Teddy, care umbla peste tot.

— O ultimă întrebare — zise Talbot ;— cum îţi explici umbra spânzurătoarei pe care a văzut-o Dallings în noaptea aceea?

— E un fenomen la care am asistat şi noi, în salon; aminteşte-ţi, umbra aceea gigantică proiectată de mica jucărie pe tavan. Dallings a văzut acelaş lucru, numai că umbra fusese proiectată pe storul unei ferestre; adaogă la asta şi mâna cuiva care se amuza urcând păpuşa pe scările spânzurătoarei. Incidentul acesta l-a turburat foarte mult pe sir John, fiindcă Dallings a văzut umbra asta la o fereastră dela parter, care dădea spre alee. Ori, apartamentul acela era al lui sir Ichu !

— Dumnezeule ! dacă am fi putut ghici asta dela început!

— Da, atunci aţi fi înţeles totul. Sir John lucra în timpul nopţii la mica spânzurătoare, ca de altfel şi la celelalte jucării pe care i le trimetea lui El Moulk; apartamentul lui e singurul apartament din club care are legături cu scara secretă. Nimeni nu

putea intra în camera asta fără să fie văzut, în afară de el.

— Un singur lucru mă mai intrigă; cine a bătut la uşa Colettei Laverne la ora unu noaptea şi a lăsat pe prag cartea de vizită a lui Jack Ketch?

— Cred că era Teddy, — replică Bencolin, — căci cartea de vizită era pătată de sânge, probabil c'a pătat-o în timpul în care conducea lângă cadavru. Şi probabil că şi-a adus aminte cam târziu de comisionul acesta, căci altfel n'ar fi întârziat atâta.

— Un copil, — murmură Talbot, — un copil capabil să facă aşa ceva!

— Te pot asigura că nu-i chiar un copil. Nu te lua după înăţimea lui.

„Şi după cum vedeţi, domnilor, totul se înlănţuie de minune... Şi singurele victime ale dramei acesteia sunt bietul negru şi Bronson. Iar de El Moulk şi de încântătoarea sa prietenă voiu avea eu grijă; una va fi trimisă la închisoare pentru mărturie falşă, iar altul la ghilotină pentru asasinat.

Se ridică. El Moulk se uita cu multă atenţie la el... apoi faţa i se luminä ca de-o mare bucurie, începu să glumească:

— Ah! Iţi închipui poate că...

— Sigur, Sir John, după ce ţi-a sudat colierul acesta încântător în jurul gâtului, avea de gând să te atragă deasupra trapei care ar fi cedat imediat. Ai fi căzut în gol dela o înălţime de şapte metri şi coarda de oţel şi-ar fi făcut datoria. Şi Jack Ketch te-ar fi lăsat agăţat acolo până când te-am fi descoperit; în timpul acesta ar fi distrus tot ce l-ar fi

putut compromite... Moartea care ţi-e în prezent rezervată, nu e tot atât de pitorească, dar îşi va atinge tot aşa de bine scopul. Ghilotina e mai sigură însă decât spânzurătoarea. N'ci un criminal nu mi-a scăpat în cariera mea, înţelegi? De asta eram aşa de nerăbdător să te salvez din mâinile lui Jack Ketch; doream să te duc la Paris şi să-i dau de lucru prietenului meu Deibler...

El Moulk tremura, dar nu de fr'că. Expres'a de triumf de pe figura lui se accentuase.

— Vreau să-ţi spun ceva, — mormăi. — Nu mă vei putea duce la Paris. Am fost cloroformizat, legat, e adevărat, dar ştiţi ce am făcut? In timp ce Teddy era aic', am reuş't să mă liberez puţin. N'aţi auzit când loveam în uşă? Ei bine, înainte ca să fiu adormit din nou, am dat piticului o p'esă de aur şi el ars hârtiile din ascunzătoare ca şi fotografia pe care câinele de Graffin o luase în moment ce... Hârt'ile au ars şi nu-mi mai poate face n'meni nimic!

Fu scuturat de-un hohot de râs convulsiv. Părul îi căzu în ochi.

— Nu mai există n'ci-o probă, Jack Ketch a fost prins, iar eu sunt liber! Nimeni nu mă poate acuza şi blestemul nu mai are nici o puterel...

In privirea lui apăru o flacără de fanat'sm.

— Zeii au murit! I-am ucis eu! Ra e mort, Anubis e mort, iar Sakhemt răzbunătorul de semeni! Zeii Eg'ptului nu mă vor mai urmări niciodată!

El Moulk sări în p'cioare şi începu să strige ca un nebun la Bencolin. In exaltarea sa făcu un pas

şi calcă pe trapă... Un strigăt oribil şi bara se rupse. Avuî abea timpul să-i văd faţa congestionată şi braţele agitându-se în gol. Firul de oţel se desfăcu în toată lungimea sa... auzirăm cu toţii sgomotul pe care-l făcu laţul de oţel în momentul în care îi frânse gâtul...

In tăcerea lugubră care urmă, Talbot şi cu mine ne apropiarăm de marginea trapei; trupul lui Ei Moulk se balansa, cu capul căzut pe umăr, chiar deasupra lămpii verzi. Şi sub el, cu capul pe masă, Graffin îşi dormea somnul lui de beţiv.

Rămaserăm încremeniţi în faţa înfiorătorului spectacol până ce mi se înfipse în urechi un sunet vesel şi melodios.

Bancolin surâzând fredona o melodie...

— SFARŞIT —

IMPRIMERIILE „INDEPENDENŢA"

A APĂRUT IN COLECTIA

MASCA ROȘIE

puternicul roman al scriitorului
ALLEN UPWARD

CLUBUL MASCATILOR

O crimă macabră se produce în timpul unui bal mascat al unui celebru club din Londra, în care nimeni din cei prezenți nu poate fi implicat, deși mulți dintre ei ar fi avut suficiente motive să comită crima.

Care sunt aceste motive:

SPIONAJUL? DRAGOSTEA? GELOZIA? SANTAJUL?

CINE ESTE ASASINUL?

Iată chinuitoarele întrebări ce ni se pun fiecăruia, citind capitol cu capitol cel mai bun și cel mai captivant roman apărut în colecția

MASCA ROȘIE

COLECȚIA DVS. PREFERATĂ!

Nici unui cititor de romane senzaţionale nu trebue să-i scape viitorul roman ce va apare în Colecţia

MASCA ROŞIE

cea mai bună colecţie de romane poliţiste şi de aventuri, care publică numai romane inedite, într'o traducere integrală şi corectă, din scrierile celor mai buni autori englezi şi americani.

J. B. CARSON

CONTRA GANGSTERILOR

este titlul ultimului roman apărut datorit celebrului scriitor VAN DYL, care ne introduce în misterele tenebroasa ale puternicei maşini a gangsterilor din Chicago. — Atacuri cu mitralierele, atentate cu dinamită, răpiri fără de urmă, gangsteri cari-şi pedepsesc trădătorii cu moartea, lupte dinamice cu poliţia, iată numai câteva din episoadele pasionante un viitorul roman ce va apare în repuimi colecţie a **cdiţiunii EXPRESS:**

MASCA ROŞIE

Colecţia D-voastră preferată!

COLECȚIILE EXPRESS

„MASCA ROȘIE"

CONȚINE

CELE MAI BUNE ROMANE DE AVENTURI ȘI DE SENZAȚIE

Editura „EXPRESS"

București I. — Str. Brezolanu Nr. 8

COLECȚIILE EXPRES